

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
โครงการนำร่อง : ศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูล
ชุมชนภาคสนาม เพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบาย
การจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ทรอน
โดยมีกิจกรรมเป็นกระบวนการ

ความเป็น
AM

ความเป็น
AS

"

ขอเน้นว่าในขณะนี้ เราเห็นได้ว่า
บ้านเมืองมีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว
ในบางส่วนนั้นก็จะเห็นว่า
ผู้ที่ก้าวหน้าไปสูงมีโอกาสมาก ก็ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว
แต่มีคนจำนวนมากที่ยังไม่มีโอกาส
หรือว่าอยู่ในท้องถิ่นทุรกันดาร ลำบากอยู่
ก็ต้องพยายามให้ผู้ที่เดือดร้อนลำบากเหล่านี้
มีโอกาที่จะพัฒนาไปอย่างดีขึ้น
สิ่งที่เป็นสื่อสำคัญอย่างหนึ่งคือ
เรื่องความรู้ หรือการศึกษา

"

(ตอนหนึ่งในพระราชดำรัสของ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

พระราชทานแก่คณะผู้ปฏิบัติงาน

โครงการตามพระราชดำริใน โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน

ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา กรุงเทพมหานคร

วันพฤหัสบดีที่ 21 เมษายน 2537

และจัดพิมพ์ในหนังสือ สมเด็จพระเทพรัตนฯกับการศึกษา

ของผู้ด้อยโอกาส โดย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เมื่อปี 2538)

"

นโยบายการจัดการศึกษาของรัฐบาลชุดนี้
กำหนดไว้ชัดว่าคุณธรรมนำความรู้แทนความรู้คู่คุณธรรม
พร้อมเน้นปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
ความสมานฉันท์ สันติวิธี
โดยกระบวนการเรียนรู้โดยใช้คุณธรรมเป็น
ฐานจะต้องเชื่อมโยงกับ 3 สถาบัน คือ
ครอบครัว สถานศึกษา และศาสนา หรือ บวร
คือ บ้าน วัด โรงเรียน อย่างไรก็ตาม ศธ.
ได้กำหนดเป็นโครงการการเสริมสร้าง
คุณธรรมในระบบการศึกษาไทย ซึ่งจะเป็นแผนแม่บทในการศึกษาของไทย
โดยมอบให้แต่ละหน่วยงานและสถาบัน
การศึกษาพิจารณา และทบทวน สิ่งที่ทำอยู่แล้วว่ามีอะไร
และมีสิ่งใหม่ที่จะเสริมเติมเต็ม โดยดึงเอาหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
มาเป็นเครือข่าย รวมทั้งอาจต้องฟื้นฟูกิจกรรมบางอย่าง
เช่น กิจกรรมค่าย การบำเพ็ญประโยชน์
อาสาสมัคร เป็นต้น
ผมฝากว่าในระดับอุดมศึกษา ต้องเป็นที่พึงให้การศึกษาระดับอื่นๆ
ในการให้ความรู้ความเข้าใจ และเป็นตัวอย่างการเสริมสร้างคุณธรรม
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะศึกษาศาสตร์ และครุศาสตร์

"

ศาสตราจารย์ ดร.วิจิตร ศรีสอ้าน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

(ในหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวันจันทร์ที่ 25 ธันวาคม 2549 หน้า 27)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

โครงการนำร่อง : ศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูล

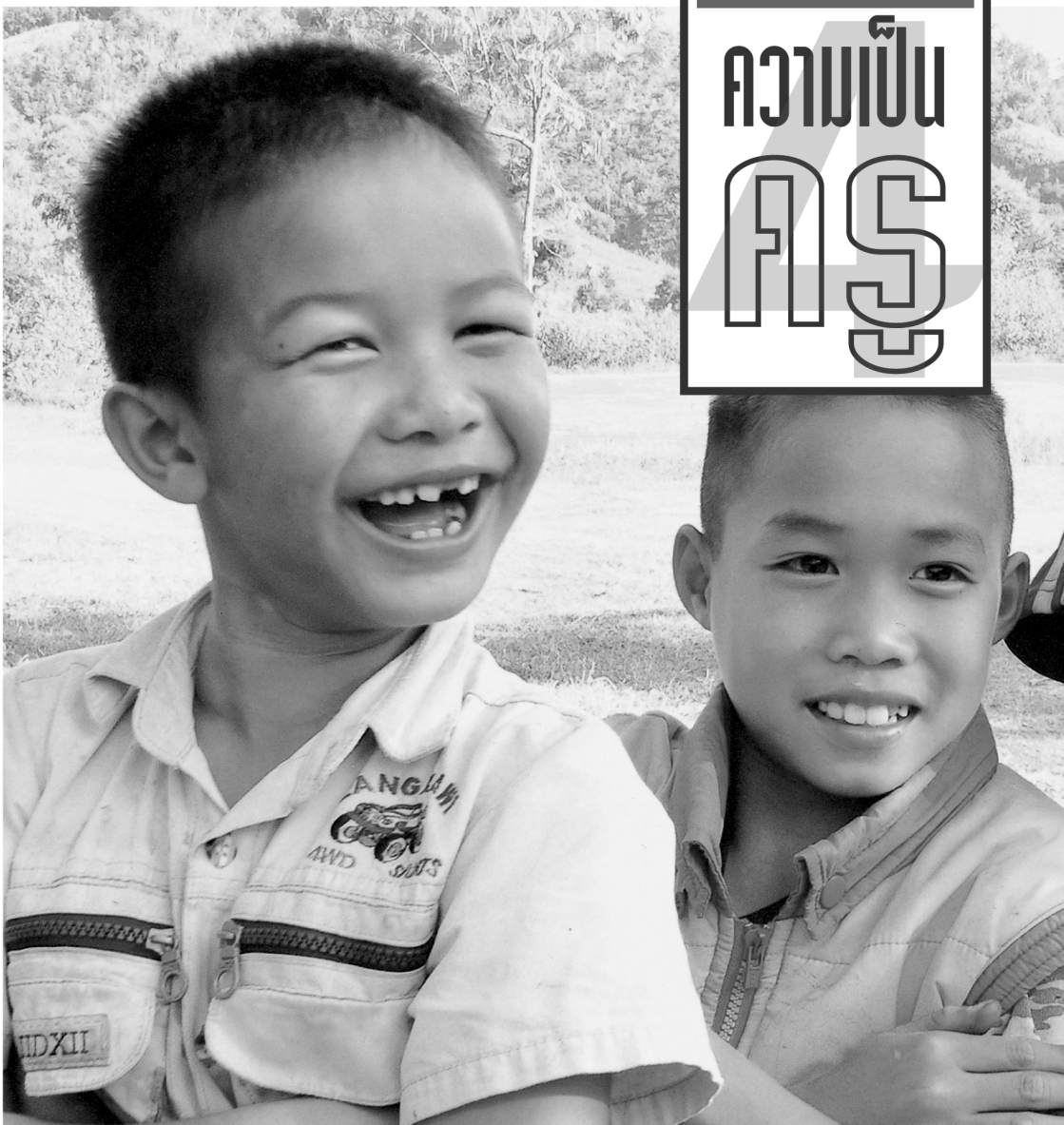
ชุมชนภาคสนาม เพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบาย

การจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน

โดยมีกิจกรรมเป็นกระบวนการ

ความเป็น
AM

ความเป็น
AS

ความเป็นคน

ความเป็นครู 4

จัดทำโดย

ฝ่ายยุทธศาสตร์การจัดการความรู้เพื่อสังคม

โดยความร่วมมือของ

คณะศิลปกรรมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จำนวนพิมพ์ 1,000 เล่ม

พุทธศักราช 2550

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อำนาจ เย็นสบาย

อาจารย์สุชาติ ทองลิมา

นายสิทธิเดช โรหิตะสุข

พิมพ์ที่

บริษัท กริดส์ ดีไซน์ แอนด์ คอมมูนิเคชั่น จำกัด

142 ซอยพัฒนาการ 46 ถนนพัฒนาการ แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250

โทร. 0-2722-7694

สารบัญ

สารจากอธิการบดี	5
ศาสตราจารย์วิรุณ ตั้งเจริญ	
สารจากคณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์	6
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อำนาจ เย็นสวาย	
สารจากคณบดีคณะมนุษยศาสตร์	8
รองศาสตราจารย์เฉลิมศรี พิบูลชล	
คำนำ (1)	10
อาจารย์สุชาติ ทองสิมา	
คำนำ (2)	11
อาจารย์เตือนตา เลาสุขศรี	
การศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม : บ้านภูต่าง	12
การศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม : บ้านห้วยไผ่	22
ฐานปฏิบัติการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	
โรงเรียน ตชด. บุญธรรม-บุญพริ้ง	32
- กิจกรรมทัศนศิลป์	34
- กิจกรรมดนตรี	40
- กิจกรรมการแสดง	44
- กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย	48
- กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	52
โรงเรียน ตชด. ยอดโพธิ์ทอง	56
- กิจกรรมทัศนศิลป์	58
- กิจกรรมดนตรี	64
- กิจกรรมการแสดง	68
- กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย	72
- กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	76

รวมภาพกิจกรรม	81
---------------	----

ความเห็นของนิสิต

- คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตรศึกษา วิชาเอกทัศนศิลป์ศึกษา ปี 3	98
- คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตรศึกษา วิชาเอกดนตรีศึกษา ปี 3	108
- คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตรศึกษา วิชาเอกศิลปการแสดงศึกษา ปี 3	118
- คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตรศึกษา วิชาเอกทัศนศิลป์ศึกษา ปี 2	129
- คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตรศึกษา วิชาเอกศิลปการแสดงศึกษา ปี 2	141
- คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)	144
- คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)	156

สรุปแบบสอบถาม	173
---------------	-----

โครงการนำร่อง และ กำหนดการศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูล ชุมชนภาคสนาม เพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบาย การจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน โดยมีกิจกรรมเป็นกระบวนการ	175
---	-----

ท้ายเล่ม	181
สิทธิเดช โรหิตะสุข	

ขอขอบคุณ	184
----------	-----

สารอธิการบดี

ผมได้เห็นความเข้มแข็งในการรวมพลังเพื่อพัฒนา นิสิตโครงการผลิตบัณฑิตการศึกษาพื้นฐานระดับปริญญาตรี หลักสูตร 5 ปี ที่คณะต่างๆ ได้ประสานงานกัน ทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ผลจากความพยายามและกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อพัฒนานิสิตดังกล่าว ล้วนเป็นภารกิจที่ควรได้รับการชื่นชม พร้อมกันนั้นยังได้รวบรวม เรียบเรียงกระบวนการต่างๆ จัดพิมพ์เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ส่งผลไปสู่กระบวนการเรียนรู้และพัฒนาต่อไป

เราคิดว่า ถ้าสังคมใดไม่ให้คุณค่าและแรงจูงใจที่สำคัญยิ่งแก่วิชาชีพครู สังคมนั้นย่อมเต็มไปด้วยปัญหา สังคมไทยของเราก็เป็นเช่นนั้นด้วยมิใช่หรือ รัฐบาลกระทรวงศึกษาธิการ สังคม บ้าน วัด สถาบันการศึกษา คงต้องร่วมกันเร่งพัฒนาสำนึก วิสัยทัศน์ และพฤติกรรมดังกล่าวให้ชัดเจนต่อไป

ขอขอบคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

(ศาสตราจารย์วิรุณ ตั้งเจริญ)

22 ธันวาคม 2549

สารจากคนปกติ คณะศิลปกรรมศาสตร์

หนังสือ “ความเป็นคนความเป็นครู” เล่มที่ 4 เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระมาจาก โครงการการศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม เพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบายการจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน โดยดำเนินการควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมเพื่อเด็กและเยาวชนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน บุญธรรม-บุญพริ้ง กับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนยอดโพธิ์ทอง ของนิสิตโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) ซ้อนกับโครงการสัมมนาวิชาการ เรื่องการปฏิรูปอุดมศึกษา บนฐานรากปรัชญาพอเพียง ที่ห้องประชุมเขื่อนสิริกิติ์ โดยมีผู้นำชุมชนจาก 9 อบต.รอบๆ สถานที่จัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน รวมทั้งพระ ครู และหน่วยราชการในพื้นที่จากหลายภาคส่วนเข้าร่วมการสัมมนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในครั้งนี้ เมื่อวันที่ 6-8 ธันวาคม 2549

กล่าวเฉพาะเนื้อหาสาระในหนังสือความเป็นคน ความเป็นครูเล่มที่ 4 อันเป็นผลมาจากการดำเนินโครงการที่กล่าวมาข้างต้น ล้วนเป็นบันทึกที่เป็นภาพสะท้อนของนิสิตต่อการได้สัมผัสพื้นที่ชุมชน วิธีการดำเนินชีวิต ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนจนประสบการณ์อันเกิดจากการได้จัดกิจกรรมเพื่อเด็กและเยาวชนชายขอบที่หลากหลาย โดยเฉพาะคณะศิลปกรรมศาสตร์และคณะมนุษยศาสตร์มีความหวังว่า กิจกรรมที่เกิดขึ้น จะเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ที่นำไปสู่การพัฒนาความคิดและจิตสำนึกของนิสิตครุมิติใหม่ หลักสูตร 5 ปี เป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมในจิตใจให้เข้มแข็ง เป็นกิจกรรมที่ส่งผลต่อการปฏิรูปการศึกษาที่มากกว่าการปฏิรูปรูปแบบ โดยลงลึกถึงปรัชญาและรากเหง้าของจิตวิญญาณ

ซึ่งแม้จะเป็นเรื่องยากสำหรับสังคมไทยในยุคทุนข้ามชาติและวัฒนธรรม
ไร้พรมแดน ที่ครอบงำทำลายคน ที่มีศักยภาพทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
อย่างเป็นระบบและอย่างเป็นกระบวนการ

แต่เราก็หวังว่า ความเข้าใจ ความรู้ที่เท่าทัน การไม่ยอมจำนน การมอง
อนาคตอย่างมีความหวัง พลังใจที่เกิดจากการสัมผัสชะตากรรมชีวิตผู้คน
ที่ถูกกระทำ จะส่งผลทำให้นิสิตครุมิติใหม่ เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการขับเคลื่อน
ไปสู่จุดหมาย

แม้จุดหมายที่งดงามจะเป็นการขับเคลื่อนที่ใช้เวลาตลอดชีวิตก็ตาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานาจ เย็นสบาย

คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

และประธานยุทธศาสตร์การจัดการความรู้เพื่อสังคม

สารจากคนปกติ คณะมนุษยศาสตร์

การผลิตครูแนวใหม่เพื่อตอบสนองพระราชบัญญัติการปฏิรูปการศึกษา ให้ได้ครูเก่ง มีความสามารถในวิชาชีพ มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตสำนึก สาธารณะนั้น ย่อมต้องอาศัยกระบวนการหล่อหลอมทั้งศาสตร์เฉพาะสาขาในรั้ว มหาวิทยาลัย และการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงนอกรั้วมหาวิทยาลัย เพื่อเตรียมนิสิตให้พร้อมรับความเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาและสภาพชุมชน สังคม ในอนาคตอันใกล้เมื่อจบการศึกษา

คณะมนุษยศาสตร์ในฐานะเป็นหน่วยงานหนึ่งของมหาวิทยาลัยที่ทำหน้าที่ผลิตครูภาษาตามเจตนารมณ์ของโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตระหนักถึงภาระที่ได้รับและมองเห็นความสำคัญในการวางรากฐานการสร้าง จิตสำนึกต่อสาธารณะให้เกิดขึ้นในตัวนิสิต จึงรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่นิสิตของ คณะ ฯ ได้มีโอกาสร่วมโครงการศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม เพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบายการจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน (จังหวัด อุตรดิตถ์) การเข้าร่วมครั้งนี้ นอกจากเปิดโอกาสให้นิสิตได้นำความรู้ที่เรียนไป ประยุกต์ในรูปของการจัดกิจกรรมค่ายภาษา (ไทยและอังกฤษ) ให้แก่เด็ก ๆ ใน โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ยังช่วยให้นิสิตได้สัมผัสกับสภาพความเป็นอยู่ และศึกษาข้อมูลพื้นฐานของชุมชนซึ่งเสมือนเป็นกรณีศึกษาหนึ่งให้แก่ นิสิต ประสบการณ์ตรงเกิดจากการปฏิบัติจริงครั้งนี้ นับเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีคุณค่า อย่างยิ่ง จากรายงานผลการเข้าร่วมโครงการของนิสิตแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ มากมายที่นิสิตได้รับ ทั้งในแง่ของความสำเร็จในการจัดกิจกรรมซึ่งนำความภาคภูมิใจให้แก่ตัวนิสิตเอง และทั้งด้านประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตั้งแต่วางแผนกิจกรรม สร้างสื่อ และนำไปใช้ด้วยตนเอง รวมทั้งทักษะจาก

การดำเนินกิจกรรม การฝึกแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และที่สำคัญได้เรียนรู้ถึงการอุทิศตนเพื่อผู้อื่น เกิดความรู้สึกจิตสาธารณะ และในขณะเดียวกันได้เรียนรู้ที่ต้องทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นคุณสมบัติสำคัญในการทำงาน นิสิตต้องทำกิจกรรมร่วมกับพินิสิตปริญญาโท สาขาการสอนภาษาไทยและภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ที่ช่วยเป็นพี่เลี้ยงในโครงการ และกับเพื่อนๆ นิสิต กศ.บ. 5 ปี คณะศิลปกรรมศาสตร์ มีการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น ช่วยเหลือกัน สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องสร้างความผูกพันทางใจต่อกัน ซึ่งเป็นนิมิตที่ดีของการอยู่ร่วมกันในสังคม

ในฐานะคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ ขอชื่นชมกับโครงการที่เน้นการเรียนรู้ควบคู่กับการปฏิบัติจริง ช่วยให้นิสิตได้ฝึกการทำงานอย่างเป็นระบบ มีกระบวนการวางแผน และปฏิบัติเป็นขั้นตอน ตลอดจนรู้จักวัดและประเมินผลงานของตนเอง อีกทั้งเป็นการรู้จักเสียสละและเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น

และท้ายสุดนี้ คณะมนุษยศาสตร์ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยที่ให้การสนับสนุนการจัดโครงการและหวังว่า นิสิตของคณะ ฯ จะได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมที่ดีๆ เช่นนี้ในโอกาสต่อไป

รองศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

คำนำ (1)

การจัดกิจกรรมด้านภาษาและศิลปะ ณ พื้นที่ โรงเรียน ตชด บุญธรรม-บุญพริ้ง และโรงเรียน ตชด ยอดโพธิ์ทอง ตลอดจนการลงศึกษาพื้นที่เพื่อสร้างฐานข้อมูลชุมชน ณ บ้านห้วยไผ่ และ บ้านภูต่าง ตำบลบ่อเบี้ย จังหวัดอุดรธานีในครั้งนี้ ถือเป็นประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับนิสิตวิชาชีพครู

หลายคนอาจเคยร่วมกิจกรรมลักษณะนี้มาแล้วในขณะที่อีกหลายคนเป็นประสบการณ์ครั้งแรก แต่สิ่งหนึ่งที่แตกต่างออกไปจากการทำงานปกติที่ทุกคนคุ้นเคยคือ การทำงานร่วมกันของนิสิตต่างคณะ ระหว่างนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน เรียนรู้ระหว่างกัน และทำงานกันเป็นทีม ซึ่งเป็นสิ่งที่นิสิตอาจจะไม่ค่อยคุ้นเคยในภาวะปกติ การมองเห็นและยอมรับในความแตกต่างของบุคคลอื่นจะช่วยให้นิสิตพัฒนาคุณค่าของจิตใจตนให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น และจะเป็นคุณูปการอย่างยิ่งเมื่อนิสิตจบการศึกษาออกไปทำงานในวิชาชีพครูซึ่งมีหน้าที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาสังคม

การได้ลงสัมผัสกับพื้นที่จริง ได้เห็นวิถีชีวิตที่แตกต่าง ได้เห็นสภาพที่เหลื่อมล้ำ ได้เห็น “ความเป็นอื่น” ของเพื่อนมนุษย์ที่อยู่ร่วมสังคมเดียวกับเราคงจะช่วยกระตุ้นสำนึกสาธารณะบางประการให้เกิดในใจแก่บุคคลผู้มีพื้นฐานจิตใจดีอยู่แล้วเป็นแน่ ซึ่งคณาจารย์คาดหวังว่านิสิตวิชาชีพครูคงเป็นเช่นนั้น

สุชาติ ทองสีมา

สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์

คำนำ (2)

เมื่อวันเวลามาถึงวันที่ 5 พฤศจิกายน 2549 วิทยุหลายคนที่กำลังกินกำลังนอนก็ขึ้นไปบนรถ อีกหลายคนรอเพื่อนที่ยังไม่ถึง คงกำลังวิตกว่าเพื่อนบางคนอาจมาไม่ทันขึ้นรถ ทันทีที่เพื่อนมาขึ้นครบ รถเริ่มออกจากมหาวิทยาลัยประมาณ 5.45

การเดินทางราบรื่น ที่ยาวนาน ประมาณ 10 ชม. จนถึงโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน 2 แห่ง โรงเรียน ตชด บุญธรรม – บุญพริ้ง และโรงเรียน ตชด ยอดโพธิ์ทอง อยู่ไม่ห่างกันนัก ที่พักอยู่บริเวณในโรงเรียน ตชด บุญธรรม – บุญพริ้ง นิสิตผู้หญิงนอนในอาคาร ตรงข้ามห้องประชุมหรือโรงอาหาร และอาจารย์ นิสิตปริญญาโทได้รับเชิญไปนอนที่บ้านของชาวบ้าน ชาวบ้านเป็นคนใจดี เอื้อเฟื้อ ปูที่นอนให้นอน และยังพาไปดูความเป็นอยู่ของชาวบ้าน รอบๆ หมู่บ้าน อาชีพที่สำคัญ คือการเลี้ยงวัว ควาย เพื่อขายเนื้อ อาชีพที่รองลงมาคือ การปลูกข้าวโพดและการทำนา ชาวบ้านจะปลูกข้าวแบบชาวลาว ซึ่งใช้กระบอกล้างไม้ไผ่ตัดเฉลี่ยง บักลงไปในดินและหยอดเมล็ดข้าวลงไป ในกระบอกล้างตามราบเชิงเขา นอกจากนั้น มีการเก็บหน่อไม้ในป่า ทำสวนครัว เป็นต้น

ครูที่นี่มีไม่มากนักและครูทุกคนทำทุกอย่างเท่าที่สามารถทำได้ แคมอาคาร ซ่อมเก้าอี้ ปลูกผักสวนครัว มีการเลี้ยงปลา ทำอาหารให้นักเรียนทานกันเอง และอื่นๆ นอกจากงานจิปาละ ครูต้องสอนนักเรียนระดับประถมศึกษาหลายระดับ ครูตำรวจตระเวนชายแดนทำให้เรารู้ว่าการสอนยังไม่ดีพอ เพราะเมื่อนักเรียนที่จบประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่สามารถไปแข่งขันกับโรงเรียนในตัวอำเภอเมืองได้

สิ่งที่ครูตำรวจตระเวนชายแดนต้องการคือการมีสื่อการสอน เช่น เทปที่ใช้ฟังเสียง เพื่อให้ให้นักเรียนใช้เรียนเสียง

สิ่งที่ประทับใจมากที่สุด คืออหิยาศัย ความโอบอ้อมอารีของชาวบ้านและของเด็กนักเรียน

อาจารย์เตือนตา เลาสุขศรี

นางสาวชุดิวรรณ เวียงวิเศษ (นิคหน้อย)
นางสาวปริญญา เพชรสุภา (เดียร์)
นางสาวกขวดี ประเสริฐสังข์ (ปาล์มมี)
นางสาวปาริชาติ ต่อพันธ์ (ไบเคย)
นายชัยรัตน์ กรุ่มรัมย์ (นุ)
พี่เดช ตากลิ่งสุดเท่

การศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม : บ้านภูต่าง

ข้อมูลเฉพาะ

บ้านภูต่าง

ที่ตั้ง ทิศเหนือติดบ้านห้วยไผ่ ทิศใต้ติดบ้านปางคอม ทิศตะวันออกติด
สปป.ลาว ทิศตะวันตกติดอ.น่าน้อย จ.น่าน ระยะทางห่างอำเภอป้อเปี้ย 40
กิโลเมตร

สภาพพื้นที่ เป็นพื้นที่ราบเชิงเขา จำนวนเนื้อที่ทั้งหมดยังไม่มีข้อมูลเชิง
ตัวเลข ซึ่งไม่มีเอกสารสิทธิ์ ยกเว้นจำนวน 134-0-0 ไร่ ที่มีเอกสารที่ดิน ส.ป.ก.

สมาชิกครัวเรือน บ้านภูต่างมีสมาชิก 72 ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด
เป็นชาย 167 คน หญิง 135 คน รวม 302 คน

อาชีพ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพการเกษตร โดยปลูกข้าวโพด ปลูกข้าว
เป็นอาชีพหลัก และมีกระบือ 122 ตัว กับโค 32 ตัว

สำหรับค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาชีพ 3 อันดับแรกคือ ค่าปุ๋ยเคมี 226,220 บาท
/ ปี ค่ายาฆ่าแมลง และยาฆ่าวัชพืช 144,000 บาท / ปี ค่าน้ำมันรถไถ 43,200
บาท / ปี (โดยมีข้อสังเกตว่า บ้านภูต่างมีการเคลื่อนไหวเรื่องเกษตรอินทรีย์ จึงมี
ข้อมูลการทำปุ๋ยหมัก ปุ๋ยคอก และปุ๋ยธรรมชาติ ซึ่งกระบวนการนี้ ยังไม่มีข้อมูลเรื่อง
ผลกระทบทางสุขภาพว่ามีความแตกต่างไปจากบ้านห้วยไผ่อย่างมีนัยยะหรือไม่
และส่งผลกระทบต่อผลผลิตอย่างไร ตลอดจนผลกระทบต่อสภาพความเปลี่ยนแปลงทาง
ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างไร ฯลฯ)

ค่าใช้จ่ายในครัวเรือน ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในครัวเรือน 9,996 บาท / ปี
ในขณะที่ค่าเช่า ค่าเบี้ย ค่าเครื่องดื่มชูกำลังและค่านูหรี 59,628 บาท / ปี
(และเช่นกัน ยังไม่มีข้อมูลผลกระทบต่อครอบครัวและส่งมามากน้อยเพียงใด)

สถานศึกษา บ้านภูต่าง มีสถานศึกษา 1 แห่ง คือโรงเรียนตชด. ยอด
โพธิ์ทอง ซึ่งเปิดการศึกษาตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นป.6

โดยการศึกษาสูงสุดของประชาชนในชุมชน มีการศึกษาสูงสุดชั้นป.6

นางสาวชุติวรรณ เวียงวิเศษ (นิดน้อย)

นางสาวปริญญา เพชรสุภา (เดียร์)

นางสาวกชวดี ประเสริฐสังข์ (ปาล์มมี)

นางสาวปาริชาติ ต่อพันธ์ (ไบเตย)

นายชัยรัตน์ กรุมรัมย์ (นุ)

พี่เดช ตากล้องสุดเท่

ช่วงเช้าของฤดูหนาวในวันที่สองของการไปค่าย กิจกรรมการลงพื้นที่เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐาน โดยมีอาสาสมัครในการทำงานนี้ทั้งหมด 7 ชีวิต ซึ่งก็มี นิดน้อย ปาล์มมี ไบเตย เดียร์ นุ พี่เดช และครูใหญ่ผู้ใจดีจากโรงเรียน ตชด.ยอดโพธิ์ทอง เราได้ออกเดินทางโดยรถยนต์ของครูใหญ่มุ่งหน้าตรงไปยังหมู่บ้านภูตางซึ่งระยะทางห่างจากโรงเรียนก็แค่ประมาณ 100 เมตร แต่เราก็ไปด้วยรถของครู ไปยังเป้าหมายของการเก็บข้อมูลภาคสนามของกลุ่มพวกเราในครั้งนี้ เมื่อพวกเราไปถึงที่หมู่บ้าน ทุกคนรู้สึกตื่นเต้นและมีความกระตือรือร้นที่จะเก็บข้อมูลกันอย่างมาก คนที่จะให้ข้อมูลกับเราเองก็คงจะรู้สึกตื่นเต้นและให้ความสนใจเหมือนกัน เพราะพวกเราไม่ได้มีการนัดหมายกันก่อนเลย ชาวบ้านที่เราไปสัมภาษณ์คือ พี่วราภรณ์ แสนคำอ่อน และพี่อ้อยทิพย์ พวกเราได้รับรู้เรื่องราวที่น่าสนใจมากมาย พี่ๆ และชาวบ้านให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเองมาก ข้อมูลพื้นฐานที่พวกเราได้รับทำให้เราทราบถึงประวัติความเป็นมา รวมทั้งวิถีชีวิตของคนที่นี่ได้มากยิ่งขึ้น โดยหมู่บ้านนี้มีชื่อว่า บ้านภูตาง

“ภูตาง” เป็นชื่อของหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ในดินแดนแห่งหุบเขาอันห่างไกลทางภาคเหนือของประเทศไทย ดินแดนแห่งนี้มีประวัติศาสตร์ความเป็นมายาวนานกว่า 50 กว่าปี โดยมีเรื่องเล่าสืบทอดกันมาถึงที่มาของชื่อ “ภูตาง” ว่า คำว่า “ตาง” นั้น

เป็นภาษาถิ่นของชาวภาคเหนือ หมายถึง "แบก หาม" ครั้งหนึ่งในอดีต เคยมีชาวบ้านกลุ่มหนึ่ง ได้อพยพออกเดินทางเพื่อเสาะแสวงหาพื้นที่อันอุดมสมบูรณ์ที่เหมาะสมแก่การตั้งถิ่นฐาน ชาวบ้านเหล่านี้อพยพมาจากหมู่บ้านห้วยไผ่ ซึ่งเป็นหมู่บ้านใกล้เคียงกัน ชาวบ้านอพยพโดยใช้เกวียนเป็นพาหนะ พวกเขาออกเดินทางติดต่อกันเป็นเวลาหลายวัน ครั้นเมื่อเดินทางมาถึงบริเวณเชิงเขาซึ่งเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านในปัจจุบัน วัว ควาย ของชาวบ้านที่ใช้ลากเกวียนก็ได้ล้มตายลงเนื่องจากความเหนื่อยล้าและการขาดแคลนอาหาร และชาวบ้านก็ได้ตั้งฐานอยู่ในที่แห่งนี้ ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้เรียกสถานที่แห่งนี้ว่า "ภูต่าง" เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้คนรุ่นหลังได้รำลึกถึงความยากลำบากในการเดินทางของบรรพบุรุษที่เดินทางในครั้งนั้น

ปัจจุบันหมู่บ้านภูต่าง ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ของ ตำบล บ่อเบี้ย อำเภอบ้านโคก จังหวัดอุดรธานี เนื่องจากมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศลาว เพื่อนบ้านของเราจึงส่งผลให้ประชากรที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่นั้นมีพื้นเพดั้งเดิมเป็นชาวลาว บางคนนั้นยังมีสถานภาพเป็นบุคคลไร้สัญชาติ จำนวนประชากรที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านมีประมาณ 82 หลังคาเรือน จำนวน 278 คน ผู้นำของชุมชนแห่งนี้ชื่อ นายชูศักดิ์ ยะมา ซึ่งดำรงตำแหน่งในฐานะผู้ใหญ่บ้านเป็นบุคคลที่ชาวบ้านให้ความเคารพนับถือ เนื่องสภาพทางภูมิศาสตร์ที่เต็มไปด้วยภูเขาและที่ราบระหว่างหุบเขาจึงทำให้ประชากรที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านมีอาชีพหลักคือ การทำนา ทำไร่ข้าวโพด และรับจ้างทั่วไป ซึ่งทำให้รายเฉลี่ยต่อคนประมาณ 30,000 บาทต่อปี ซึ่งถือว่ายังมีสภาพความเป็นอยู่ที่ค่อนข้างยากจน นอกจากนั้นบางครอบครัวยังมีภาระหนี้สินที่เกิดจากการกู้ยืมเงินจากกองทุนหมู่บ้านเพื่อนำมาลงทุนอีกด้วย ถึงแม้ว่าชาวบ้านที่นี่จะมีสภาพความเป็นอยู่ที่ไม่สะดวกสบายนัก แต่ชาวบ้านก็ไม่เคยที่จะหันเข้าหาในสิ่งที่เป็นอบายมุข ชาวบ้านดำรงชีวิตความเป็นอยู่ได้อย่างมีความสุขแบบพอมีพอกิน โดยเน้นความเป็นอยู่แบบพอเพียง มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือเกื้อกูล และแบ่งปันกัน สิ่งเหล่านี้เองที่เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวน้ำใจของคนในหมู่บ้านให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุขภายใต้กรอบบรรทัดฐานที่ดีงาม สิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของชาวบ้านอีกอย่างก็คือความเชื่อถือในขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดกันมา นั่นก็คือประเพณีบุญปลงข้าวเปลือก เป็นประเพณี

นางสาวชุตติวรรณ เวียงวิเศษ (นิดน้อย)

นางสาวปริญญา เพชรสุภา (เดียร์)

นางสาวภวดี ประเสริฐสังข์ (ปาล์มมี)

นางสาวปาริชาติ ต่อพันธ์ (ไบเบย์)

นายชัยรัตน์ กรมรัมย์ (นุ)

พี่เดช ดากลิ่งสุดเท่

ประจำของหมู่บ้านภูต่าง จะจัดขึ้นทุกๆ ปี ในช่วงเดือน 3 (กุมภาพันธ์) จากคำบอกเล่าของ คุณยายเปี้ย ทำทอง ได้เล่าให้ฟังว่า ประเพณีได้เริ่มมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยก่อนถึงวันงาน ชาวบ้านจะออกไปเรียไร เงิน ข้าวสาร ตามหมู่บ้านต่างๆ แล้วเมื่อถึงวันงานก็จะนำมารวมกันที่พัทสงฆ์ ซึ่งบ้านภูต่างนี้ไม่มีวัดและพระสงฆ์ จะมีแต่ที่พัทสงฆ์และพระก็จะมีการรดน้ำเป็นครั้งคราว ถ้ามีงานและพระไม่อยู่ไปรดน้ำก็ต้องไปนิมนต์พระมาจากที่อื่น ส่วนมากก็จะนิมนต์มาจากหมู่บ้านห้วยไผ่พิธิ ไหว้บูชา เป็นอีกประเพณีหนึ่งของบ้านภูต่าง จากประวัติความเป็นมาเนื่องจากในอดีตในหมู่บ้านได้ประสบกับภัยธรรมชาติ และคนในหมู่บ้านก็ได้ฟันถึงวิถีในการแก้ปัญหาโดยการสร้างบ้านให้กับสิ่งที่จะมาช่วยแก้ปัญหาและให้นำอาหารต่าง ๆ ไปเลี้ยง ณ บ้านปูตา ในปัจจุบันจึงทำให้เกิดประเพณีการเลี้ยงปูตาโดยการเลี้ยงปูตาจะจัดขึ้นในช่วงหลังสงกรานต์ของทุกปี ซึ่งชาวบ้านก็จะพากันจัดเตรียม ไก่ เหล้า ขนมหวานไปเลี้ยงปูตาที่บ้านของปูตา ซึ่งก็จะมีคุณตา ซึ่งเป็นคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านเป็นคนทรงเจ้าหรือผู้ประกอบพิธี และก็มีคุณยายเปี้ย เป็นคนทรงเจ้า หรือคนที่ได้รับเลือกจากเจ้าปูตาในการถ่ายทอดคำพูดต่าง ๆ ซึ่งก็เหมือนกับร่างทรงในภาคอีสาน

ปัจจุบันในหมู่บ้านภูต่างนี้ก็ยังประสบกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากสาเหตุหลาย ๆ ด้าน คือ

1. ปัญหาการกดราคาสินค้าเกษตรจากพ่อค้าคนกลาง พี่เขยเศรษฐกิจของหมู่บ้านภูต่างคือ ข้าวโพด ส่วนข้าวชาวบ้านจะเก็บไว้กินโดยไม่มีการนำไปขายแต่ยังใด หลังจากฤดูเก็บเกี่ยวก็จะมีพ่อค้าคนกลางจากในเมืองมารับซื้อข้าวโพดถึงหมู่บ้านโดยตรง การกดราคาจากการรับซื้อจึงทำได้ง่าย เนื่องจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับราคาพืชผลทางการเกษตรของคนในชุมชนยังมีน้อย หรืออาจไม่ทั่วถึง สาเหตุหนึ่งก็อาจเกิดจากการละเลย เพิกเฉยที่จะรับรู้เพราะถือว่าขายได้จำนวนเท่าไรก็เท่านั้น อาจกล่าวได้ว่าชาวบ้านมุ่งแต่ประกอบอาชีพและทำหน้าที่ของตนอย่างทุ่มเทเพื่อให้ได้ผลผลิตเต็มที่ โดยไม่มีการหาข้อมูลเกี่ยวกับราคาของผลิตและถึงแม้ชาวบ้านจะทราบว่าราคาข้าวโพดที่ตนขายให้กับพ่อค้าต่ำกว่าที่ควรจะได้รับ แต่ก็ยังไม่มีการการแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งอาจทำได้โดยการ

รวมกลุ่มกันภายในหมู่บ้าน เพื่อที่จะสามารถต่อรองราคาข้าวโพดได้ง่ายขึ้น หากราคาที่ได้รับต่ำเกินไป และควรมีกุุ่มคนที่ทำหน้าที่หาข้อมูลเกี่ยวกับราคาพืชผลในขณะนั้น เพื่อนำมาากเป็นข้อมูลในการตัดสินใจของคนในหมู่บ้าน เป็นต้น

2. ปัญหาการขาดพื้นที่ทำการเกษตร เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่ของหมู่บ้านเป็นภูเขา อีกทั้งหมู่บ้านภูต่างเกิดจากการอพยพย้ายถิ่นของคนจากถิ่นอื่นเข้ามาอาศัยอยู่ที่บริเวณปัจจุบัน พื้นที่ทำการเกษตรส่วนใหญ่จึงอาศัยการความช่วยเหลือจากภาครัฐ โดยการออก สปก.4-01 ซึ่งเป็นเอกสารสิทธิในการครอบครองที่ดินให้แก่ชาวบ้าน แต่ที่ดินเหล่านั้นก็มิได้เพียงพอกับการขยายตัวของประชากร เพราะขนาดพื้นที่มีจำกัด กอปรกับชาวบ้านไม่สามารถขยับขยายพื้นที่ทำกินได้ เนื่องจากถิ่นที่อยู่เป็นป่าอนุรักษ์ หากกระทำการใดนอกเหนือจากที่ถูกจัดสรรไว้ก็就会有ความผิดตามกฎหมายทันที แนวทางการแก้ปัญหาในเรื่องนี้ ยังไม่เป็นที่ชัดเจน เนื่องจากถือเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นแทบทุกชุมชนที่อยู่แถบภูเขาที่จะขาดพื้นที่ทำการเกษตรเป็นของตนเอง แต่ปัญหานี้ชาวบ้านที่นั้นก็แก้ไขโดยการแบ่งพื้นที่กันทำโดยไม่มีกรเก็บค่าเช่าที่แต่อย่างใด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการพึ่งพาอาศัยกัน ความมีน้ำใจ แนวทางแก้ปัญหาที่พอจะทำได้ขณะนี้ก็คือ ชาวบ้านจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับการปลูกพืชอย่างหลากหลาย ซึ่งสามารถยืดแนวทางการทำการเกษตรทฤษฎีใหม่ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ มาดัดแปลงปรับปรุง ในพื้นที่ทำกินของตนเอง ซึ่งจะทำให้ได้ผลผลิตที่หลากหลายและสามารถดำเนินชีวิตด้วยความพอเพียง จากการลงพื้นที่พวกเราได้เห็นการปลูกพืชที่จำเป็นต่อชีวิตประจำวันไว้รอบ ๆ บ้านของชาวบ้านเป็นส่วนใหญ่ ทำให้วิถีชีวิตชาวบ้านมีความพอเพียง

3. ปัญหาคนไร้สัญชาติ ที่บอกว่าคนไร้สัญชาติ ก็สืบเนื่องมาจากชาวบ้านในพื้นที่ส่วนใหญ่อพยพมาจากแถบลาว จึงไม่มีทั้งสัญชาติไทย และสัญชาติลาว ทั้งยังไม่มีหลักฐานอื่นที่จะระบุว่าเป็นคนสัญชาติใด แม้ชาวบ้านบางคนจะอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนี้มาเป็นเวลายาวนานแล้วแต่ข้อมูลด้านสำมะโนครัวของภาครัฐก็ยังไม่ชัดเจน จึงไม่สามารถระบุและแยกออกมาอย่างชัดเจนว่าบุคคลใดไร้สัญชาติ ได้รับสัญชาติ อยู่ระหว่างดำเนินการ ทำให้เกิดปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาของเด็กและเยาวชนภายในหมู่บ้านที่ต้องการศึกษาต่อในระดับสูง ซึ่งในลำดับแรก

นางสาวสุติวรรณ เวียงวิเศษ (นิดน้อย)

นางสาวปริญญ์ เพชรสุภา (เดียร์)

นางสาวภวดี ประเสริฐสังข์ (ปาล์มมี)

นางสาวปาริชาติ ต่อพันธ์ (ไบเบย์)

นายชัยรัตน์ กรมรัมย์ (นุ)

พี่เดช ตากล่องสุดเท่

ของปัญหานี้ ครูผู้ทำการสอนได้พยายามดำเนินการให้เด็กเล็กได้รับสัญชาติอย่างเร่งด่วนก่อน เพื่อเป็นประโยชน์ในการรับการศึกษา ส่วนผู้ที่มีอายุมาก การดำเนินการต่าง ๆ ก็จะทยอยดำเนินการตามลำดับต่อไป นอกจากนี้ยังมีปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ที่เราพบ คือการสื่อสารภาษาไทย ที่ยังไม่ชัดเจน เนื่องจากพื้นที่ติดกับประเทศลาว ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารก็เป็นภาษาลาว ซึ่งบางคำเราก็ฟังเข้าใจแต่บางคำก็ไม่เข้าใจ เหมือนกัน การเดินทางสำรวจยังไม่จบแค่เพียงปัญหาในหมู่บ้านเท่านั้น กลุ่มของเรายังได้เดินทางไปดูการลงแขก(ขอแรง)สีข้าวโพด กับการเดินทางไปดูของดีในไม้ไผ่

เวลาใกล้เที่ยง คณะสำรวจของเราได้เดินทางลัดเลาะไปตามทางของหมู่บ้าน ภูตต่างไปยังลำธารสายเล็ก ๆ ที่ไหลเอื่อย ๆ แต่มีความเย็น ใส ทำให้รู้สึกสดชื่นเมื่อได้สัมผัส พวกเราเดินทางข้ามลำธารสายนี้ไปด้วยความสนุกสนาน แต่เบื้องหลังความสนุกสนานคือ ความเจ็บปวดจากการเดินเท้าเปล่า เพราะบางคนใส่รองเท้าผ้าใบ จึงจำเป็นที่จะต้องถอดรองเท้าเพราะไม่อยากให้รองเท้าเปียก แม้กระทั่งครูใหญ่ พอเดินข้ามลำธารสายนั้นไปแล้วเราก็เริ่มที่จะเข้าสู่ความยากลำบากในการเดินทางด้วยเท้าเปล่ากันต่อไป สภาพที่อากาศค่อนข้างร้อน ดินเป็นดินแดงมีก้อนกรวดก้อนเล็กๆ ไบเรย์ไปตามทางคอยทิ่มตำเท้าอันเปลือยเปล่าของเราให้เจ็บแสบเล่น เราเดินทางข้ามดอยลูกเล็ก ๆ ไปหาผู้ใหญ่บ้านซูดักดี ซึ่งเป็นเจ้าของข้าวโพดที่กำลังสี ภาพแรกที่ประจักษ์แก่สายตาพวกเราคือ เปลือกข้าวโพดและซังข้าวโพดที่กองพะเนินเป็นภูเขาสูงเล็ก ๆ ช่วงที่เราไปถึงนั้นเป็นเวลาที่พักชาวบ้านพักเหนื่อยพอดีแต่พวกเขาก็มีน้ำใจที่จะสีข้าวโพดเพื่อเป็นสารพัดให้เราได้เก็บข้อมูลกัน การลงแขกยังพบเห็นได้ในสังคมของหมู่บ้านภูตต่าง พวกชาวบ้านได้มาช่วยกันสีข้าวโพดโดยการขอแรงกัน ซึ่งกรรมวิธีในการสีข้าวโพดนั้น ได้ใช้เครื่องสีข้าวโพดที่คล้ายๆ กับการสีข้าว นับว่าเป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัยในระดับหนึ่ง เราได้เห็นการทำกิจกรรมแบบย่อย ๆ ที่ชาวบ้านร่วมมือร่วมใจกันทำงานอย่างขยันขันแข็ง เห็นถึงความมีน้ำใจของชาวบ้าน ความบริสุทธิ์ใจที่พร้อมจะมาช่วยเหลือกันโดยไม่มีผลประโยชน์ใดๆ แอบแฝงอยู่ไม่เหมือนกับสังคมในเมืองที่ทุกอย่างต้องมาพร้อมกับผลประโยชน์ จากที่นี่เราได้เดินทางกันต่อโดยรถกระบะคันใหม่ของครูใหญ่ งานนี้

นางสาวชุตีวรรณ เวียงวิเศษ (นิดน้อย)

นางสาวปริญญา เพชรสุภา (เดียร์)

นางสาวกชวดี ประเสริฐสังข์ (ปาล์มมี)

นางสาวปาริชาติ ต่อพันธ์ (ไบเบย์)

นายชัยรัตน์ กรมรัมย์ (นุ)

พี่เดช ตากล้องสุดเท่

ครูใหญ่ทุ่มสุดตัว ดูแลพวกเราดีมาก ๆ ขอขอบคุณคุณครูใหญ่โรงเรียน ดชด.ยอดโพธิ์ทองไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย และที่ขาดไม่ได้อีกท่านหนึ่งก็คือ ครูวสันต์ผู้ซึ่งจะนำพาพวกเราไปผจญภัยในดินแดนของรถด่วน รถด่วน คือ หนอนของผีเสื้อกลางคืนที่อาศัยอยู่ในปล่องไม้ไผ่ ซึ่งมีคุณค่าทางโภชนาการสูงมาก หนทางที่จะได้มาซึ่งเจ้ารถด่วนนี้ยากเย็นแสนเข็ญมาก ไม่สมกับราคาที่ขายแค่กิโลกรัมละ 200 บาท เลยซักนิดเดียว กว่าเราจะได้มาเราจะต้องฝ่าอุปสรรคนานัปการ ทั้งไต่ไหลเขาที่ชันและไกลมาก ดินก็ลื่นเพราะข้างบนมีการทำถนนใหม่ ดินก็จะไหลลงมาจากไหล่ทาง หวาดเสียวยิ่งกว่าการไปเล่นกีฬาผาดโผนใด ๆ ในโลกนี้ แต่กลับเป็นสิ่งที่ง่ายดายสำหรับเด็กนักเรียนดชด. ที่ไปช่วยเราหาด้วย น้อง ๆ ทั้งสองคนนั้นอายุได้แค่เพียง 12 ปีเท่านั้น เรียนอยู่ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 รายได้เสริมก็มาจากการหารถด่วน ที่หาได้มากถึง 3 กิโลกรัมต่อวัน ส่วนมากน้อง ๆ จะไปหารถด่วนกันเฉพาะวันเสาร์ อาทิตย์ ครั้งแรกที่รถด่วนไปเยี่ยมโคมออกมาให้เราเห็นนั้น มีสภาพเหมือนตัวหนอนอยู่ในรัง ในกระบอกไม้ไผ่หนึ่งท่อน จะมีรถด่วนอยู่ประมาณ 20-30 ตัว แต่ถ้าเป็นไผ่ตงจะมีอยู่แค่ตัวเดียวเท่านั้น ซึ่งจะตัวใหญ่กว่ารถด่วนที่เราเจอวิธีสังเกตแบบง่าย ๆ ที่ทำให้เรารู้ว่าไม้ไผ่ปล่องไหนมีรถด่วนอยู่คือ สังเกตจากตาน้ำที่กระบอกไม้ไผ่ มันจะเป็นรูเล็ก ๆ ซึ่งเป็นรูที่ใช้ในการหายใจของหนอนรถด่วนนั่นเอง นอกจากจะหายากแล้วพวกเราก็กต้องไปแย่งชิงกับพวกนกและกระรอก เพราะรถด่วนเป็นอาหารโปรดของสัตว์พวกนี้ด้วยเช่นกัน ช่วงที่เราไปหานั้นไม่ค่อยมีมากนักเพราะมันจะหมดช่วงที่จะเป็นตัวหนอนแล้ว พวกเราสนุกสนานกับการเดินไต่เขาลัดเลาะไปตามป่าไผ่ ทั้งความทุกข์ ความเครียดไว้เบื้องหลัง แล้วมีความสุขกับสิ่งที่ทำอยู่ในขณะนั้น ประสบการณ์ดี ๆ ที่พวกเราได้รับในครั้งนี้เป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่า ที่ไม่สามารถหาซื้อได้ตามท้องตลาดทั่วไป ความประทับใจจากการเก็บข้อมูลภาคสนามในครั้งนี้จะอยู่ในความทรงจำของพวกเราตลอดไป ยากที่จะลบเลือนได้

นางสาวธริษตรี ทังมั่งมี
นางสาวศุภาวดี ภูคำ
นางสาวศรประภา ปิไลยน
นายอัศววิรัช ศรีชนะ

การศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม : บ้านห้วยไฟ

ข้อมูลเฉพาะ

บ้านห้วยไผ่

ที่ตั้ง ทิศเหนือติดบ้านบ่อเบี้ย ทิศใต้ติดบ้านภูต้าง ทิศตะวันออกติด
สปป.ลาว ทิศตะวันตกติด สปป.ลาว และอ.น่าน้อย จ.น่าน ระยะทางห่างจาก
อำเภอบ่อเบี้ย 43 กิโลเมตร

สภาพพื้นที่ เป็นพื้นที่ราบเชิงเขา รวมพื้นที่ 13,950 ไร่ พื้นที่ส่วนใหญ่
ไม่มีเอกสารสิทธิ์ มีเพียง 381-0-62 ไร่ เท่านั้นที่เป็นที่ดิน ส.ป.ก.

สมาชิกครัวเรือน บ้านห้วยไผ่มีสมาชิก 193 ครัวเรือน รวมสมาชิก หรือ
ประชากร 578 คน

อาชีพ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตร โดยปลูกข้าวโพดและข้าวเป็น
หลัก มีค่าใช้จ่ายในการประกอบอาชีพ 3 อันดับแรก คือ ค่าปุ๋ยเคมี 1,200,000
บาท / ปี ค่ายาฆ่าแมลงและยาฆ่าวัชพืช 420,000 บาท / ปี (โดยไม่ได้คิดถึงผลเสีย
ทางด้านสุขภาพ ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม และการนำเข้าของสารเคมี) ค่าน้ำมันรถ
ไถ 180,000 บาท / ปี

ค่าใช้จ่ายในครัวเรือน ค่าของใช้จำเป็นในครัวเรือน 14,400 บาท / ปี
ในขณะที่ค่าสุรา – เบียร์ บุหรี่และเครื่องดื่มชูกำลังรวม 34,800 บาท / ปี (โดยไม่ได้
คิดค่าใช้จ่ายเรื่องผลกระทบต่อสุขภาพและผลกระทบต่อเชิงครอบครัวหรือสังคม)

สถานศึกษา มี 1 แห่ง คือโรงเรียน ตชด. บุญธรรม – บุญพริ้ง ซึ่งเปิดสอน
ตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นป.6 ทั้งนี้ ประชากรในหมู่บ้าน มีการศึกษาสูงสุดชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6

วัด / สำนักสงฆ์ มี 1 แห่ง โดยมีประเพณีเข้าพรรษา ออกพรรษา
สงกรานต์ ทอดกฐิน บายศรีสู่ขวัญ เลี้ยงเจ้าศาลปู่ตา และทำบุญกองข้าวเปลือก

ครั้งนี้เป็นอีกครั้งที่พวกเราครู ๕ ปี ได้ร่วมจัดกิจกรรมการออกค่ายอีกครั้ง แต่ที่แปลกไปจากเดิมก็คือ เป็นการทำกิจกรรมร่วมกันระหว่างนิสิตครู 5 ปี คณะศิลปกรรมศาสตร์และคณะมนุษยศาสตร์ พวกเรามีการประชุมวางแผนการดำเนินงานกัน มีการแบ่งงานกัน เรา ๔ คน อ้อม นิ่ว พิซ นิก รับผิดชอบในการลงพื้นที่ในบ้านห้วยไผ่ ตำบลบ่อเบี้ย อำเภอบ้านโคก จังหวัดอุดรธานีเพื่อสำรวจข้อมูลต่างๆ ก่อนที่จะลงพื้นที่เราได้นั่งสนทนากับผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านและชาวบ้านอีกประมาณ ๒๐ คน เป็นการสนทนากันแบบเป็นกันเอง ใครสงสัยอะไรเกี่ยวกับข้อมูลของหมู่บ้าน ชาวบ้านก็จะช่วยกันเล่าให้ฟัง เป็นไปอย่างเรียบง่าย พูดจาซื่อๆ บ้างเพื่อสร้างเสียงหัวเราะ ไม่ให้การสนทนาเกิดความน่าเบื่อ มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันและกัน ชาวบ้านที่นี้ให้ความร่วมมือกับพวกเราเป็นอย่างดี และยังหวังลึกๆ ด้วยว่า คณะของพวกเราจะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยสร้างฝันให้กับเด็กๆ ที่นี้ สีหน้าและแววตาของพวกเขาดูมีความสุขมาก พวกเราก็มีความสุขด้วยเช่นกัน

หมู่บ้านห้วยไผ่ ชื่อของหมู่บ้านมีที่มาจากสภาพแวดล้อมทางกายภาพของท้องถิ่น เป็นหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ในเขตติดต่อสาธารณะรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยมีชาวเมืองวาและเมืองใกล้เคียง ประเทศลาว อพยพผ่านมาเห็นว่าเป็นที่ที่มีไม้ไผ่ขึ้นหนาแน่น มีห้วยไหลผ่าน น้ำอุดมสมบูรณ์ตลอดปี จึงพากันจับจองพื้นที่และตั้งชื่อว่า หมู่บ้านห้วยไผ่ มีความเชื่อเรื่องผีสาง เกิดความหวาดกลัวในอำนาจของ

ญาติปีศาจ ครั้งหนึ่งมีเหตุการณ์ไฟไหม้หมู่บ้าน จึงย้ายหมู่บ้านมาตั้งอยู่ใน หมู่บ้านปากไผ่ ก่อนที่จะเปลี่ยนชื่อกลับมาเป็น หมู่บ้านห้วยไผ่อีกครั้ง หมู่บ้านห้วยไผ่ไม่เคยได้รับภัยทางธรรมชาติที่รุนแรงเช่น การเกิดอุทกภัย เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง มีภูเขาสูงและมีห้วยที่เป็นทางน้ำผ่าน ช่วงหน้าฝนจะมีน้ำมาก ส่วนหน้าแล้งต้องประหยัดน้ำกันมาก ประชากรในหมู่บ้านห้วยไผ่ทั้งหมดมีสัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธและมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องผีสงฆ์ ใช้ภาษาลาวล้านช้างหรือที่เรียกว่าลาวหลวงพระบางสื่อสารกันในห้องถิ่น

จากเหตุการณ์สงครามความขัดแย้งระหว่างประเทศ ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๗ - ๒๕๒๘ มีการสำรวจพื้นที่และผังระเบิดตามแนวชายแดน ใครที่เดินไปเหยียบพื้นที่บริเวณนั้นก็อาจถูกกับดักระเบิดได้ มีการตั้งด่านตรวจ ส่วนในด้านความสัมพันธ์ในปัจจุบันนั้นทั้งทางหมู่บ้านและลาวมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ยกเว้นหากมีเหตุผลหรือข้อบังคับ เช่น หากคนไทยทำผิดกฎหมายลาวก็จะถูกจับขังคุกลาวไม่มีโอกาสได้ออกมาอีก แต่ถ้าหลงเข้าไปโดยไม่ได้กระทำผิด ทางไทยจะทำหนังสือไปยืนยันก็就会被ปล่อยออกมา ประชากรในเขตสาธาณณะรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้อพยพหนีภัยสงครามมาอยู่ในเขตประเทศไทยตั้งหลักแหล่งอยู่ ๓หมู่บ้าน ปัจจุบันรวมกันเป็น ๑ หมู่บ้านคือ หมู่บ้านห้วยยาง

หมู่บ้านห้วยไผ่ มีประชากรอาศัยอยู่ประมาณ ๑๕๐ ครอบครัว มีประชากรประมาณ ๓๐๐ - ๔๐๐ คน ประชากรส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ ๓๐-๔๐ ปี ระดับการศึกษาสูงสุดของประชากรในหมู่บ้าน คือ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ซึ่งประชากรที่มีการศึกษาในระดับนี้ส่วนใหญ่มีอายุ ๓๐ ปีขึ้นไป นักเรียนที่จะเรียนต่อชั้นมัธยมก็ต้องเดินทางไปในตัวอำเภอหรือจังหวัดใกล้เคียงซึ่งนับว่าเป็นระยะทางไกลและต้องใช้ระยะเวลาในการเดินทาง นอกจากครอบครัวที่มีฐานะทางครอบครัวดี หรือเด็กบางคนก็ไปอยู่โรงเรียนประจำ หมู่บ้านนี้มีชาวบ้านเดินทางไปทำงานในต่างประเทศ เช่นประเทศไต้หวัน ประเทศเกาหลี ประมาณ ๓ คนของทั้งหมู่บ้าน ชาวบ้านใช้วิธีการอยู่กันแบบเครือญาติ แบ่งหมู่บ้านออกเป็น ๗ คุ่ม เน้นการเป็นสังคมไม่ทอดทิ้งกัน มีความสัมพันธ์กันแบบเครือญาติและใช้ชีวิตอย่างพอเพียง ที่ดินทำกินนั้นมีการจับจองไว้ตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายาย ทำให้ให้ลูกหลานใน

รุ่นต่อๆมา แต่ปัญหาเรื่องที่ดินทำกินนั้นก็มี กล่าวคือ ยังไม่มีโฉนดที่ดินที่เป็นของตนเอง ชาวบ้านที่นี่มีความหวังที่จะให้ลูกได้มีการศึกษาที่ดี เรียนให้สูงที่สุดเพื่อได้งานที่ดี เมื่อจบแล้วมีงานทำจะได้หาเงินเลี้ยงครอบครัว ไม่อยากให้กลับมาบ้านเพราะกลัวชาวบ้านพูดไม่ดีว่าเรียนจนได้ปริญญาแล้วสุดท้ายก็ต้องกลับมาอยู่บ้านแต่ตรงกันข้าม บรรดาลูกๆที่เรียนจบออกมา ก็อยากกลับมาช่วยพัฒนาบ้านเกิดของตน

อาชีพหลักของประชากรในหมู่บ้าน คือ อาชีพเกษตรกรรม โดยใช้แรงงานคนเป็นหลัก แต่ช่วงหลังนี้มีการนำเอาเทคโนโลยีมาช่วยบ้าง แต่ยังไม่มากนัก ๙๕% ปลูกข้าวโพด นอกจากนั้นยังมีการปลูกข้าว การเพาะเห็ด การปลูกพืชไร่อื่นๆ เช่น กระเทียม ถั่ว เป็นต้น การเกษตรของหมู่บ้านห้วยไผ่ เป็นการทำการเกษตรแบบพอเพียง มีการใช้ปุ๋ยธรรมชาติที่ทำเอง คือ มูลหมู ซึ่งเป็นปุ๋ยที่ทำจากมูลหมู จะหลีกเลี่ยงการใช้ปุ๋ยเคมี วิธีการปลูกข้าวของชาวบ้านที่มาจากลาวในหมู่บ้านห้วยไผ่ แตกต่างจากที่อื่น คือจะปลูกข้าวบนภูเขา ใช้กระบอกลอยน้ำไปยารประมาณหนึ่งฟุตสำหรับหยอดเมล็ดข้าว วิธีนี้เพื่อลดการก้มซึ่งทำให้เกิดอาการปวดหลัง ยังคงไว้ด้วยการเกี่ยวข้าวด้วยแรงงานคน และยังมีการฟาดข้าว ทุบข้าวเหมือนเดิม และมีการเลี้ยงสัตว์ ได้แก่ วัว ควาย ชาวบ้านในหมู่บ้านห้วยไผ่มีวิธีการเลี้ยงวัว ควายที่น่าสนใจ คือ การนำเอาวัว ควายไปปล่อยทิ้งไว้บนเขาเป็นเวลาหลายๆ วัน ให้วัวควายหาอาหารกินเอง นานๆ ที่เจ้าของวัว ควายจะขึ้นไปดูแลสักครั้งหนึ่ง หรืออาศัยเพื่อนบ้านที่ขึ้นไปบนเขาช่วยตรวจตราว่าควายของตนเองว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน ส่วนใหญ่คนที่ขึ้นไปบนเขาก็มักจะนำข่าวเกี่ยวกับวัว ควายที่ปล่อยไว้บนเขามาบอกเพื่อนบ้านเสมอ มีหลายครั้งที่วัว ควายเดินหากินหลงเข้าไปในเขตประเทศเพื่อนบ้าน จนต้องตามกลับมา วัว ควาย จะไม่หายไปไหนนอกจากว่าพลัดตกเขาเพราะเป็นเขาสูง พวกเรามีข้อสงสัยก็คือในเวลานึงสัปดาหที่เจ้าของไม่ไปดู วัว ควายก็จะหากินไปเรื่อยๆ แล้วเจ้าของจะตามเจอได้อย่างไร แล้วก็ได้รับคำตอบมาว่าวัวควาย มันจะจำเจ้าของได้ หากเจ้าของร้องเรียก หรือเรียกโดยการสั่นกระดิ่ง มันก็จะมาเอง ส่วนการขยายพันธุ์สัตว์เลี้ยงใช้วิธีธรรมชาติ ในปัจจุบันเริ่มมีการทำไร่เพื่อสร้างรายได้ให้กับครอบครัวและชุมชน นั่นก็คือการปลูกยางและกาแฟ

รายได้จากการประกอบอาชีพเฉลี่ยต่อปีต่อครัวเรือน เป็นจำนวนเงินประมาณ ๑๐,๐๐๐ – ๔๐,๐๐๐ บาท รายได้ส่วนใหญ่เก็บไว้เป็นค่าเล่าเรียนของบุตรเพราะจะมองอนาคตทางการศึกษาของบุตรเป็นเรื่องสำคัญที่สุด จึงพยายามอดออมให้มากที่สุด รายจ่ายในครัวเรือนแทบจะไม่มี เนื่องจากประชากรในหมู่บ้านปลูกพืชไว้บริโภคเอง น้อยมากที่จะซื้ออาหารจากร้านค้า โดยชาวบ้านยึดถือวิถีการดำเนินชีวิตตามแนวพระราชดำริของในหลวง คือ การมีชีวิตที่พอเพียง หากรายได้ไม่เพียงพอต่อการใช้จ่าย เช่น ต้องจ่ายค่าการศึกษาของบุตร มีการกู้ยืมจากกองทุนหมู่บ้าน หรือธนาคารเพื่อการเกษตร อีกทางหนึ่งคือการขายวัว ควาย โดยมีพ่อค้ามารับซื้อถึงหมู่บ้าน โดยเจ้าของวัว ควายสามารถกำหนดราคาเองได้ และควายจะขายได้ราคาดีกว่าวัว ตรงกันข้ามกับการขายผลผลิตจากการเกษตรที่เจ้าของไม่สามารถกำหนดราคาผลผลิตได้เอง

สินค้าที่ถือว่าเป็นหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ คือ ไม้กวาดที่ทำจากต้นตองกง หรือไม้กวาดดอกหญ้านั่นเอง แต่จะไม่นิยมใช้หวายมาทำเป็นด้าม เพราะหายากและราคาค่อนข้างแพง สถานที่สำหรับซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าในท้องถิ่นระหว่างชาวไทยและพี่น้องชาวลาว คือ ช่องมหาธาตุ (เดิมเรียก ห้วยมหาหลงหรือช่องมหาหลง) มีลักษณะเป็นการตัดภูเขาให้เป็นที่ราบ ที่เปิดทำการทุกวันอาทิตย์ โดยจะมีลือคขายสินค้าเป็นห้องสำหรับคนไทยซึ่งจะขายสินค้าจำพวกของใช้ในครัวเรือน เสื้อผ้า น้ำมัน ส่วนคนลาวจะขนส่งสินค้ามาโดยบรรทุกใส่รถอีแต่นมาขายบนแคร่ที่เตรียมมา จะขายสินค้าจำพวกพริกแห้ง ข้าวสาร อาหารแห้ง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีแพทย์มาให้บริการโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายอีกด้วย ชาวบ้านมีการเดินทางเข้าไปในตัวอำเภอบ้างเป็นบางครั้ง เพื่อทำธุระหรือติดต่องานราชการ นอกจากนี้ชาวบ้านยังมีการเก็บรักษาหน่อไม้ไว้เป็นอาหารโดยการดองหน่อไม้ และเก็บหน่อไม้สดไว้ในรูปแบบของหน่อไม้ดองปี๊บ

การศึกษาของเด็กและเยาวชนในหมู่บ้านยังอยู่ในระดับที่ขาดแคลน ไม่มีศูนย์เด็กเล็กให้การศึกษาก่อนอนุบาล ขาดโรงเรียนที่มีอุปกรณ์ทางการศึกษา ขาดครูที่มีความรู้เฉพาะทางหรือจบการศึกษาในสาขาครุศาสตร์โดยตรง ขาดภารโรงซึ่งขณะนี้ครูต้องทำหน้าที่เป็นการโรงเอง ตารางเรียนของนักเรียนในแต่ละวัน มีการ

เรียนการสอนภายในห้องหนึ่งคาบ นอกนั้นเป็นการฝึกปฏิบัติเอง เป็นการทำการเกษตรแบบพอเพียง ส่วนสาธารณูปโภคอื่นๆที่มี ได้แก่ สถานีอนามัยและศูนย์คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนรู้ของชุมชน แต่ประชากรไม่ค่อยได้ใช้ประโยชน์เท่าที่ควร

หมู่บ้านห้วยไผ่ ถือเป็นท้องถิ่นหนึ่งที่มีประเพณีและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งกลมกลืนไปกับวิถีการดำเนินชีวิตจนแยกจากกันไม่ได้ วัด คือ สถานที่ประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์ของชาวบ้านห้วยไผ่ ที่มีสำนักสงฆ์ที่มีอายุเก่าแก่ ๕๐ ปี มีพระสงฆ์ ๑ รูป ส่วนพิธีศพเผาที่ป่า โดยจะวางไม้เป็นชั้นตามเดือนที่เสียชีวิต เช่น เสียชีวิตเดือนยี่ ก็วางไม้ ๒ ชั้น ถ้าเสียชีวิตเดือนสิบเอ็ดก็วางไม้ ๑๑ ชั้น เป็นต้น หากตายโหงจะใช้วิธีการฝัง แม้แต่การลงแขก เอาแรง เป็นการร่วมมือกันในการทำนาของคนในหมู่บ้าน โดยไม่คิดค่าแรง เป็นวัฒนธรรมที่แสดงให้เห็นถึงความมีมิตรจิตมิตรใจของชาวบ้าน ที่มีต่อกัน มีงานประเพณีงานบุญของชาวเปลือก ถูกจัดขึ้นในวันที่ ๓ มกราคมของทุกปี มีการก่อกองข้าวเปลือกเพื่อรู้จักบุญคุณข้าว และความสามัคคีปรองดองกันของชาวบ้าน โดยเป็นข้าวที่รับบริจาคจากคนในหมู่บ้าน เมื่อเสร็จสิ้นพิธีแล้วจะนำข้าวไปขายให้กับคนในหมู่บ้าน รายได้ทั้งหมดเข้าวัด ชาวบ้านห้วยไผ่นับถือผีปู่ตา ผีบรรพบุรุษ ก่อให้เกิดประเพณีการเลี้ยงผีปู่ตา บริเวณศาลผีปู่ตาในวันที่ ๑๖ เมษายนของทุกปี เพื่อการอนุรักษ์ป่าไผ่ซึ่งเป็นไม้ท้องถิ่น กิจกรรมในงาน มีการทรงเจ้าเข้าทรง ใครเจ็บไข้ได้ป่วยก็จะมารักษา มีการรดน้ำดำหัวญาติผู้ใหญ่ จัดกิจกรรมรื่นเริงต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการละเล่นพื้นบ้าน มีการเป่าแคน ตีฆ้อง ในวันนี้นับถือเป็นวันครอบครัวอีกด้วย สถานที่จัดงานคือ วัด ผู้นำในการจัดกิจกรรมในหมู่บ้าน ได้แก่ ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน และกรรมการหมู่บ้าน

ปราชญ์ชาวบ้าน เป็นบุคคลที่มีความรู้เฉพาะด้าน ถือเป็นแหล่งความรู้ท้องถิ่นที่สำคัญ ในหมู่บ้านห้วยไผ่ มีปราชญ์ชาวบ้านหลายแขนง เช่น ด้านการตีเหล็ก, ด้านการทำพิธีกรรมทางศาสนา, ด้านหัตถกรรม เป็นต้น ซึ่งความรู้จากปราชญ์ชาวบ้านเหล่านี้ใกล้จะหายสูญไปเนื่องจากขาดผู้สืบทอด

ตัวอย่างปราชญ์ชาวบ้าน

ลุงคล้าย ยาต๋อ ...ปราชญ์ด้านการตีเหล็ก

ลุงคล้ายบอกว่าเคยเป็นตำรวจมาก่อน เรียนการตีเหล็กจากพี่ชายซึ่งเป็นคนจีน ตั้งแต่อายุ ๑๔ ปี ปัจจุบัน อายุ ๗๔ ปีแล้ว เตาตีเหล็กของลุงคล้ายเป็นเตาที่ใหญ่ที่สุดในตำบล ซึ่งเตานี้ถือเป็นสิ่งที่ลุงคล้ายให้ความเคารพนับถือมาก เพราะเชื่อว่ามีผีเตาคุ่มครองอยู่ สามารถกันสิ่งชั่วร้าย เช่น ผีโป่ง ผีซาไม่ให้เข้ามาภายในบ้านได้ วิธีการตีเหล็ก ลุงคล้ายจะเก็บเศษเหล็กมาหลอมรวมกันแล้วตีขึ้นรูปเป็นมีดหรืออุปกรณ์ต่างๆ สำหรับราคาค่าจ้างลุงคล้ายคิดราคากันเองคือ มีดพรำคิดเล่มละ ๑๐ บาท โดยลูกค้าต้องนำเศษเหล็กมาเอง ส่วนมบดเดินปาสปาร์ตาร ลุงคล้ายคิดราคานี้วละ ๑๐ บาท อย่างน้อยเล่มหนึ่งยาวประมาณ ๒๐ นิ้ว ไม้ที่เหมาะสำหรับทำด้ามมีด ลุงคล้ายแนะนำให้ใช้ไม้ประดู่ หรือไม้มะค่า ในวันหนึ่งๆ ลุงคล้ายสามารถตีเหล็กทำมีดได้สูงถึง 3 เล่ม ถ้าทำสำเร็จมีปลอก มีด้ามพร้อมราคาจะอยู่ที่ประมาณ ๒๐๐ บาท

ปัญหาในหมู่บ้าน

- ขาดแคลนโรงเรียน บุคลากรที่มีความรู้โดยตรง อุปกรณ์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้และจิตสำนึกแก่เด็กและเยาวชน
- ศูนย์เรียนรู้ของเด็กเล็กก่อนอนุบาล
- ปัญหาลูกมากยากจน โดยเฉพาะในหนึ่งครัวเรือนจะมีบุตร 3 คน ทำให้เกิดปัญหาในการเลี้ยงดู เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมา เช่น ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการศึกษา ปัญหาหนี้สิน
- ปัญหาโรคระบาดในสัตว์ที่ระบาดบ้างเป็นฤดู
- ปัญหาการขาดแคลนนํ้าดื่ม นํ้าใช้

การได้ลงพื้นที่ในการมาค่ายครั้งนี้ ช่วยให้พวกเราได้เรียนรู้อะไรอีกมากมาย ภาพชีวิตของเด็กๆ ที่เห็นพวกเราแล้วตื่นเต้น ชาวบ้านที่ร่วมมือกันทำงานอย่างขยันขันแข็ง ไปร่วมลงพื้นที่กับเราโดยไม่มีคำบ่นสักคำ ทำอาหารให้เราทานทุกมื้อตลอดระยะเวลาที่อยู่ค่าย ต้มข้าวโพดให้พวกเรา เผาข้าวหลามให้เราได้ทานกัน ช่วยกันทำบายศรีเพื่อจัดพิธีบายศรีในช่วงกลางคืนให้กับพวกเรา ชาวบ้านที่เฝ้ารอเด็กเหล่านั้้นให้มีการศึกษาที่ดี รวมถึงการมีโอกาสในการสร้างอนาคตที่ดีเพื่อตนเองและครอบครัวอีกด้วย

กิจกรรมดนตรี

กิจกรรมทัศนศิลป์

กิจกรรมการแสดง

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ฐานปฏิบัติการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โรงเรียน ๓๕๑. บุญธรรม-บุญพริ้ง

น้องเล็กอุปรณ์มาคนละ 1 ชิ้น ไม่ว่าจะ เป็นเปลือกไม้ เศษหญ้า ฯลฯ จากนั้นให้น้อง จุ่ม ทา วาด สลักสี ลงบนกระดาษร้อยปอนด์ ผลปรากฏว่าเกิดรูปร่างที่สวยงามและสนุกสนาน น่าประหลาดใจก็คือมีน้องมาขอเล่นอีก พวกเรานำกระดาษมาไม่พอแล้วสิ พอดีว่ามีผ้าดิบที่เราเตรียมไว้เลยจึงใจด้วยการให้น้องเขียนความในใจ และระบายความรู้สึกของน้อง ถือว่ากิจกรรมวาดรูปนี้ค่อนข้างประสบความสำเร็จเนื่องจากผลงานสำเร็จออกมาดีกว่าที่คิด แล้วยังเหลือเฟรมกับสีชอล์ก พวกเราจึงนำสีชอล์กมาวาดรูปให้น้องบางคนที่นั่งอยู่บริเวณนั้น เป็นรูปล้อเลียนของน้องๆ วาดรูปอะไรแปลกๆบ้าง น้องมีสีหน้าดีใจ เริ่มมามุงดูกันแล้วขอให้วาดให้อีกเรื่อยๆ สีหน้าแววตาของน้องๆมีความสุขมาก เป็นภาพที่พวกเราประทับใจ อยากจะบอกกล่าวถึงน้องคนหนึ่ง เธอมีชื่อว่า “บุญขึ้น” เธอเป็นเด็กที่เมื่อเราเห็นเธอครั้งแรกเธอจะไม่พูดจา ไม่ทำอะไรสักอย่างเลย เธอจะเก็บตัวเงียบและคานอยู่กับพื้น จากนั้นจึงให้เฟรมวาดรูปเธอไป 1 เฟรม พร้อมสีชอล์ก 1 กล่อง ปล่อยให้เธอโดยเราจะไม่สนใจเธอเลยเธอวาดรูป พวกเราตกใจมาก “บุญขึ้นวาดรูป!!” ปล่อยให้เธอวาดเมื่อเธอรู้สึกว่าพวกเรากำลังจ้องมองเธอ เธอจะหยุดวาดแล้วเก็บตัวเงียบเหมือนเดิม เราก็ทำเป็นไม่สนใจเธอ เธอพยายามเข้ามาหาพวกเรา บุญขึ้น มองลูกโป่งแล้วเธอก็ได้ไป 1 ลูก เธอทำท่าทางยื่นให้พวกเรา บุญขึ้นมีรอยยิ้มขึ้นมา เสียงหัวเราะของเธอ รอยยิ้มของเธออ่อนโยนและช่างไร้เดียงสา เราไม่รู้เลยว่าสาเหตุอะไรที่ทำให้เธอเป็นเช่นนั้นเด็กที่ร่าเริงในตอนนี้เป็นเด็กคนเดียวเท่ากับที่เราเจอในตอนแรก พวกเราได้แต่คิดในใจ พวกเราตีลูกโป่งให้ลอยสูงจนตัวเธอแตะถึงมันไม่ได้ เธอสนุกกับการเล่นกับพวกเรา น่าเสียดายเวลาสนุกของเธอมันช่างน้อยเหลือเกิน เวลาเริ่มจะหมดแล้วรู้สึกใจหาย รู้สึกว่าเวลามันช่างน้อยเหลือเกินเรากับน้องยังไม่ได้รู้จักกันดีเลย แฮ่....ถึงเวลาแล้วสิ พี่กลุ่มสันทนากการเรียกน้องๆรวมกันเพื่อจะลา และพาน้องๆไปส่งบ้านหลังจากนั้นเรามองหาบุญขึ้นไม่เจอเธออีกเลย แต่ดีใจที่ทำให้บุญขึ้นยิ้มได้ ฐานต่อ

นางสาวรุ่งทิพย์ แสงเกตุ	นายศราวุธ บัวพันธ์
นางสาวสุรัชธานี รัตนวรรณ	น.ส.จินตภางค์ ชิวขรัตน์
น.ส.ณัฐรินทร์ วิรัชสยามกุล	น.ส.สุนิษาณ์ ล้อมเล็ก
นางสาวจุฑพร (ปทุมรักษ์) เอกรัตนันธุ์	นาย ธัชชา เทคนิธธรรม
นาย พิพัฒน์ ศรีบุญย	นายทพพล พงศ์พุทธชาติ

มาเป็นเรื่องเกี่ยวกับ **ฐานตุ๊กตาโฟม** โรงเรียนนี้มีห้องเรียนอยู่ 4 ห้อง เราทำกิจกรรม 2 กิจกรรมภายในห้องเดียวกันซึ่งฐานที่รวมกันเรียกว่า ฐานถูงมือตุ๊กตา ฐานเราจะสอนเกี่ยวกับโฟมทั้งลูกเล็กและใหญ่นำลวดก้ามะยี่มาติด แปะพร้อมลูกตาปลอม เสริมเติมแต่งให้สวยงาม เนื่องจากฐานนี้เป็นฐานแรกของช่วงเช้า น้องๆที่มาทำกิจกรรมตั้งใจฟังอย่างเรียบร้อยและไม่มีการเล็ดรอดออกจากปากเลย “เราคิดว่าน้องคงจะหนาว” พี่ๆอธิบายกันต่อไป เราให้น้องๆทำตุ๊กตาโฟมเป็นแมงมุม โดยใช้โฟมลูกเล็ก 2 ลูกมาติดกันโดยใช้กาวหรือไม้จิ้มฟัน ส่วนขาแมงมุมนำลวดก้ามะยี่ตัดเป็นขา 8 ขา เสริมแล้วเสียบเข้าไปในโฟม ปรับระดับขาให้ได้ท่าทางต่างๆ เพิ่มความน่าสนใจ และสามารถยืนอยู่ได้ นำลูกตาปลอมมาติดเสริมด้วยลวดก้ามะยี่ทำเป็นปาก พอเริ่มทำไปสักพัก มีน้องๆหลายคนมีความคิดสร้างสรรค์โดยเปลี่ยนจากแมงมุมเป็นมด ใส่หนวดจากลวดก้ามะยี่เข้าไปลดขาเป็น 4 ขา ตามแต่น้องๆจะจินตนาการ จำนวนน้องๆมีมากเกินไปกำหนดที่เราทราบมาก่อนมาทำกิจกรรม อุปกรณ์การทำตุ๊กตาโฟมจึงไม่พอ ดังนั้นเราจึงไม่มีกิจกรรมนี้ในช่วงบ่าย เมื่อผลงานน้องๆ เสร็จเรียบร้อย เราจึงให้น้องๆนำกลับบ้านเพื่อเป็นของที่ระลึก เป็นสิ่งที่เราตั้งใจและต้องการให้น้องๆสนุกสนานที่ได้มาทำกิจกรรม น้องๆ ตีใจมากถือตุ๊กตาโฟมไว้นั่น สำหรับบรรยากาศภายในห้องค่อนข้างเงียบ จากวันที่เราทำกิจกรรมให้น้องๆ รู้สึกว่าน้องๆใส่ชื่อ คอยนั่งฟังเราอธิบาย เราเชื่อว่าอนาคตน้องๆเหล่านี้จะต้องเป็นกำลังของชาติพัฒนาประเทศไม่ว่าทางใดทางหนึ่งอย่างแน่นอน ฐานต่อไป **ฐานถูงมือตุ๊กตา** เริ่มด้วยการแจกถูงมือให้น้องๆ คนละข้าง ให้น้องๆนำสำลียัดเข้าไปแล้วมัดด้วยยางพันซี ตกแต่งหน้าตาด้วยลวดก้ามะยี่หลากหลายสีสัน บ้างทำเป็นมือ บ้างทำเป็นกระต่าย ติดลูกตาปลอมเข้าไป ผลงานที่เสร็จออกมาน่ารัก เหมาะกับเด็กๆ มีอยู่กลุ่มหนึ่งเมื่อทำเสร็จไม่ยอมเอาไป พี่ๆแอบตกใจ ของเราไม่ดีหรือ น้องๆชอบตุ๊กตาที่มีเสียงบี๊

ดๆ มากกว่า แต่ไม่เป็นไรเพราะเราจะนำมาผลงานอยู่แล้ว ฐานนี้เกิดมีอุปกรณ์ไม่พอกับเด็ก สิ่งที่เราไม่เพียงพอพวกเราจึงนำกระดาษ A4 ตัดเป็นฝอยๆ ยัดเข้าไปแทน บรรยายภาคโดยรวมน้องๆ ตั้งใจทำ ดูได้จากผลงานที่เสร็จมีจำนวนมากมาย จะเห็นได้ว่าน้องๆ บางส่วนจะสนใจสิ่งที่ไม่เคยพบเช่นตุ๊กตาสีสันโดดเด่นและมีเสียงออกมาเมื่อเราบีบเล่น ทำให้มีข้อสังเกตว่าน้องๆ ไม่ค่อยออกไปเที่ยวไกลๆ เห็นสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ มากมาย น้องให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี พี่ๆ ให้ทำอะไรก็ตาม เช่นเราทำเป็นกระต่าย น้องก็ทำกระต่ายตาม น้องๆ เชื้อพี่ๆ สนุกมาก ฐานที่กล่าวเป็นฐานสุดท้ายคือ **ฐานมัดย้อม** อุปกรณ์ในฐานนี้มีผ้าเช็ดหน้า สีย้อมผ้า ยาง เชือกฟาง ชัน ในจำนวนอุปกรณ์มีผ้าเช็ดหน้าที่พวกเราต้องตัดครึ่งเพราะจำนวนน้องๆ มีมากเกินไป แต่สามารถแก้สถานการณ์ได้เป็นอย่างดี พี่ๆ เริ่มสอนน้องด้วยการ นำยางมารัดผ้าเช็ดหน้าตรงไหนก็ได้ และให้จุ่มสีตามความชอบ สีมีอยู่ 6 สี มีสีเขียว สีส้ม สีม่วง สีบานเย็น สีแดง สีเหลือง น้องๆ จะไม่ค่อยจุ่มเพราะกลัวเปื้อน พี่ๆ ต้องจุ่มให้น้องๆ และตัดยางออก ให้น้องๆ ถอดผ้าของตัวเองไปตากให้แห้ง แรกๆ พี่ๆ มีการทดลองทำกันเองก่อนว่าจะออกมาดูดีหรือไม่จะรัดยางอย่างไร เนื่องจากยังไม่มีประสบการณ์เช่นกัน ด้วยการมาครั้งนี้จึงได้เรียนรู้ไปกับน้องๆ ว่าการทำผ้ามัดย้อมให้สวยงามทำอย่างไร เมื่องานแห้งแล้วพวกเราจะเก็บผ้า รอน้องๆ ที่ไปทำกิจกรรมฐานอื่นมารับงานของตัวเองกลับไปเป็นของที่ระลึก ด้วยการทำครั้งแรกผ้าเช็ดหน้าส่วนใหญ่ออกมาเน่าๆ อย่างไรไม่รู้ เพราะน้องๆ ชอบทุกสี เลยจุ่มทุกสี มีน้องคนหนึ่งมีความคิดสร้างสรรค์ จุ่มสีเหลืองออกมาสีเดียว ทำให้พวกเราอึ้งไปเลย เพราะมันออกมาดูดีกว่าจุ่มหลายสีมาก พวกเรามองหน้ากันด้วยคำตอบที่ว่า เออ น่าจะทำอย่างนี้นานแล้ว น้องคนนี้มีความคิดที่ดีมาก มีหัวทางศิลปะเอามากๆ พูดถึงตอนตัดยางพี่ๆ และน้องๆ ลุ้นกันว่า จะออกมาอย่างไร และแล้วมันก็ออกมาดีในระดับหนึ่ง เราไม่ได้คาดหวังว่าผลงาน

นางสาวรุ่งทิพย์ แสงเกตุ	นายศราวุธ บัวพันธ์
นางสาวสุรัชธานี รัตนวรรณ	น.ส.จินตนาภา ชิวะรัตน์
น.ส.ณัฐรินทร์ วิรัชสยงค์กุล	น.ส.สุนิษาณ์ ล้อมเล็ก
นางสาวจตุพร (ปทุมารักษ์) เอกรัตนบุรี	นาย ธัชชา เทศน์ธรรม
นาย พิพัฒน์ ศรีบุญย	นายยุทธพล พงศ์พุทธชาติ

ที่เราให้น้องทำจะต้องออกมาดูดี แต่เราอยากเห็นแค่รอยยิ้มของน้องๆ เพียงเท่านั้น
ก็เพียงพอ ในการทำกิจกรรมให้ประสบความสำเร็จ

ความรู้สึกที่ได้ทำกิจกรรมให้น้องๆ พี่ๆทุกคนได้ทั้งประสบการณ์และ
ความรู้สึกที่ดีๆ เมื่อได้เข้าไปเล่นกับน้องหรือได้เข้าไปพูดคุยด้วยจะรู้สึกว่าน้องๆน่ารัก
จากวันนั้นถึงวันนี้ความรู้สึกเดิมยังคงอยู่ ยังจำรอยยิ้มน้องๆ เสียงหัวเราะ
ความสนุกสนาน เหล่านั้นได้ดี ทุกครั้งที่เราไปทำกิจกรรมจะได้รับความเป็นเด็ก
กลับมาด้วยทุกครั้งไป

กิจกรรมดนตรี

หลังจากที่เราได้ทราบว่าจะได้ไปทำกิจกรรมที่โรงเรียน ตชด. บุญธรรม – บุญพริ้ง พวกเราก็ได้วางแผนทำกิจกรรมต่างๆ โดยมีคณะ 2 คณะที่จะต้องร่วมรับผิดชอบ ครั้งนี้คือ คณะมนุษยศาสตร์และคณะศิลปกรรมศาสตร์ โดยคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีการแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มทัศนศิลป์ กลุ่มดนตรี และกลุ่มการแสดง

ฐานดนตรีนั้นมีการวางแผน 2 แบบ คือสอนดนตรีโดยการเป่าขลุ่ย และสอนร้องเพลง การแบ่งกลุ่มน้องๆ ครั้งแรกคือจะต้อง แบ่งกลุ่มเวียนฐานกันโดยครั้งแรกจะหานักเรียนที่สนใจในฐานนั้นๆก่อน กลุ่มพวกพวกเราสอนขลุ่ย เพราะนักเรียนในฐานนี้สนใจในการเป่าขลุ่ยมาก พวกเราก็ได้หาที่สอน และได้สอนตรงที่กระท่อมปลายนาซึ่งได้บรรยากาศในการสอนมากและเงียบสงบเหมาะกับการสอนดนตรีมาก ครั้งแรกพวกเราได้สอนขลุ่ยโดยการสอนวิธีตั้งแต่เริ่มโดยการจับการจับขลุ่ย โดยสอนนักเรียนตามหลักดนตรีไทยคือเอามือขวาไว้ข้างบน สอนให้เป่าที่ละเสียง โดยเริ่มจากเสียงที่ง่ายก่อนและไล่ทีละเสียงจนครบเสียง เนื่องจากฐานแรกเราต้องเวียนฐานจึงมีเวลาแค่ 1 ชั่วโมงในการสอน เราสอนนักเรียนได้แค่เป่าไล่เสียงธรรมชาติ ยังไม่ได้เริ่มเพลง

หลังจากสอนกลุ่มแรกเสร็จแล้วก็ก็มีกลุ่มที่สองเข้ามา กลุ่มนี้พวกเราเห็นว่า เป็นกลุ่มที่ไม่ได้ตัดสินใจเลือกกลุ่มดนตรีโดยตรง ถ้าจะสอนเป่าขลุ่ยก็เกรงว่าจะไปไม่ถึงไหน จึงตกลงว่าเราจะสอนร้องเพลง ซึ่งในปีนี้เป็นปีมหามงคลคือ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว 60 ปี เราจึงตกลงสอนน้องๆ ร้องเพลงที่มีความหมายเกี่ยวกับ พระคุณของบิดา – มารดา นั่นคือเพลง “ใครหนอ” เพลงนี้น้องๆ สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วจึงมีเวลาเหลือ พวกเราจึงเล่านิทาน เรื่อง หมู 3 ตัว และตอนท้าย เราได้ให้น้องๆ ช่วยกันสรุป ข้อคิดที่ได้จากนิทานเรื่องนี้ ซึ่งในกลุ่มที่ 2 นี้ถือว่า เป็นเด็กที่พอใช้ได้มีความตั้งใจที่อยากจะเรียน

และน้องกลุ่มสุดท้ายเป็นกลุ่มที่มาจากกลุ่มที่สนใจการแสดง เป็นกลุ่มค่อนข้างจะเมื่อยล้าจากการทำกิจกรรม 2 กลุ่มที่แล้ว ประกอบกับเวลาที่ใกล้จะเที่ยง น้องๆ กลุ่มนี้จึงไม่มีความพร้อมที่จะเรียน ไม่ค่อยให้ความสนใจเรื่องดนตรี พวกเราจึงใช้วิธีแก้ปัญหามา โดยการให้น้องๆ ร้องเพลงที่มีความสนุกสนานคือเพลงช้าง ซึ่งน้องๆ ให้ความร่วมมือกันดีในระดับหนึ่ง และหลังจากนั้นเราก็เล่านิทานให้ฟังแบบกลุ่มที่แล้ว นิทานเรื่องนี้พวกเราได้ใช้ หน้าที่น้องๆ ทำมาจากกลุ่มศิลปะเป็น ตัวประกอบการเล่าเรื่อง น้องๆ มีความสนใจมากขึ้น และดูท่าทีดีขึ้น พอพวกเราเล่าเรื่องจบเราจึงสอดแทรกทฤษฎีการเป่าขลุ่ยเข้าไปด้วย น้องๆ ก็ให้ความสนใจในการเป่าขลุ่ยมาก

สรุปในการปฏิบัติกิจกรรมในช่วงเช้า ถือว่าประสบผลสำเร็จในระดับหนึ่ง ซึ่งก็มีอุปสรรคบ้างในเรื่องของสถานที่ปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งเป็นกระท่อมปลายนาซึ่งเราไม่สามารถทำกิจกรรมสันทนาการได้ เพราะเป็นพื้นที่แคบ และแผนการสอนที่พวกเราวางไว้ตั้งแต่ต้นต้องมีการเปลี่ยนแปลงตามความสนใจของน้องๆ ด้วยวัยของกลุ่มน้องที่แตกต่างกันต้องทำให้เราปรับเปลี่ยนด้วยเหมือนกัน

ในช่วงบ่ายพวกเราคุยกับฝ่ายการแสดงในเรื่องปัญหาที่เราได้เจอ พวกเราจึงแก้ปัญหามาโดยการให้น้องๆ ของฝ่ายดนตรีและฝ่ายการแสดงมารวมกัน ซึ่งเป็นฐานเดียวกันคือดนตรีและการแสดง น้องๆ ก็ได้ถูกแบ่งเป็น 3 กลุ่มคือ ทักษะศิลป์ (ดนตรี และการแสดง)

เริ่มขึ้นโดยการสันทนาการเพราะว่าเราเห็นว่าเราต้องการละลายพฤติกรรม เริ่มต้นโดยการเล่นเกมส์โดยกติกาเกมส์นี้คือเวลา พี่ๆ ไปทางไหนให้น้อง

เปล่งเสียง “เอ้” พร้อมทั้งยกมือชู 2 นิ้วเกสรนี้ถือว่าได้รับความสนใจมาก

ต่อมาเราก็เริ่มทำกิจกรรมที่เราได้เตรียมไว้ คือ ทางการแสดงก็จะสอนรำไทย คือการรำวงมาตรฐาน และทางฝ่ายดนตรีก็จะสอนร้องเพลงรำวงมาตรฐาน คือ เพลง งามแสงเดือน ก็ถือว่าการบูรณาการทั้ง 2 เอกให้ไปด้วยกัน

หลังนั้นเราก็ได้สอนเพลงประกอบการเดินต่างๆ เพื่อให้ห้องได้สนุกกับกิจกรรมช่วงบ่าย เมื่อเราเห็นว่าห้องได้เหนื่อยบ้างแล้ว เราก็พักผ่อนและระหว่างการพักผ่อนเราก็หาวิธีให้นักเรียนฝึกความกล้าในการแสดงออก คือการหาน้องผู้กล้าให้ออกไปร้องเพลง ซึ่งน้องๆ ในโรงเรียน ตชด. บุญธรรม – บุญพริ้ง มีนักเรียนที่กล้าและมีความสามารถในการร้องเพลงและมีความสามารถในการเต้น รำ หลายคนซึ่งเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจมาก

พอเราเห็นว่าห้องของเราเริ่มหายเหนื่อยแล้วเราก็ทำกิจกรรมผ่อนคลาย เช่นโดย แก้อัดดนตรี น้องๆ เราก็เล่นกันอย่างสนุกสนาน และกิจกรรมที่พัฒนาความรู้เรื่องโน้ตและปฏิภาณไหวพริบโดยการให้นักเรียน นั่งเป็นแถว 7 แถว และแต่ละแถวให้รับผิดชอบโน้ตของตัวเองที่ได้ตั้งแต่เสียงโด ถึงเสียง ที และมีเงื่อนไขว่าถ้าพี่ชี้ไปที่ใครให้เปล่งเสียงที่รับผิดชอบออกมา พี่ชี้เป็นเพลงต่างๆ เช่น เพลง ช้าง น้องๆ ก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

กิจกรรมภาคบ่ายแม้ว่ากิจกรรมเราจะไม่ตรงเจาะจงกับดนตรีและการแสดงมากนักแต่เป็นการรวมความรู้ระหว่าง 2 เอกซึ่ง แต่ละทั้ง 2 เอกได้พยายามบูรณาการความรู้ทั้ง 2 เอกเข้าด้วยกัน แต่ก็มีข้อดีและข้อเสียเข้าด้วยกัน เช่น ข้อดีคือเป็นการเติมเต็มความรู้ และกิจกรรมบางกิจกรรมต้องใช้ดนตรีเข้ามาประกอบกัน และข้อเสียคือน้องๆ จะไม่ได้ความรู้อย่างเฉพาะเจาะจง

กิจกรรมการแสดง

หลังจากสิ้นเสียงกล่าวคำปฏิญาณตนของเด็กนักเรียนโรงเรียนตระเวนชายแดน พี่ๆก็พากันจูงมือน้องๆเดินเข้าฐานละลายพฤติกรรม โดยมีพี่ๆคณะศิลปกรรมศาสตร์เป็นแกนนำสนทนากาและมืพี่จากคณะมนุษยศาสตร์คอยเป็นพี่เลี้ยงอยู่รอบๆ กิจกรรมเริ่มดำเนินไปเรื่อยๆ เริ่มด้วยการแนะนำตัวของพี่และน้องร่วมกัน มีการเล่นเกมต่างๆและที่เด็ดในชวงนี้ยู่ตรงที่พี่หนึ่งจากคณะศิลปกรรมศาสตร์มาสาธิตทำเต๋นในเพลงเปิด “อ้าว....ก๊าบ ก๊าบ ก๊าบ เปิดอาบน้ำนในคลอง “ แค่นั้นแหละเสียงหัวเราะก็ดังลั่นทั้งโรงอาหาร ด้วยความฮาในท่าเต้นของพี่หนึ่งซึ่งเรียกว่าเป็นมุขเด็ดในการสร้างเสียงหัวเราะให้น้องๆโรงเรียนตระเวนชายแดน ซึ่งจะเห็นได้ว่าพวกเราตั้งใจและพยายามอย่างมากที่จะทำให้น้องๆมีความสุขแม้ว่าจะเหนื่อยและลำบากแค่ไหนก็ตาม จากนั้นก็เป็นการแบ่งน้องออกเป็น 3 กลุ่มตามความสนใจซึ่งฐานการแสดงก็ได้รับความนิยมใจค่อนข้างมาก

กิจกรรมฐานการแสดงเริ่มด้วยการให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับพื้นฐานทางนาฏศิลป์แบบง่ายๆ ไม่ว่าจะเป็นการสอนจีบ ตั้งวง แบบต่างๆ จากนั้นก็ต่อยอดด้วยรางวัลมาตรฐานเพลงงามแสงเดือน ฐานนี้ค่อนข้างจะเจี๊ยบ อาจเป็นเพราะที่ทีมงานและอุปกรณ์ที่มีจำนวนน้อยแต่กิจกรรมก็สนุกครื้นเครง สามารถสร้างความสุขให้หน่อยๆ ได้ไม่น้อยไปกว่าฐานอื่นๆ เช่นกัน ตลอดเวลาที่ทำกิจกรรมนั้นก็จะมีการเปิดเพลงคลอเพื่อสร้างบรรยากาศให้หน่อยมีอารมณ์ร่วมกับเรา กิจกรรมดำเนินไปเรื่อยๆ จนได้เวลาพักกลางวัน ซึ่งฐานของเราก็อยู่ในโรงอาหารพอดีจึงกินข้าวกลางวันร่วมกับหน่อยๆ และเราก็ได้เห็นภาพประทับใจอะไรหลายๆ อย่างที่เกิดขึ้น ณ ตอนนั้น ซึ่งอาจมีหลายคนที่น่าสนใจและคิดได้ในคำพูดของเด็กๆ เหล่านั้น ทำให้เรานึกถึงภาพการใช้ชีวิตที่ฟุ่มเฟือยของคนในเมืองกรุง ที่อยู่สบายจนลืมนึกไปว่ามีอีกหลายชีวิตที่รอโอกาสดีๆ ที่จะมีคนยื่นให้กับพวกเขาบ้างในสักวันซึ่งมันอาจจะไม่หรรหรรนัก แค่ออให้กินอิ่ม นอนหลับก็พอสำหรับเด็กพวกนี้

ตอนบ่ายหลังจากทานอาหารกลางวันกันเรียบร้อยแล้วเราก็เปลี่ยนแผนโดยเอาการแสดงมารวมกับดนตรีเพื่อเป็นการเพิ่มสีสันในช่วงบ่ายผ่อนคลายความง่วงนอน กิจกรรมในช่วงนี้ก็จะเป็นการสนทนาการชะส่วนใหญ่โดยการสอนน้องร้องเพลงและสอนท่าเต้นต่างๆ เพื่อฝึกให้หน่อยๆ มีความกล้าแสดงออกไปในตัว พอตกเย็นถึงเวลาที่เรจะต้องพาน้องไปส่งบ้าน ซึ่งถ้าถามว่าบ้านอยู่ไกลมัย มันคงจะไม่ไกลสำหรับคนในพื้นที่อย่างน้องๆ แต่สำหรับพวกเรานั่นจัดว่าไกลมากเลยทีเดียว แต่พวกเราก็ไม่ย่อท้อกับการไปส่งน้อง เราเดินกันไปเป็นกลุ่มใหญ่แล้วก็แยกไปส่งน้องตามบ้าน ที่เด็ดก็อยู่ตอนท้ายนี้แหละ เหลือน้องหนึ่งชื่อน้องเจ๋ง ซึ่งปกติทุกวันแม่จะมารับที่บ้านยายที่อยู่ข้างโรงเรียนเพราะว่าบ้านน้องอยู่ไกลมากๆ หลายมอียดอยเลยทีเดียวกว่าวันนั้นน้องเจ๋งคงอยากให้พี่ๆ ไปส่งที่บ้านเหมือนเพื่อนคนอื่นๆ เช่นกันจึงไม่ยอมอยู่บ้านยาย แต่พวกเราที่เข้าใจอารมณ์น้องเจ๋งนะว่าอยากมีพี่ๆ เดินไป

ส่ง พวกเราก็เลยรวมทีมกันประมาณสี่ ห้า คนเพื่อเดินทางไปส่งน้อง ตลอดเวลาที่เดินไปนั้นก็เจอชาวบ้านทักตลอดทางเลยว่าจะเดินไปไหนหรือบ้านอยู่ไกลมากเลยนะ แต่พวกเราก็ยังสู้อยู่ด้วยความตั้งใจที่จะทำแล้วก็เลยไม่ได้คิดถึงเส้นทางและความไกล พอเจอเพื่อนๆกลางทางที่กลับจากส่งน้องก็ชวนเพื่อนเดินไปด้วยกัน จนกระทั่งเดินไปเจอแม่ของน้องเจ้ เลยถามว่าเราจะถึงบ้านนี้ อีกลีไกลเท่าไร แม่ตอบมาว่าอีกสามม่อนดอย! พวกเราถึงกับถอนหายใจเพราะที่เดินมาแล้วนั้นก็ประมาณสาม สี่ม่อนดอยแล้วก็เลยส่งน้องให้กลับกับแม่โดยปลอดภัยแล้วพวกเราก็พากันเดินกลับโรงเรียนด้วยความอ่อนเพลียและหมดแรงแต่ทุกคนก็มีความสุขที่ได้ร่วมทำกิจกรรมด้วยกัน

นางสาวเกษมาพร ทองเอื้อ
นางสาวกานต์สินี พูลพิพัฒน์
นายธนพล ชุนเพชร
นางสาวนฤมล จันทร์พันธ์
นางสาวปิยนุช สุดยอด
นางสาวพวงชมพู จุลเดช
นางสาววิจิตรา อินทสุวรรณ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาไทย

ระยะเวลา 3 วัน ที่พวกเราจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกับน้องๆ นักเรียนโรงเรียน ตชด.บุญธรรม – บุญพริ้ง จังหวัดอุตรดิตถ์ โดยที่พวกเราได้ไปจัดกิจกรรมให้สำหรับน้องๆ ในส่วนของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.) เราได้แบ่งพวกเราเองออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ เพื่อแยกไปจัดกิจกรรมในแต่ละโรงเรียน

ส่วนของโรงเรียน ตชด.บุญธรรม – บุญพริ้ง เราได้เริ่มจัดกิจกรรมกันตั้งแต่ประมาณ 8 นาฬิกา น้องๆ และพี่ๆ ทุกคนพร้อมเพรียงกันที่หน้าเสาธง ร่วมกันเคารพธงชาติ สวดมนต์ และแผ่เมตตา หลังจากนั้น เราได้แบ่งน้องๆ ทั้งโรงเรียนออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ ให้กับคณะศิลปกรรมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เพื่อนำน้องๆ ไปทำกิจกรรมในช่วงเช้า

สำหรับคณะมนุษยศาสตร์ ก็มีทั้งส่วนของนิสิตวิชาเอกภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เราได้แบ่งน้องๆ เป็นกลุ่มเล็กอีก 2 กลุ่ม เพื่อแยกไปทำกิจกรรมกับพี่ในแต่ละฐาน คือ ฐานภาษาอังกฤษและฐานภาษาไทย แล้วสลับกัน

กิจกรรมของฐานภาษาไทยนั้น ช่วงแรก พวกเราได้นำน้องทำกิจกรรม
สนทนาการ โดยสอนให้น้องร้องเพลง เต้น และทำกิจกรรมเข้าจังหวะ ช่วงนี้น้องๆ
ทุกคน โดยเฉพาะน้องๆ ผู้ชายจะสนุกสนานกันมาก กล้าเต้น กล้าแสดงออก ทั้ง
พี่ๆ และน้องๆ ต่างแข่งกันร้อง แข่งกันเต้น สนุกไม่แพ้กันเลย

เสร็จจากกิจกรรมสนทนาการแล้ว พวกเรานำน้องๆ มานั่งรวมกลุ่มกัน
บริเวณใต้ต้นไม้ เพื่อทำกิจกรรมทางวิชาการกัน ในการทำกิจกรรมทางวิชาการ
นั้น พวกเราได้คิดกิจกรรมต่างๆ ไว้สำหรับน้องๆ กิจกรรมนั้น ก็เป็นกิจกรรมที่ไม่
น่าเบื่อ เคร่งเครียด แต่สนุกสนาน และยังสามารถทบทวนความรู้ทางด้านภาษาไทยให้
กับน้องๆ ด้วย

กิจกรรมแรก เป็นการเล่นเกมไขว้ โดยจัดให้น้องๆ แบ่งเป็นกลุ่มกลุ่มละ
5 คน ในการเล่นเกมนี้จะแยกเล่นที่ละกลุ่ม น้องๆ ต้องจัดแถวตอนลึก และพี่
ก็เตรียมบัตรคำให้น้อง โดยบัตรคำนั้น จะเป็นคำที่น้องๆ สามารถทำท่าทางประกอบ
ได้ น้องคนแรกจะต้องดูบัตรคำแล้วต้องนึกว่า คำคำนั้นจะใช้ท่าทางยังไง แล้ว
ทำท่าให้เพื่อนคนต่อไปดูเรื่อยๆ จนครบทุกคน และก็ช่วยกันเริ่มทายว่า คำคำนั้น
คือคำว่าอะไร

กิจกรรมการเล่นเกมนี้นี้ เป็นการฝึกให้น้องๆ รู้จักใช้ภาษาท่าทางใน
การสื่อสาร เพราะว่าในชีวิตประจำวันของเรานั้น เราจำเป็นต้องใช้ทั้งภาษาพูดและ
ภาษาท่าทางในการสื่อสารกับบุคคลอื่น

กิจกรรมต่อไป คือ กิจกรรมนักสืบจิว กิจกรรมนี้จะเน้นให้น้องๆ สามารถ
พูด และคิดเกี่ยวกับเรื่องความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติ โดยที่พี่จะแจก
กระดาษและสีให้น้องแต่ละคน เพื่อที่แต่ละคนนั้นสามารถนำไปวาดรูปต้นไม้ ใบไม้
หรืออะไรก็ได้ที่มาจากธรรมชาติ หลังจากนั้นพวกเราทั้งพี่และน้องก็นั่งรวมกลุ่ม
พูดคุยกันถึงความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติ ประโยชน์ของธรรมชาติที่มีต่อ
มนุษย์ ผลเสียถ้าเกิดเราไม่มีธรรมชาติ และวิธีการรักษาธรรมชาติ

กิจกรรมสุดท้ายเป็นกิจกรรมต้นไม้ของพ่อ เพื่อที่พวกเราจะได้ระลึกถึง
พระคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่มีต่อปวงชนชาวไทย พี่ๆ จะแจกกระ

นางสาวกษมาพร ทองเอื้อ
นางสาวกานต์สินี พูลพิพัฒน์
นายธนพล ชุนเพชร
นางสาวนฤมล จันทร์พันธ์
นางสาวปิยนุช สุดยอด
นางสาวพวงชมพู จุลเดช
นางสาววิจิตรา อินทสุวรรณ

ดาสรูปหัวใจให้น้องๆ คนละหนึ่งแผ่น ในกระดาษแผ่นนั้น น้องสามารถเขียน หรือวาดรูปอะไรก็ได้ ที่อยากจะทำ พูด เพื่อถวายให้ในหลวงของเรา พอเขียนเสร็จแล้ว น้องๆ ก็จะนำไปติดที่ต้นไม้ที่พี่ได้ทำไว้ให้

จากการทำกิจกรรมกับน้องๆ หลายๆ กลุ่ม พวกเรารู้สึกสนุก และดีใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในการทำใหชีวิตของเด็กๆ หลายๆ คน มีความสุข น้องๆ ทุกคนน่ารัก และให้ความร่วมมือกับเราอย่างเต็มที่

น้องๆ เหล่านี้ทำให้พวกเราเห็นว่า “ความแตกต่าง” ระหว่างสังคมเมืองกับสังคมชนบทนั้นยังมีอีกมาก การที่หลายๆ คิดว่า คนในชนบทนั้นเป็นคนบ้านนอก ไกลห่างจากความศิวิไลซ์ ความทันสมัย และความสะดวกสบาย แต่ในความเป็นจริงแล้วความห่างไกลจากความสบาย ความทันสมัย และความศิวิไลซ์ของพวกเขา ทำให้เราได้เห็นแววตาอันบริสุทธิ์และจริงใจจากพวกเขา...

กิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ

การไปจัดกิจกรรมเสริมสร้างการเรียนรู้ ที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน คือโรงเรียนยอดโพธิ์ทองและโรงเรียนบุญธรรม-บุญพริ้ง กลุ่มของข้าพเจ้า คณะมนุษยศาสตร์เอกภาษาอังกฤษกลุ่มหนึ่ง ได้ดำเนินการจัดกิจกรรมที่โรงเรียนบุญธรรม-บุญพริ้ง โดยมีวัตถุประสงค์และการดำเนินการคร่าวๆ ดังนี้คือ

วัตถุประสงค์การจัดกิจกรรม

เพื่อเป็นการเสริมสร้างการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 ในทักษะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สอดแทรกความสนุกสนาน

การจัดกิจกรรม

1. การเตรียมคิด และหากิจกรรมที่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โดยการเสนอ และช่วยกันกลั่นกรองกิจกรรม
2. ดำเนินการจัดทำกิจกรรมและเตรียมอุปกรณ์ประกอบกิจกรรม

3. ทดลองใช้กิจกรรมเพื่อประเมินความเหมาะสม และคาดการณ์ปัญหา
ที่อาจเกิดขึ้น

4. บรรจุกิจกรรมลงกล่อง พร้อมคำอธิบายวิธีใช้เพื่อใช้ทำกิจกรรม และ
มอบให้กับโรงเรียน

การดำเนินกิจกรรม

เมื่อเดินทางมาถึงโรงเรียนบุญธรรม-บุญพริ้ง ก็ได้มีการหาสถานที่ เพื่อใช้
ในการจัดกิจกรรม และชักชวนการดำเนินกิจกรรมกับเพื่อนๆ เมื่อถึงวันรุ่งขึ้น
ก็ดำเนินกิจกรรมตามกำหนดเวลา ซึ่งกิจกรรมส่วนใหญ่ที่ใช้ จะเป็นเกม เพื่อให้เกิด
ความน่าสนใจ และเหมาะกับวัยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 พร้อม
สอดแทรกความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ฝึกให้เด็กๆ ได้ใช้ทักษะทางการฟัง
และได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษบ้าง เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และม
ีความสนุกสนาน ในส่วนเกมหรือกิจกรรมที่ใช้นั้น ก็จะเป็นเกมง่ายๆ เพื่อง่ายต่อการ
เข้าใจของเด็ก เพราะเราไม่ทราบพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษของเด็กมาก่อน การ
เลือกเกมง่ายๆ นี่จึงเป็นเหมือนการทดสอบความรู้พื้นฐานของเด็ก ก่อนที่จะใช้
กิจกรรมหรือเกมที่ซับซ้อนเพิ่มขึ้นต่อไป เพื่อให้เด็กเกิดการพัฒนา และได้ความรู้
ใหม่ๆ ในการทำกิจกรรมของเด็กๆ เราก็จะมีการเสริมแรงโดยการชมเชย และให้
รางวัล เพื่อให้เด็กเกิดความมุ่งมั่น และมั่นใจในการทำกิจกรรมมากขึ้น

หลังดำเนินกิจกรรม

การดำเนินกิจกรรมนั้นก็จะมีปัญหาอยู่หลายปัญหาดด้วยกันคือ

1. เด็กๆ จะไม่ค่อยเข้าใจภาษาอังกฤษที่ใช้ในการอธิบายเกมหรือกิจกรรม
ที่จะเล่น จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยประกอบ เพื่อความราบรื่นของกิจกรรม
2. เด็กบางคนจะมีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน จึงต้องใช้เวลาใน
การอธิบายกิจกรรมนานกว่าที่คาดไว้
3. เด็กบางคนจะไม่ค่อยกล้าพูดคุยหรือร่วมทำกิจกรรม ทำให้กิจกรรมมี
ความติดขัดอยู่บ้าง

4. เด็กบางคนอาจไม่ค่อยให้ความสนใจกับกิจกรรมมากเท่าที่ควร ซึ่งอาจเนื่องด้วยเพราะวัย และความสนใจที่ต่างกัน

ความประทับใจ

กลุ่มพวกข้าพเจ้าทำฐานกิจกรรมภาษาอังกฤษอยู่ที่โรงเรียนบุญธรรม-บุญพริ้ง และหลังจากได้ทำกิจกรรมให้เด็กๆ แล้ว ก็รู้สึกประทับใจ ในความตั้งใจในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดีของเด็กๆ รอยยิ้มของความสนุกสนาน ความมีน้ำใจดูแลกันและกันของเด็กๆ คือ เด็กที่โตกว่าก็จะดูแลเด็กที่เล็กกว่า พี่ก็จะช่วยเหลือน้อง และเด็กๆทุกคนที่นี้พูดไทยเพราะ และมีมารยาทมาก เมื่อให้ของอะไรก็จะกล่าวคำขอบคุณทุกครั้ง ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และคิดว่าถ้ามีโอกาส พวกข้าพเจ้าก็อยากจะไปเยี่ยมเยือน หรือไปจัดกิจกรรมดีๆ แบบนี้อีก เพราะเหมือนเป็นการได้ทำสิ่งที่ดีเพื่อสังคมส่วนรวม

กิจกรรมทัศนศิลป์

กิจกรรมดนตรี

กิจกรรมการแสดง

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย

ฐานปฏิบัติการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน โรงเรียน ๓๗. ยอดโพธิ์ทอง

นางสาวญาณวรรณ ไชยโย

นายณัฐพงศ์ ศรีภู่

นายพิษณุ มะโนชัย

นางสาวยินดี เรื่องการนา

นายรามริน เกื้อกุล

นายศุภวิชย์ ไสกุล

นายสิทธิศักดิ์ วิริยะดีตระกูล

นายอุเทน มุ่งยนต์กลาง

กิจกรรมทัศนศิลป์

ฐานตุ๊กตาโฟมและฐานตุ๊กตาถุงมือ

ในช่วงเช้าเมื่อน้องๆเดินเข้ามาในฐาน เราเริ่มจากการทำตุ๊กตาโฟมเป็นอันดับแรก น้องๆตื่นเต้นกับวัสดุที่เรานำมาใช้ เช่น ลวดก้ามหยา และลูกบอลโฟม เพราะมันเป็นวัสดุที่ไม่มีในพื้นที่ ของทุกอย่างที่นั่นมักจะมาจากวัสดุธรรมชาติ แม้แต่เหล่าบรรดาคุณครู ตชด. ก็ให้ความสนใจที่จะเข้ามาแวะเยี่ยมชมการทำกิจกรรมของพวกเขา เด็กที่เข้าร่วมกิจกรรมในภาคเช้าเป็นเด็กนักเรียนในชั้นป.6 จำนวน 11 คน ตอนแรกน้องๆ ยังไม่ค่อยกล้าที่จะลงมือทำ อาจเป็นเพราะความไม่คุ้นเคย กับวัสดุอุปกรณ์ แต่เมื่อเด็กๆได้ลงมือทำ พร้อมกับไปกับพวกเรา ความเขินอาย รวมทั้งการที่ไม่กล้าพูด แปรเปลี่ยนเป็นความสนุกสนาน สังเกตได้จากน้องๆ ต่างลงมือทำงานของตัวเอง เราสังเกตเห็นถึงความสดใส ความไร้เดียงสา รวมทั้งความสุขที่

ได้ลงมือทำงาน ด้วยตัวของเขาเอง พวกเราเป็นเพียงแค่พี่ๆ ที่ให้คำแนะนำ แก่น้องๆ งานที่ออกมาแสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์บวกกับจินตนาการอันเต็มเปี่ยมของน้องๆ ถ่ายทอดออกมาเป็น ตัวการ์ตูนที่หลากหลาย อาทิ ยานอวกาศที่มีมนุษย์ต่างดาวขนาดเล็ก แมงมุมแฟนซี ปูยักษ์โต และหุ่นยนต์

ส่วนในกิจกรรมตุ๊กตาถุงมือนั้นก็ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่มีลักษณะคล้ายกันกับตุ๊กตาโฟม เพียงแต่เปลี่ยนจากลูกบอลโฟมมาเป็นถุงมือ

ทั้งสองกิจกรรมต่างก็ใช้ปืนกาว ซึ่งความร้อนของปืนกาว เป็นอันตรายแก่เด็กๆ เราจึงใช้วิธีเป็นผู้ติดวัสดุให้น้องๆ แทน ผลก็คือพวกพี่ๆ ต่างก็โดนปืนกาวลวกมือกันเป็นแถวๆ สร้างความปวดแสบปวดร้อนกันทั่วหน้า สุดท้ายน้องๆ กลับเป็นผู้ใช้ปืนกาวได้ดีกว่าพวกพี่ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะฝีมือของน้องแต่ละคนผ่านการใช้งานมาอย่างหนัก น้องบางคนเล่าให้พวกเราฟังว่า ช่วงวันว่างพวกเขาต้องไปช่วยพ่อแม่ เก็บเกี่ยวข้าวโพด ซึ่งเป็นผลผลิตทางการเกษตรของชาวบ้านแถวนั้น น้องๆ มักจะใช้มือเปล่าในการหักข้าวโพดออกจากลำต้น ผลก็คือรีรออย รวมทั้งบาดเจ็บจากการถูกใบของข้าวโพดบาดมือ เมื่อได้ยินที่น้องๆ เล่าให้ฟังดังกล่าวแล้ว รู้สึกสะเทือนใจยิ่งนัก เราลองมาเปรียบเทียบกับเด็กในกรุงเทพฯ สิว่า เด็กจากโรงเรียน ตชด. อายุ 12 ปี ต้องช่วยพ่อแม่ทำงานที่หนักมาก ถ้าเป็นเด็กกรุงเทพฯ ปานนี้คงอาจนั่งเล่นเกมหรือไม่กี่ไปเดินเที่ยวเล่นตามห้างสรรพสินค้า

การทำกิจกรรมในครั้งนี้ทำให้เราได้เห็นถึง ฝีมือของน้องที่ถ่ายทอดออกมา ซึ่งไม่แพ้กับเด็กทั่วไป เพียงแต่พวกเขาเหล่านั้นขาดบางสิ่งบางอย่างที่คนทั่วไปเขามีกัน นั่นก็คือ **โอกาส** ซึ่งประกอบด้วย โอกาสในการแสดงออก โอกาสที่จะได้รับการสนับสนุน รวมทั้งสิทธิในการเลือก คุณผู้อ่านทั้งหลายเคยคิดบ้างไหมว่า "เราได้รับ จินลิมิที่จะให้ไปบ้างหรือไม่" เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราควรเริ่มที่จะเป็นผู้ให้ก่อน เริ่มจากคนใกล้ตัวคุณก่อนแล้วค่อยแผ่ออกสู่คนรอบข้างเพิ่มขึ้น

นางสาวญาณวรรณ ไชยโย	นายณัฐพงศ์ ศรีงูงา
นายพิษณุ มะโนชัย	นางสาวยินดี เรื่องการนา
นายรามริน เกื้อกุล	นายศุภวิชย์ ไสกุล
นายสิทธิศักดิ์ วิริยะดีตระกูล	นายอุเทน มุ่งยนต์กลาง

ฐานวาดรูประบายสี

สำหรับฐานวาดรูป เด็ก ๆ ที่นี้ให้ความสนใจกับกิจกรรมวาดรูปเป็นจำนวนมาก ก็คงอาจจะเป็นเพราะว่าศิลปะเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กมีความสุขก็เป็นได้ ในช่วงนี้เป็นช่วงที่มีการเฉลิมฉลองวันพ่อแห่งชาติ จึงให้เด็ก ๆ ได้ใช้ความคิดความประทับใจที่มีต่อพ่อ จินตนาการลงบนผืนผ้าใบ โดยใช้สีชอล์กเป็นตัวกลางระหว่างจินตนาการของเด็กกับผืนผ้าใบ ช่วงระยะเวลาในการถ่ายทอดความรู้ความสามารถของพี่ ๆ ให้เด็ก ๆ นั้นมีช่วงระยะเวลาที่สั้นมาก ไม่สามารถที่จะถ่ายทอดไปได้ทั้งหมด แต่ก็มากพอสมควร เพราะเด็ก ๆ ที่นี้ มีการเรียนรู้ที่จะรับเอาสิ่งต่าง ๆ ที่พี่ ๆ ได้ถ่ายทอดให้ได้เร็วมาก เด็กแต่ละคนมีความคิดจินตนาการที่ต่างกันไป ออกไป เด็กบางคนมีจินตนาการที่ดีมาก และบางคนก็มีความสามารถในการถ่ายทอดจินตนาการลงบนผืนผ้าใบอย่างน่าทึ่ง กิจกรรมวาดรูปเป็นไปอย่างสนุกสนานและราบรื่นเพราะไม่เพียงแต่การให้ความรู้แก่เด็กแล้วพี่ ๆ ยังถ่ายทอดประสบการณ์ต่างถิ่น และได้แลกเปลี่ยนความเป็นอยู่ความประทับใจระหว่างกัน

ฐานผ้ามัดย้อม

การทำผ้ามัดย้อมในครั้งนี้ เป็นการย้อมผ้าแบบง่ายที่สะดวกต่อเด็กๆ สังเกตจากอุปกรณ์ที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน อันประกอบด้วย ผ้าเช็ดหน้าผืนเล็ก สีย้อม ผ้า(แดง เขียว เหลือง ม่วง ฯลฯ) นอกจากนี้ก็มีแก้วน้ำเอาไวใส่สี หนึ่งยาง แล้วก็ราวตากผ้า

เริ่มแรกเราสาธิตวิธีการมัดผ้า รวมทั้งการจับย้อมต่างๆ ให้น้องๆดู ซึ่งข้อสำคัญคือ น้องๆต้องมัดอย่างให้แน่นที่สุดเพื่อที่สีจะได้ไม่เข้าไปบริเวณที่มัด และกำชับแก่น้องๆว่าในการทำผ้ามัดย้อมนั้นความสวยงามจะอยู่ในขั้นตอนของการมัด ทุกคนจึงตั้งใจมัดเป็นพิเศษ และคิดหนักเมื่อต้องนำผ้าของตัวเองไปจุ่มกับสีที่เตรียมเอาไว้แล้ว ซึ่งเริ่มแรกน้องจะใช้แค่สีเดียวเท่านั้นในการย้อม แต่เมื่อชำนาญแล้วก็หันมาเริ่มใช้สีอื่นๆเพิ่มขึ้น เกิดเป็นความสวยงามเมื่อผ้าแต่ละผืนถูกนำไปแขวนไว้กับราวตากผ้า เมื่อผ้าเริ่มหมาดแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการ แกะยางรัดออกจากผ้า ซึ่งสร้างความตื่นเต้นแก่ทุกคน เพราะเราจะได้เห็นฝีมือการย้อมผ้าของตัวเองในวินาทีข้างหน้า ผ้าแต่ละผืนมันพลิ้วไสวสวยงามไปมา คอยดึงดูดให้ใครที่เดินผ่านต้องแวะเข้ามาชมการทำงาน

นางสาวญาณวรรณ ไชยโย	นายณัฐพงศ์ ศรีวงษา
นายพิษณุ มะโนชัย	นางสาวยินดี เรืองการนา
นายรามริน เกื้อกุล	นายศุภวิชย์ ไสกุล
นายสิทธิศักดิ์ วิริยะดีตระกูล	นายอุเทน มุ่งยนต์กลาง

สิ่งที่เราเห็นจากงานก็คือ เด็กๆ เหล่านี้ก็เปรียบเหมือนผ้าขาวสะอาด ซึ่งเราสามารถแต่งแต้มสีสันได้ๆ ลงไปตามใจต้องการ งานของน้องๆ แต่ละคนสะท้อนให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ปราศจากการปนเปื้อนเรื่องของวัตถุนิยม ขณะเดียวกันเด็กๆ เหล่านี้ก็ได้ปิดกั้นจินตนาการของพวกเขาเลย ทุกคนกลัวที่จะแสดงออกด้วยการใช้ศิลปะเป็นตัวขับเคลื่อน ไปสู่กระบวนการที่เปิดโอกาสให้กับพวกเขาอย่างเต็มที่ และสุดท้ายกิจกรรมเหล่านี้คงจะสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้อันนำไปสู่สังคมอุดมปัญญา

กิจกรรมดนตรี

การออกค่ายสามวันสองคืนที่จังหวัดอุตรดิตถ์กับสองความร่วมมือระหว่างคณะศิลปกรรมศาสตร์และคณะมนุษยศาสตร์ เพื่อร่วมกันทำกิจกรรมกับสองโรงเรียนคือโรงเรียน ตชด.ยอดโพธิ์ทองและโรงเรียน ตชด. บุญธรรม-บุญพริ้ง

เนื่องจากมีโรงเรียนที่เราต้องเข้าไปทำกิจกรรม 2 โรงเรียน เราจึงแบ่งกลุ่มการทำงานออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ทำกิจกรรมที่โรงเรียน ตชด. บุญธรรม-บุญพริ้ง กลุ่มที่ 2 ทำกิจกรรมที่โรงเรียน ตชด. ยอดโพธิ์ทอง สถานที่พวกเราได้รับผิดชอบจัดกิจกรรมคือฐานดนตรีที่โรงเรียน ตชด.ยอดโพธิ์ทอง สิ่งที่เราตกลงกับเพื่อนๆเอกดนตรีที่จะทำกิจกรรมคือ เราจะสอนน้องๆร้องเพลง ในเพลง ไครหนอ เพื่อให้เข้ากับบรรยากาศในช่วงงานวันพ่อ และเพลงสนุกๆอีก 1 เพลง คือ เพลง สามสิบยังแจ๋ว นอกจากนี้พวกเรายังได้นำลู่เพียงขอ ซึ่งเป็นดนตรีไทยเข้ามาสู่ชุมชนโรงเรียนทั้งสองด้วย เพื่อเป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมทางดนตรี ให้เข้าสู่พื้นที่ชนบทและเพื่อเป็นการดึงความสนใจของเด็กออกมาให้เด็กได้กล้าที่จะคิด ว่าตัวเองชอบ หรืออยากจะทำอะไรในสิ่งที่ตนเองไม่เคยได้ทำ

กระบวนการทำงานของพวกเราเริ่มขึ้นหลังจากที่เดินทางมาถึงที่โรงเรียน ตชด. บุญธรรม-บุญพริ้ง หลังจากการประชุมรวมทั้งสองคณะเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เราก็เริ่มแบ่งกันทำงาน โดยเริ่มเขียนเนื้อเพลง โครห์โนและเพลงสามสิบยังแจ๋ว แล้วแบ่งจำนวนขลุ่ยเพียงออ ออกเป็น 2 โรงเรียน โรงเรียนละ 25 เล้า และเราก็ประชุมกลุ่มย่อยเพื่อจัดสรรเวลาในการทำกิจกรรม 3 ชั่วโมง คือ 2 ชั่วโมงแรก จะเป็นกิจกรรมทางด้านดนตรี ส่วนอีก 1 ชั่วโมงจะเป็นกิจกรรมร่วมระหว่างดนตรี และนาฏศิลป์ จากนั้นเราก็แยกย้ายกันพักผ่อนเพื่อเตรียมความพร้อมในการทำกิจกรรมที่กำลังจะมาถึง

เช้าวันต่อมา เราก็รับประทานอาหารเช้าอย่างรีบเร่ง เพราะต้องรีบขนอุปกรณ์เพื่อเดินทางไปยังโรงเรียน ตชด. ยอดโพธิ์ทองซึ่งห่างจากโรงเรียน ตชด. บุญธรรม-บุญพริ้ง ประมาณ 3 กิโลเมตร เมื่อพวกเราเดินทางมาถึง ก็จัดเตรียมสถานที่ในการจัดกิจกรรมสนทนาการรวม หลังจากนั้นพวกเราทำกิจกรรมหน้าเสาธงกับน้องๆที่นี่ เมื่อกิจกรรมหน้าเสาธงเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราก็พาน้องๆไปที่โรงอาหารของโรงเรียน และเริ่มกิจกรรมสนทนาการ ซึ่งน้องๆก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี มีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมเป็นอย่างมาก หลังจากการสนทนาการจบลง เราก็แบ่งน้องๆออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือกลุ่มน้องๆที่ทำการกิจกรรมของคณะมนุษยศาสตร์และกลุ่มน้องๆที่ทำการกิจกรรมของคณะศิลปกรรมศาสตร์ โดยกลุ่มของเราเป็นกลุ่มของคณะศิลปกรรมศาสตร์ เราแบ่งกิจกรรมออกเป็น 3 ด้าน คือ ศิลปะ ดนตรี และการแสดง แล้วให้น้องๆเลือกทำการกิจกรรมตามความสนใจ สำหรับฐานดนตรีของเรานั้น มีน้องๆให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมจำนวน 25 คน ซึ่งน้องๆทั้ง 25 คนนั้นเป็นเด็กผู้ชายทั้งหมด และอยู่ในช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 ซึ่งน้องๆก็มีความน่ารัก สน ตามวัยของเด็ก

กิจกรรมแรกเราก็เริ่มโดยการสร้างความคุ้นเคยกับน้องๆโดยการสนทนาการ พูดคุย และร้องเพลงเด็กๆก่อนที่จะนำเข้าสู่การสอนร้องเพลง โครห์โนและสามสิบยังแจ๋ว พวกเราได้สอนน้องๆ ร้องเพลงและเดินประกอบเพลง บรรยายภาคในตอนนั้นก็เต็มไปด้วยความสนุกสนาน น้องๆ ก็ให้ความร่วมมือดีมาก ทั้งร้องทั้งเต้นกันทุกคนเลยทีเดียว หลังจากที่พวกเราได้สร้างความคุ้นเคยกับน้องๆเป็นเวลาพอสมควรแล้ว เราก็เริ่มสอนร้องเพลง สามสิบยังแจ๋ว แล้วต่อด้วย โครห์โน น้องๆ ก็ร้องเพลงกันอย่างมีความสุข ซึ่งก็เป็นไปตามแผนที่พวกเราได้คาด

การณไว้ เมื่อสอนไปได้สักพักหนึ่ง ก็พาน้องไปพักรับประทานอาหารว่าง เป็นนมกับขนมปัง หลังจากรับประทานอาหารว่างเสร็จแล้ว เราก็สันทนหาการน้องๆต่ออีกช่วงหนึ่ง จากนั้นเราก็ได้สอนน้องเปาขลุ่ยเพียงออ แต่ด้วยวัยและความสามารถทางการใช้เครื่องดนตรีของน้องๆยังไม่สมบูรณ์ดีพอ เราจึงปรับเปลี่ยนวิธีการจากตอนแรกที่ได้คิดกันไว้ว่าจะให้ไล่เสียงให้ได้ครบทุกโน้ต เป็นการฝึกใช้ขลุ่ยเฉพาะมือบน เพราะมือของน้องๆไม่สามารถปิดรูขลุ่ยได้สนิท แต่กิจกรรมการเปาขลุ่ยก็ถือเป็นที่น่าสนใจของน้องๆมาก หลังจากที่พวกเราสอนน้องๆเป็นเวลาเกือบ 2 ชั่วโมงแล้วเราก็น้องๆไปร่วมทำกิจกรรมกับฐานการแสดง โดยใช้กิจกรรมทั้ง 2 ฐานมาบูรณาการกันเป็นการแสดงจินตลีลาในเพลง สามสิบบ้างแจ้ว

สำหรับกิจกรรมดนตรีในช่วงบ่าย น้องๆกลุ่มที่ให้ความสนใจเป็นกลุ่มเด็กอนุบาล กิจกรรมที่เราเตรียมมาจึงต้องมีการปรับเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด เปลี่ยนจากเพลงไครหนอและ สามสิบบ้างแจ้ว ก็กลายมาเป็นเพลงที่เรายังพอจำกันได้ในช่วงอยู่อนุบาล แล้วเราก็ให้น้องๆได้รู้จักขลุ่ยโดยที่เราแจกขลุ่ยให้ แล้วเราสอนน้องแค่ให้รู้จักเพียงการเป่า คือ เป่าให้เกิดเสียง หลังจากนั้น

เราก็แจกลูกโป่งให้กับน้องๆ แต่ลูกโป่งของเรามีจำนวนจำกัด จึงให้น้องๆ เล่นด้วยกันเพื่อเป็นการสอนให้รู้จักวิธีการแบ่งปันสิ่งของให้แกกันด้วย

และกิจกรรมดนตรีของพวกเรา ก็ผ่านไปได้อย่างดี จากความร่วมมือกันของเพื่อนๆในกลุ่มที่ช่วยกันปรับเปลี่ยนวิธีการสอนเพื่อให้เข้ากับกลุ่มเด็กได้ นอกจากความร่วมมือของพวกเราแล้วสิ่งที่ขาดไม่ได้ คือความร่วมมือจากน้องๆที่ให้ความสนใจ กระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรมและเชื่อฟังพวกเราไม่ซุกซนจนพวกเราควบคุมไม่ได้

กิจกรรมการแสดง

“เคารพธงชาติทั้งหมดแถวตรง!” พอสิ้นเสียงของประธานนักเรียนตัวน้อย เหล่านักเรียนโรงเรียนตระเวนชายแดนยอดโพธิ์ทอง ครู-อาจารย์และคณะนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ต่างร้องเพลงชาติไทยกันอย่างเสียงดัง พร้อมกับสวดมนต์ และร้องเพลงสรรเสริญพระบารมี เมื่อเสร็จพิธีหน้าเสาธง คณาจารย์จากโรงเรียนตชด.ยอดโพธิ์ทองก็กล่าวต้อนรับคณะนิสิต จากนั้นก็มอบหน้าที่ให้กับนิสิตปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ตามที่วางแผนไว้ ซึ่งก็ได้แบ่งจำนวนน้องๆ เข้าทำกิจกรรมตามฐานที่ตนสนใจ มีทั้งฐานการแสดง ดนตรี ศิลปะ และภาษา เมื่อน้องๆ เข้ามารวมตัวกันที่หอประชุม...

“พี่ชื่ออะไร พี่ชื่ออะไร พี่ชื่อ(เจ) พี่ชื่อ(เจ) ขอทำท่าอย่างนี้ อย่างนี้...”

“สวัสดี สวัสดี วันนี้เรามาพบกัน เธอกับฉันพบกัน สวัสดี...”

เสียงเพลงดังขึ้นเพื่อให้น้องๆ ได้ทำความรู้จักและคุ้นเคยกับรุ่นพี่ และเตรียมความพร้อมที่จะรับความรู้และความสนุกสนานตลอดทั้งวัน

10.00 น.น้องๆ ที่มีความสนใจทางด้านการแสดง ก็เข้ามารวมตัวกัน กิจกรรมที่พวกเราเตรียมไปก็มีมากมาย แต่จะเน้นพื้นฐานทางด้านการแสดง เป็น

การฝึกการแสดงอารมณ์ การใช้สมาธิ ไหวพริบและการสร้างสรรค์จินตนาการ ซึ่งพวกเราก็นำความรู้จากที่ได้เรียนมาใช้ อาจต้องมีการประยุกต์เล็กน้อย เพื่อให้เข้ากับวัยของเด็ก รวมถึงสภาพแวดล้อม กิจกรรมแรกก็เป็นการวอร์มร่างกายเพื่อให้เด็กๆ มีความกระตือรือร้น และจะได้ช่วยให้ร่างกายมีความอบอุ่นจากอากาศที่หนาวเย็น นื่องๆ ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี อาจจะมีเล่นกันบ้างตามประสา แต่ก็ทำได้ดี จากนั้นก็เข้าสู่กิจกรรมที่เกี่ยวกับการใช้พื้นที่ในการแสดง ฝึกการใช้พื้นที่ใช้ไหวพริบ ฝึกการสังเกต นื่องๆ ก็มึงกันบ้าง เลยต้องอธิบายนานหน่อย เพราะว่าพวกเขายังไม่เคยทำกิจกรรมแบบนี้ กิจกรรมที่พวกเราให้นื่องๆ ทำนั้น ก็จะเหมือนกับการเล่นเกม ไม่เน้นทางด้านวิชาการมาก เพราะพวกเขายังเด็ก แต่พวกเราก็นำความรู้ไปในระหว่างการทำกิจกรรม กิจกรรมต่อมาก็คือ กิจกรรมที่ฝึกสมาธิ และการสังเกต โดยให้นื่องๆ ยืนเป็นวงกลม แล้วพอที่พูดเลอะอะไรก็ให้ทำท่าอะไรก็ได้ แต่จำนวนคนที่ออกก็ต้องเท่ากับตัวเลขที่เรียก โดยไม่มีการนัดหมายเท่าที่สังเกต นื่องๆ ก็สนุกสนานกับกิจกรรมที่เราให้ทำ เพราะเป็นกิจกรรมที่ทำแล้วไม่เครียด ตอนแรกพวกเราคิดว่า เหมือนนื่องๆ จะไม่ได้อะไรเลยนะ วิ่งเล่นกันไป วิ่งเล่นกันมา ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อะไรมากบวกกับช่วงเวลาที่จำกัด แต่อย่างน้อยนื่องๆ ก็ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้เล่นในสิ่งที่ไม่เคยเล่น ได้ทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ เหลือเวลาอีก 1 ชั่วโมง กลุ่มของการแสดงกับดนตรีก็นำนื่องๆ มาทำกิจกรรมร่วมกัน ก็คือ การแสดงความกล้าเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งนื่องๆ ที่นี้ก็ถือว่ากล้าแสดงออกได้ดีทีเดียว มีนักร้องออกมาร้องเพลง และก็มีแดนเซอร์ออกมาเต้น ไม่น่าเชื่อเลยว่าพวกเขาจะทำได้ ใครบอกว่าเด็กตชด.ไม่เก่ง ขี้อายนี่ ขอค้านเลย เพราะพวกเราได้ไปสัมผัสมาแล้วเก่งๆ กันทุกคนเลย พอกิจกรรมช่วงเช้าหมดไป ก็ถึงเวลาพักเที่ยง ด้วยเวลาเพียงแค่ชั่วโมงเศษๆ ก็มีบางอย่างที่น่าประทับใจเกิดขึ้น พวกเราได้เห็นความรัก ความสามัคคีในหมู่พี่น้องแล้วรู้สึกปลื้มใจยิ่งงอกกับอกไม่ถูก คือถึงเวลาที่น้องต้องรับประทานอาหารกลางวัน รุ่นพี่ ป.5-6 ก็ตักข้าวแล้วมาวางไว้ พวกเราก็งว่าเอ๊ะ! ทำอะไรกัน ลักพักรุ่นน้องก็มานั่งล้อมกันเป็นกลุ่มๆ ละ 4-5 คน ทานข้าวพร้อมกัน ซึ่งเป็นภาพที่น่าประทับใจมากถ้าได้เห็นกับตา ตอนนั้นอาหารส่วนของนิตยังไม่มา

นั่งดูน้องทานข้าวก็ได้อารมณ์ความหิวไปอีกแบบ พอน้องๆ ทานกันเสร็จแล้วก็ช่วยกันเก็บกวาด ดูน่ารักดี

กิจกรรมในช่วงบ่ายกลุ่มที่ทำกิจกรรมกับคณะมนุษยศาสตร์ในตอนเช้าก็มาทำกิจกรรมกับพวกเราทางด้านศิลปะ พวกเราก็จัดแจงแบ่งน้องไปตามความสมัครใจ ฐานการแสดงได้น้อง 1.5-6 กับน้องอนุบาล โอโห! คนละชั่วเลย ทำกิจกรรมลำบากมาก เพราะเด็กอนุบาลจะยังรับรู้อะไรไม่ได้มาก พวกเราจึงแก้ปัญหาโดยการยกเด็กอนุบาลทั้งหมดให้กับฐานดนตรี จึงเหลือน้อง 1.5-6 ประมาณ 7 คน พวกเราทั้งสองให้ทำกิจกรรมเหมือนช่วงเช้า แต่ก็จะมีเพิ่มกิจกรรมขึ้นมาอีกเล็กน้อย เป็นการฝึกบทบาทการแสดง โดยให้น้องๆ แสดงท่าทางบทบาทสมมติ ตามที่พวกเรากำหนดให้ และกำหนดสถานที่ของการแสดง ทำให้น้องๆ ได้ฝึกการสร้างสรรค์จินตนาการในการใช้สถานที่นั้นๆ นับได้น้องๆ ก็ร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี น้องๆ สนุกสนาน ได้ความรู้ ทางด้านการแสดงเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ พวกเรายังได้แนะนำแนวทางที่จะนำความรู้ที่ได้เหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไรบ้าง

บ่ายสามโมง เรียกน้องๆ มารวมตัวกัน ก็สันทนากการอีกเล็กน้อย จากนั้นก็ถึงช่วงของการส่งน้องกลับบ้าน บางคนก็ขึ้นรถประจำสำหรับบ้านของน้องคนไหนที่อยู่ไกล บางคนบ้านอยู่ใกล้ก็เดินกลับ พวกเราก็แยกย้ายกันส่งน้องๆ กลับบ้าน ได้เห็น ได้สัมผัสถึงชีวิตความเป็นอยู่ของน้องๆ ในระหว่างที่เดินส่งน้องกลับบ้านนั้น พวกเราได้สัมผัสกับอากาศที่บริสุทธิ์ สดชื่น ต่างจากสภาพในเมืองที่เราได้เผชิญอยู่ทุกวันนี้ และก็มีเรื่องตลก คือมีเพื่อน 2 คนเดินไปส่งน้องกลับบ้าน คงจะใกล้ชักหนอย พอกลับมาที่รถที่รับกลับที่พัก รถกลับหายไป! คือรถกลับที่พักแล้วนั่นเอง สรุปว่าเพื่อนสองคนนั้นถูกทิ้ง ฮือๆ น่าสงสารมาก แต่ก็ฮาดี

สรุปว่า ในหนึ่งวันของการทำกิจกรรมร่วมกับน้องๆ พวกเราได้ทำอะไรมากกว่าที่คิด เราได้ให้ความสนุกสนานบวกกับความรู้ที่เราตั้งใจทำให้ ไม่ใช่แค่เพื่อน้อง แต่หากมองในระยะยาวเมื่อน้องๆ เติบโตขึ้น สิ่งเหล่านี้คงจะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้น้องๆ ได้คิด ได้ทำในสิ่งที่มีประโยชน์ ต่อส่วนรวม และได้ร่วมกันสร้างสรรค์ พัฒนาบ้านเกิดของตัวเองให้เจริญต่อไป.

นางสาวศศิธร รอดย้อย นางสาวสุชาดา ทิมจิตร
นางสาวธนิตยา จาตุรงค์ นางสาวปรีดี ประทุมสุวรรณ
นางสาวมณฑิชา ขาญประโคน นางสาวพวรรณศา ศรีอ้วน
นายบุรุษติ จันเต็ม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาไทย

กิจกรรมครั้งนี้ เป็นกิจกรรมที่เสริมความรู้ด้านวิชาภาษาไทย ส่งเสริม
ด้านนันทนาการให้แก่เด็กนักเรียนของโรงเรียน ตชด.ยอดโพธิ์ทอง เพื่อเป็นการบริจา
คสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนให้แก่เด็กนักเรียนด้วย อีกประการที่สำคัญคือเพื่อเป็น
การทำกิจกรรมที่ระลึกถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพ่อของนักเรียน เนื่อง
ในวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หรือวันพ่อแห่งชาติ

มีการประชุมและแบ่งกลุ่มของนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มศิลปกรรม
ศาสตร์ และกลุ่มมนุษยศาสตร์ โดยที่กลุ่มมนุษยศาสตร์แบ่งออกเป็นกลุ่ม ภาษา
ไทย และภาษาอังกฤษ ในกลุ่มภาษาไทยแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ใช้เวลา
กลุ่มละ 1.30 ชั่วโมง

ช่วงเช้า ระดับชั้น อนุบาล 1 – อนุบาล 2 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 5

ช่วงบ่าย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
และ 6

ระดับชั้น อนุบาล 1 – อนุบาล 2 มีกิจกรรม เริ่มด้วยการสนทนาการเล่น
เกม ต่อจากนั้นเป็นการสอนท่อง ก – ฮ แล้วร้องเพลง ก ประกอบท่าทางโดยนิสิต

เป็นคนแสดงท่าทางให้น้องนักเรียนดูเป็นตัวอย่างแล้วให้ทำตาม ต่อจากนั้นเป็นกิจกรรมแจกขนมให้น้องโดยขนมนี้ทางกลุ่มได้เตรียมมาจากมหาวิทยาลัย

ต่อมาเป็นการทำกิจกรรมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 5 เริ่มด้วยการสนทนาการ ละลายพฤติกรรม เล่นเกมโซน ทำท่าประกอบกรไ้คำ ต่อมาเป็นการสอนการใช้ สระ ใ (ไม้มีว่น) โดยการเล่นเกมยี่สิบมีวน กิจกรรมต่อมาเป็นการสอนสำนวนพร้อมความหมาย โดยมีรูปภาพประกอบ และกิจกรรมสุดท้ายในช่วงนี้เป็นกิจกรรมต้นไม้ของพ่อ เพื่อเป็นการระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพ่อของเรา โดยให้นักเรียนเขียนความรู้สึกของตนที่มีต่อในหลวงหรือความรู้สึกที่มีต่อพ่อของตน หลังจากนั้นมีการแจกขนม และอุปกรณ์การเรียนให้แก่้อง ๆ นักเรียน

ในช่วงบ่ายเริ่มทำกิจกรรมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 เริ่มด้วยกิจกรรมสนทนาการ โดยน้องกลุ่มนี้สนุกกับการสนทนาการมาก ต่อมาก็เป็นการเล่นเกม แล้วมีการสอนเรื่องการใช้สระ ใ (ไม้มีว่น) โดยการเล่นเกมยี่สิบมีวน และกิจกรรมสุดท้ายเป็นกิจกรรมต้นไม้ของพ่อ ใ้ให้นักเรียนเขียนความรู้สึกของตนที่มีต่อในหลวงหรือความรู้สึกที่มีต่อพ่อของตน จากนั้นเป็นการแจกขนม และอุปกรณ์การเรียนให้แก่้อง ๆ นักเรียน

แล้วกิจกรรมสุดท้ายเป็นกิจกรรมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 เป็นการแจกขนม และอุปกรณ์การเรียนให้แก่้อง ๆ เนื่องจากเวลาไม่พอจึงไม่สามารถทำกิจกรรมอื่น ๆ ได้ แล้วท้ายสุดมีการบริจาคสื่อการเรียนการสอนให้กับทางโรงเรียน เพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนของวิชาภาษาไทย

น้อง ๆ นักเรียนสนุกและมีความสุขกับการร่วมกิจกรรมในครั้งนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งสังเกตได้จากสีหน้า แววตา และการแสดงออกในการร่วมกิจกรรม สิ่งเหล่านี้ทำให้ันลิตที่จัดกิจกรรมมีความสุขด้วยเช่นกัน

การทำกิจกรรมย่อมมีปญหา และอุปสรรคเป็นเรื่องธรรมดา เวลาในการทำกิจกรรมมีน้อย โดยเฉพาะในตอนบ่ายไม่ได้ทำกิจกรรมกับนักเรียน ป.3 กับ ป.6 เลย ควรวางแผนในเรื่องของเวลา และระบบของกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีกว่านี้ และ

นางสาวศศิธร รอดย้อย นางสาวสุชาดา ทิมจิตร
นางสาวธณัตติยา จาตุรงค์ นางสาวปรีดี ประทุมสุวรรณ
นางสาวมณฑิชา ขาญประโคน นางสาวพวรรณศา ศรีอ้วน
นายบุรชิต จันเต็ม

การแบ่งกลุ่มเด็กทำให้ยากต่อการจัดกิจกรรม ควรแบ่งกลุ่มให้เด็กอยู่ในวัย หรือระดับชั้นไม่ต่างกัน หรือต่างกันน้อยที่สุด

การที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมในครั้งนี้ ทำให้นิสิตบางคนได้เห็นในสิ่งที่ไม่เคยเห็น ได้สัมผัสในสิ่งที่แปลกใหม่ ได้ทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ ได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ จากภายนอกมหาวิทยาลัย ซึ่งนิสิตสามารถนำประสบการณ์ในครั้งนี้ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคต

กิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ: โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนยอดโพธิ์ทอง 1 จ.อุตรดิตถ์ มีกิจกรรมให้เด็กได้ร่วมสนุก 2 กิจกรรม คือ กระโดดหลบสี และสร้างคำ โดยส่วนใหญ่ คณะผู้จัดกิจกรรมจะอธิบายวิธีการเล่นเป็นภาษาอังกฤษ แต่จะมีการอธิบายเป็นภาษาไทยบ้าง ในกรณีที่เด็กไม่เข้าใจ

กิจกรรมกระโดดหลบสี

เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุ 6–12 ปี มีอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่น คือ บัตรสีต่าง ๆ ที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้ กิจกรรมนี้มีวัตถุประสงค์ให้เด็ก ได้เรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสีต่าง ๆ เช่น Green คือ สีเขียว และ Pink คือ สีชมพู เป็นต้น ในการดำเนินกิจกรรม เด็กแต่ละคนจะได้ดำเนินกิจกรรมเดี่ยว ซึ่งส่งผลให้เด็กต้องพึ่งพาตนเอง และสามารถแสดงความรู้ที่ตนมีอยู่ได้อย่างเต็มความสามารถ ก่อนการเล่นเกมจะมีการอธิบายเกี่ยวกับการนำความรู้ที่ได้เรียนไปใช้ เช่น เมื่อต้องการถามว่าเป็นสีอะไร สามารถถามได้ว่า What color is it? และในการตอบก็จะใช้ประโยค It is ...สี... (It is pink.) โดยเด็กจะได้ฝึกจดจำคำศัพท์ ความหมายของคำ รูปประโยค และฝึกการออกเสียงให้ถูกต้องเพื่อนำไปใช้ในการเล่นเกม

กิจกรรมเริ่มโดยผู้จัดกิจกรรมจะวางบัตรสีเหล่านั้นเป็นวงกลม ให้เด็กขึ้นไปยืนบนบัตรสีนั้น ๆ คนละหนึ่งบัตร แล้วอธิบายวิธีการเล่นให้เด็กฟัง คือ ผู้จัดกิจกรรมจะเป็นผู้นำเกมก่อนโดยการร้องเพลง เมื่อเสียงเพลงสิ้นสุดลง ผู้จัดกิจกรรมก็จะพูดชื่อสีออกมา ถ้าเด็กคนไหนยืนอยู่บนบัตรสีที่ผู้จัดกิจกรรมพูด ก็จะต้องออกมายืนกลางวง ช่วยร้องเพลง และขานชื่อสีในรอบต่อไป 5 คนสุดท้ายที่ไม่ได้ออกจากการเล่น จะถือเป็นผู้ชนะ

สำหรับกิจกรรมนี้ เด็กที่เรียนอยู่ในช่วงชั้นที่ 1 และ 2 สามารถออกเสียงคำศัพท์และประโยคง่าย ๆ ได้ แต่ยังมีปัญหาในการสะกดคำอยู่บ้าง นอกจากนี้เด็กยังมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่ดีเท่าที่ควร ทำให้จากเดิมที่ผู้สอนต้องการที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินกิจกรรม ต้องมีการอธิบายเป็นภาษาไทยเพิ่มเติมบ้าง

กิจกรรมสร้างคำ

เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุ 6-12 ปี มีอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่น คือ บัตรตัวอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย ตัวอักษร A-Z จำนวน 2 ชุด ยกเว้น ตัว J K Q W X Z จะมีเพียง 1 ตัวเท่านั้น และมีบัตรเปล่า 2 ใบ (บัตรใบนี้ จะให้เป็นตัวอะไรก็ได้ตามความต้องการของเด็ก) กิจกรรมนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาอังกฤษในเรื่องคำศัพท์ให้กับเด็ก เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้วิธีการสะกดคำภาษาอังกฤษ และความหมายของคำนั้น ๆ ได้ โดยการเล่นเกมนั้น เด็กจะได้ดำเนินกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม วิธีการดำเนินกิจกรรมนี้ จะแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม จากนั้น ให้เด็กแต่ละกลุ่มผลัดกันมาหยิบบัตรตัวอักษรในกล่อง แล้วนำไปเรียงไว้บนกระดาน ถ้าเด็กกลุ่มไหนสามารถนำบัตรตัวอักษรดังกล่าวมาเรียงจนเกิดเป็นคำที่มีความหมายได้ก่อน กลุ่มนั้นก็จะได้คะแนนไป

สำหรับกิจกรรมนี้ มีการอธิบายวิธีการเล่นทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษควบคู่กันไป เนื่องจากวิธีการเล่นค่อนข้างซับซ้อน ปัญหาที่พบส่วนมาก เนื่องมาจากพื้นฐานความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ของเด็กยังไม่ดีเท่าไรนัก เด็กรู้คำศัพท์น้อยบ้าง ออกเสียงผิดพลาดบ้าง และที่สำคัญ เด็กไม่สามารถดึงความรู้ที่ตนมีอยู่ออกมาใช้

ได้เมื่อถึงสถานการณ์ที่จำเป็น จากการปฏิบัติกิจกรรมพบว่า เราสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดในเรื่องการออกเสียงคำศัพท์ที่เกิดขึ้นในเด็กได้ ทำให้เด็กสามารถออกเสียงคำศัพท์ที่สอนได้อย่างถูกต้อง ในระหว่างการดำเนินกิจกรรมเราสามารถกระตุ้นให้เด็กเกิดกระบวนการคิดได้ เช่น เมื่อมีคำศัพท์ว่า “KING” ที่ยังไม่ได้เรียนปนอยู่กับตัวอักษรอื่นๆ เด็กจะมองไม่เห็นคำนี้ หากแต่เราบอกว่าใช้ตัวอักษร 4 ตัวนี้ เด็กก็จะพยายามเรียงคำ จนเป็นคำนั้นได้อย่างถูกต้องในที่สุด ปัญหาที่เด่นชัดปัญหาหนึ่งของเด็ก คือ การที่เด็กรู้ว่าคำนั้น ออกเสียงภาษาอังกฤษว่าอย่างไร มีความหมายคืออะไร แต่เด็กไม่สามารถสะกดคำศัพท์นั้นได้ เช่น เด็กรู้ว่า “นก” ตรงกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ออกเสียงว่า “เบิร์ด” แต่ไม่สามารถสะกดเป็นคำ B-I-R-D ได้ เป็นต้น

จากผลการดำเนินกิจกรรมทั้ง 2 กิจกรรมดังกล่าว เราพบว่า เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์ทางภาษา อังกฤษไปพร้อมกับความรู้สึกสนุกสนาน ได้เรียนรู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนๆ และเด็กมีความสามารถในการแก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี จากการพูดคุยกับเด็ก เด็กหลายคนบอกว่าไม่อยากจะย้ายไปเล่นกิจกรรมในฐานต่อไป เพราะยังรู้สึกสนุกกับการเรียนรู้คำศัพท์ทางภาษาใหม่ๆ จากการทำกิจกรรมอยู่

สำหรับปัญหาที่พวกเราเผชิญ ส่วนมากก็เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานของเด็ก เราต้องมีการปรับเปลี่ยนกิจกรรมให้เหมาะสมกับความรู้พื้นฐานของเด็กอยู่ตลอด เช่น เมื่อมีเด็กอนุบาลมาร่วมกิจกรรม เราก็ต้องเปลี่ยนจากกิจกรรมทางภาษาเป็นการพูดคุย ร้องเพลง และเล่นนิทาน เพื่อให้เด็กเพลิดเพลิน เนื่องจากเด็กระดับอนุบาลส่วนมากยังจะยังไม่สามารถใช้ภาษากลางได้ดี และยังไม่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษเลย

จากการดำเนินกิจกรรมดังกล่าว ทำให้พวกเราได้เรียนรู้ว่า ถ้ามีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กับมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน เด็กก็จะสามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ ไม่เกิดความเบื่อหน่าย และเกิดทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ การทำกิจกรรมในครั้งนี้ ถือว่าเป็นความสำเร็จอีกขั้นหนึ่งของพวกเราในการเสริมสร้างความรู้ให้แก่เด็ก แต่อย่างไรก็ตาม กระบวนการเรียนรู้

ภาษาเป็นกระบวนการที่ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ หากเด็กยังขาดการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องแล้ว ก็จะทำให้เด็กก็ไม่สามารถพัฒนาความรู้ทางด้านภาษาได้เต็มศักยภาพของตน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็ก คงจบลงที่การจัดกิจกรรมในวันนี้ไม่ได้ เด็กยังคงต้องการการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งทั้งครู และผู้ปกครองต่างเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็ก เด็กควรได้รับการส่งเสริมการกระตุ้น และพัฒนาความรู้ความสามารถอยู่เสมอ เพื่อให้เด็กสามารถดึงความรู้ที่มีอยู่ออกมาใช้ได้ในชีวิตจริง มิใช่เป็นเพียงแค่การเรียนรู้ในห้องเรียนที่ไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

ภาพกิจกรรม

ความเห็นของนิสิต

นางสาวณณวรรณ ไชยโย

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

โอกาสที่ครั้งหนึ่งได้หลักความวุ่นวายของเมืองกรุง ฝูงความสงบในพื้นที่ ที่มีอากาศไร้มลพิษ ท้องฟ้ายามกลางวันเป็นสีฟ้าสดใส รับกับความเขียวชอุ่มของต้นไม้ที่แผ่กิ่งก้านให้ความร่มรื่น ยามกลางวันก็มองเห็นแสงดาวมากมายเคลื่อนฟ้า ผู้คนที่นี่ปราศจากสิ่งปรุงแต่งต่างจากคนเมืองที่ต้องบั้นหน้าเข้าหากัน แวดตาของเด็กๆ บริสุทธิ์เปี่ยมด้วยความสนใจใคร่รู้ว่า “วันนี้เราจะทำอะไรมาให้พวกเขาบ้าง” เมื่อกิจกรรมต่างๆ เริ่มขึ้นน้องๆ ก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี บางฐานก็แทบไม่ยอมเปลี่ยนฐานกันเลย ช่วงเย็นเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมก็ถึงเวลาพาน้องกลับบ้าน น้องๆ ร้องเพลงขอบคุณพวกเราเป็นเพลงที่ฟังแล้วรู้สึกอบอุ่น สัมผัสได้ถึงคำว่าขอบคุณที่มาจากหัวใจของน้องๆ แต่ละคน พี่บางคนถึงกลบร้องให้ออกมาเลยก็มี สุดท้ายก็ถึงเวลาที่ต้องลากัน เราพาน้องๆ เดินไปส่งที่บ้านแยกกันเป็นกลุ่มๆ บางกลุ่มก็กลับมาถึงที่พักเร็วบางกลุ่มก็เกือบค่ำกว่าจะถึงที่พัก ถามได้ความว่าน้องหลอกให้เดินทางลัด (ซึ่งไกลกว่าทางที่เดินปกติ) พาขึ้นเขาบ้าง ลงห้วยบ้าง กลับมาแทบหมดแรง ฉันทิดว่าคงเป็นเพราะน้องไม่อยากให้เราจากไปเร็วก็เป็นได้ ช่วงที่ให้น้องทำแบบสอบถามมีข้อหนึ่งที่สะท้อนใจมากกับคำถามที่ว่า “ถ้าขอพรได้หนึ่งขอจะขออะไร” คำตอบที่ได้รับคือ “ขอพ่อแม่” ถามน้องกลับไปว่า “ทำไม” น้องบอกว่า “ต่อไปนี้ต้องอยู่กับคุณยายเพราะพ่อแม่จะไปทำงานที่กรุงเทพฯ ในวันพรุ่งนี้” ถามตัวเองต่อไปว่า “กรุงเทพฯ มีอะไรดีหนักหนาที่ทำให้หลายๆ คนชวนขวยที่จะไปทีนั้น เมืองที่มีแต่การแข่งขัน เข้ามาก็ต้องแข่งกันตื่นแต่เช้า แข่งกันขึ้นรถเมล์ รถไฟฟ้า ก่อนถึงที่หมายก็ต้องพบอุปสรรคระหว่างทางเดินต้องคอยหลบหลุมร่องรอยการคอร์ปชั่นบนฟุตบาท หลบกองกาอาหารสุนัข หลบขยะต่างๆ นานา จิตสำนึกสาธารณะของคนเมืองกรุงอยู่ที่ไหนเป็นเช่นนี้แล้วได้อย่างไร” “ความพอเพียงบนวิถีชาวบ้านไม่ใช่สิ่งที่ต้องการของชีวิตหรือ” “ทำไมยังต้องชวนขวยที่จะมาหาความวุ่นวายในที่แห่งนี้ด้วย” หากเราทุกคนใช้ชีวิตบนรากฐานปรัชญาพอเพียงแล้ว ความสุขก็คงมีอยู่กับทุกคน เด็กน้อยก็คงไม่ต้องอธิษฐานขอให้พ่อแม่อยู่กับเขา

นางสาวรุ่งทิพย์ แสงเกต

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

เมื่อเสียงรยณต์ดับสนิท พร้อมกับเสียงเคลื่อนย้ายข้าวของกันครึกโครม ด้วย
ว่าถึงจุดหมายแล้ว เท่าสัมผัสพื้นรู้สึกถึงไออุ่นแห่งความอบอุ่นอารีอีกครั้ง ฉันกวาด
สายตาไปรอบๆสถานที่นั้น ด้วยความชุ่มชื่นหัวใจ อากาศที่เย็นสบายรายล้อมไปด้วย
ภูเขาน้อยใหญ่ มองไปที่ทุ่งกว้างเห็นร่องรอยการเก็บเกี่ยวผลผลิตไปไม่นาน รู้สึกถึงกลิ่น
ไอธรรมชาติอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม เมื่อมาถึงที่พักเราได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีเหมือน
เมื่อครั้งก่อนที่เคยมา แม้สถานที่จะเจริญขึ้นก็ตาม แต่จิตใจคนยังเอื้อเพื่อเผยแพร่เหมือน
เดิม เช่นเดียวกับน้องๆที่มารอรับเราด้วยรอยยิ้มที่แจ่มใสว่าเจิง ยามมืดผ่านไปยินเสียง
ไก่ขัน นำพาความหนาวเหน็บจากคำคืนค่อยๆ จางหาย ทีละน้อยๆ เราจัดกิจกรรม
ศิลปะให้น้องๆที่สนใจตลอดวัน เมื่อเวลาผ่านไปมีการแจกแบบสอบถามให้น้องๆตอบ
แม้บางคนจะสะกดไม่ถูกแต่น้องๆตั้งใจทำกันอย่างเต็มที่ ฉันจึงชวนอาสาเขียนให้น้อง
เมื่อน้องตอบคำถามนั้นๆ มีอยู่ข้อหนึ่งที่ฉันประทับใจด้วยคำถามที่ถามว่า “ถ้าขอพร
ได้หนึ่งข้อน้องจะขออะไร” น้องนั่งคิดสักครู่พร้อมตอบด้วยรอยยิ้มและความใจหายว่า
“ขอให้พระเจ้าอยู่หัวสุขภาพแข็งแรง” ฉันนั่งอึ้งและยิ้มในใจกับคำตอบที่ได้ ด้วยอายุ
เพียงไม่กี่ขวบอย่างน้อยยังไม่เป็นผู้ใหญ่ สามารถให้ความรักที่ยิ่งใหญ่ ไร้เดียงสาๆได้
อย่างน่ารัก จะเห็นได้ว่า น้องจะรู้หนังสือไม่มากและอาจไปไม่ถึงฝันด้วยอุปสรรคต่างๆ
ก็ตาม แต่มีสิ่งที่มีคุณค่ายิ่งในตัวของน้องๆ คือความรักที่มีให้ในหลวงของประชาชนชาวไทย
หนึ่งดวงใจน้อยๆ ยังคงคอยความรัก ความเอาใจใส่จากผู้ใหญ่อย่างเราทั้งหลาย เพื่อ
น้องๆที่เติบโตในวันข้างหน้ามีอนาคต มีความรู้ มีคุณธรรม ฉันจึงหวังว่าเยาวชนของ
ชาติจะเป็นบุคคลที่มีความรู้ มีคุณธรรม ด้วยการปลูกฝังสิ่งที่ดีให้ด้วยความรัก ความ
ปรารถนาดีเสมอ

นางสาวศุภวดี ภูคำ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

สิ่งที่ประทับใจในการเข้าค่ายครั้งนี้ คือการที่ได้เห็นรอยยิ้มที่แปดเปื้อนด้วยน้ำมูก ซึ่งมองดูเฉยๆ ก็เหมือนสกปรก แต่ลึกลงไปคือความบริสุทธิ์อันน่าประทับใจ ความหนาวเหน็บแต่แฝงความอบอุ่นจากการต้อนรับของเด็กๆ และชาวบ้าน การได้เดินไปส่งน้องๆ ทำให้เห็นถึงความยากลำบากในการเดินทางมาเรียนของเด็ก ๆ แต่น้องก็บอกว่าไม่ไกลเพราะความเคยชิน ได้เห็นสภาพความเป็นอยู่ที่ร่มรื่นผ่านสองข้างทาง ได้ลงพื้นที่รู้สึกประทับใจในน้ำตกเพราะมีน้ำผ่านตลอดถึงแม้จะมีน้อยมากก็ตาม ผู้ปกครองของเด็กมีความหวังที่ต้องการให้ลูกหลานได้รับการศึกษาอย่างสูงสุด ข้าพเจ้าก็อยากให้สภาพที่เป็นอยู่นี้คงความบริสุทธิ์ต่อไป ถ้าความเป็นเมืองเข้ามาอาจทำให้ชีวิตของเด็กกลายเป็นเหมือนตัวผู้เขียนเอง

นางสาวสุรัชธานี รัตนวรรณ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

จากครั้งแรกของการมาเยือนสู่ครั้งที่สองของการเดินทางสู่แผ่นดินชายแดน ไทย-ลาว ความประทับใจเดิม ความรู้สึกเดิม ย้อนกลับมาสู่หัวใจดวงเล็กๆดวงนี้ สายตาอันไร้เดียงสาของเด็กน้อยผู้ห่างไกลจากความพร้อมของการดำเนินชีวิต เด็กน้อยชาย ขอบคงเป็นคำที่สื่อถึงความห่างไกลได้เป็นอย่างดี จากกลุ่มคนที่มุ่งมั่นเพื่อรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ สายตาแห่งความสุขเข้ามาเติมเต็มสีสันของเด็กน้อยผู้ที่รอคอย คงไม่ต่างอะไรกับการแต่งแต้มสีสันระบายหัวใจของเด็กน้อย การเติมเต็มความสุขความประทับใจที่ไม่มีการปรุงแต่ง และหาซื้อมิได้เหล่านี้มีอาจลิ้มเลียนได้ เมื่อเสียงกลองดังขึ้นการร้องเล่น เต้นรำตามจังหวะโดยมีกลุ่มคนเปรียบเสมือนพู่กันที่คอยขีดเขียนแต่งแต้มกำหนด ท่าทางการเต้น รอยยิ้ม เสียงหัวเราะ ระยะเวลาเพียง 1 วัน 2 คืน ทำให้พวกเราประทับใจไม่มีวันลืมเลียน ผ้าใบผืนน้อยๆมีสีสันแห่งความสุข เบื่อนสีแห่งรอยยิ้ม ด้วยพู่กันจากผู้มาเยือนแล้วจากกันไป ช่างใจร้ายเหลือเกิน การลาจากกัน ได้เห็นรอยยิ้มจากพวกเด็กน้อยได้ไม่นาน...ลาก่อนนะจะนั้งๆ โอกาสหน้าเจอกันไม่รู้จะอีกนานเท่าไร หยดน้ำตาที่เรา รู้สึกได้จากดวงตาของน้อง มือน้อยๆปาดคราบน้ำตา จมมือเราเดินไปตามระยะทางที่เราไม่รู้เลยว่าจะไกลสักเท่าไร โบกมือลาหันหลังกลับเข้าบ้าน ความรู้สึกในตอนนั้นคือไม่อยากปล่อยมือจากน้องเลย...พี่สัญญาจะกลับมาหาอีกครั้ง หัวใจดวงน้อย ผ้าใบผืนนี้จะเปียกปอนด้วยคราบน้ำตาสักเท่าไร แต่สักวันเราจะได้เจอกันอีกนะ พี่สัญญา.....

เปลวไฟกับแสงเทียน...วันที่พวกเรามาถึง วันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2549 แสงเทียนและเสียงร้องเพลงสดุดีมหาราชา จากนั้นร่วมกันปล่อยโคมขึ้นสู่ท้องฟ้าอันมืดมิด เปลวไฟจากโคมลอยไกลลิบสายตาขึ้นไปเป็นสาย ความหนาวก่อให้เกิดความอบอุ่น...โอบล้อมไปด้วยหุบเขาและอ้อมกอดจากหัวใจของเด็กน้อย

การลาจาก... รอยสียชอล์กที่ขีดเขียนลงบนผ้าดิบผืนสีขาว ข้อความในนั้นเขียนว่า...พี่จำอยู่นานๆกว่านี้ได้ไหม...เมื่อไหร่จะได้เจอพี่อีก ... หนูรักพี่...ๆ ขอขอบคุณมากๆ ที่ทำให้หัวใจของพวกเราเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขเมื่อเราอ่านข้อความเหล่านั้น

สายสัญญาณสีขาว... เหล่าชาวบ้าน คุณลุง คุณป้า ผู้เฒ่า เด็กๆ กลุ่มคนในหมู่บ้านออกมาต้อนรับพวกเราผู้มาเยือน จัดพิธีกรรมรับขวัญผูกข้อมือ คำอวยพรถึงแม้ว่าเราจะฟังไม่เข้าใจสักเท่าไรแต่ก็รู้สึกได้ด้วยใจ ทุกเส้นเต็มไปด้วยความจริงใจและรอยยิ้ม เมื่อหันมองข้อมือก็รู้สึกภูมิใจและอบอุ่นขึ้นมาได้ทุกทีที่ไม่มีวันลืม ...”ขอบคุณค่ะ”... โรงเรียน ตชด.บุญธรรมบุญพริ้ง โรงเรียน ตชด.ยอดโพธิ์ทอง และชาวบ้านทุกคน

นายชัยรัตน์ กรุ่มรัมย์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้ง ชนะร้อยครั้ง การลงพื้นที่ครั้งนี้ทำให้ผมรู้ ไม่ใช่รู้เพื่อไปรบ สิ่งที่เราในครั้งนี้นำมาใช้ในการชนะ ชนะใจคนในพื้นที่

ความประทับใจในการลงพื้นที่ครั้งนี้ได้เห็นวิถีชีวิตชาวบ้านที่เรียบง่าย ความพอเพียงกับความเป็นกันเอง ไม่ว่าชนชาติไหน คนไทยหรือต่างชาติ ถ้าเรามีความรักต่อกัน ก็ทำให้เราอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ความเสียสละที่หาได้ยากในปัจจุบัน ได้เห็นว่ามັນยังอยู่ในความคิดในชีวิตของชาวบ้านที่นี่ “เรามีพื้นที่แค่นี้ ใครไม่มีที่ดิน ก็แบ่งที่ดินกันทำ และก็มาช่วยกันทำแล้วก็แบ่งข้าวไปกิน” นี่เป็นคำพูดของชาวบ้านคนหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นถึงความมีน้ำใจ การแบ่งปันในชีวิตที่เขาดำเนินอยู่ “บายศรีสู่ขวัญ” ประเพณีที่จะทำให้สำหรับคนที่ชาวบ้านเห็นว่ามีคุณค่า ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณเหมือนกับเป็นลูกหลานของที่นี่ เพราะการลงทำกิจกรรมที่นี่เป็นครั้งที่สองแล้ว ทำให้ความผูกพันมากยิ่งขึ้น เด็กสองสามคน เดินเข้ามาสวัสดีพร้อมกับยกมือไหว้ พร้อมกับเรียกชื่อผม ทั้งๆที่ผมไม่ได้เป็นคนทำกิจกรรมในโรงเรียน แต่เด็กเหล่านี้เคยทำกิจกรรมเมื่อครั้งแรกที่ผมมา เวลาที่ผ่านมาเกือบหนึ่งปีแล้ว แต่เขายังจำได้ และผมก็ยังจำได้เหมือนกัน ความรู้สึกดี ๆ ในสิ่ง ๆ หนึ่งทำให้เราสามารถจดจำมันได้ แม้เวลาจะผ่านไปนานเท่าไรก็ตาม เหมือนกับค่ายครั้งนี้ที่ได้รับความรู้สึกดี ๆ จากเด็ก ๆ และคนในหมู่บ้านทุก ๆ คน

นายณัฐพงศ์ ศรีวงษ์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

สำหรับการออกค่ายในครั้งนี้เป็นการจัดกิจกรรมให้กับน้องๆที่อยู่ห่างไกลความเจริญ เป็นการฝึกทักษะและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่แปลกใหม่ เพราะสื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเป็นสื่อที่ทำจากวัสดุที่ไม่มีในชุมชน แต่น้องๆก็สนใจและให้ความร่วมมือจนทำให้ได้ผลงานที่สวยงามแปลกตาซึ่งทำให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ที่มาจากประสบการณ์ของเด็กดอยอย่างแท้จริง มีหลายคนที่มีแนวทางด้านศิลปะ น่าเสียดายหากน้องๆไม่ได้รับโอกาสทางการศึกษาดีกว่าที่เป็นอยู่ ก็ได้แต่หวังว่าจะมีผู้ที่ทำงานเพื่อสังคมจริงๆ จะเข้ามาช่วยให้เด็กๆเหล่านี้ได้ฉายแววออกมาให้เราได้ชื่นชม

ผมรู้สึกประทับใจกับการต้อนรับที่อบอุ่นในครั้งนี้น่ามาก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่พักและอาหารการกิน ตลอดจนความร่วมมือของครูอาจารย์และเด็กๆ และที่น่าประทับใจอย่างยิ่งคือการต้อนรับของชาวบ้าน เพราะคืนก่อนวันที่เราจะกลับ ผู้เฒ่าผู้แก่ของชาวบ้านได้มีการทำพิธีส่งขวัญให้กับพวกเรา ผมได้เห็นถึงความตั้งใจและความเต็มใจของท่านเหล่านั้น เพราะในขณะที่ทำการสรุปกิจกรรมอยู่นั้นผมได้เลิ่ลไปเห็นเหล่าคนแก่ชรา นั่งบนเก้าอี้เรียงเป็นแถวในแนวต่าจ้องมาที่พวกเรา เหมือนกับเราเป็นความหวังและทำให้ผมรู้สึกว่ามีค่าสำคัญกับคนอื่นในสังคม มันทำให้ความเหน็ดเหนื่อยจากการทำกิจกรรมกลับกลายเป็นความภูมิใจ ซึ่งทำให้ผมแอบยิ้มอย่างมีความสุข และหากมีกิจกรรมในลักษณะนี้อีกผมจะเข้าร่วมโดยไม่ลังเลเลยทีเดียว

นายพิษณุ มະโนชัย

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลปศึกษา

โอกาส

โอกาส

โอกาส

โอกาส

โอกาส

ภ

ภเขา

ภ

ภเขาภเขา

ภเขาภเขาภเขาภเขา

ภเขา

ภเขาภเขาภเขา

ภเขาภเขาภเขา

ภเขา ภเขาภเขา

ภเขา ภเขาภเขา

ภเขา

ภเขาภเขา เขาภเขาภเขาภเขาภเขาภเขาภเขาภเขาภเขาภเขา เขาภเขาภเขาภเขา ภเขาภเขา

ภเขาภเขาภเขาภเขา ภเขาภเขาภเขาภเขาภเขาภเขา ภเขาภเขาภเขาภเขาภเขา ภเขา

ภเขา เขาภเขาภเขาภเขาภเขา เขาภเขาภเขาภเขาภเขาภเขาภเขาภเขา

ชายขอบ

ชายขอบ

ชายขอบ

ผักหวานๆ จิ้มกับน้ำพริกปลาทุในวันแรก ส่วนอีกวันเป็นน้ำพริกกะปิ อาหาร
ที่ฉันก็ธรรมดาเหมือนที่อื่นทั่วไป แต่ทำไมเราถึงทานได้ตลอด คงอาจเป็นเพราะความ
สดของผัก หรือเพราะว่าเรานั่งทานกันหลายๆคน แต่ที่แน่ๆวันนั้นเราทั้งเหนื่อยทั้งสนุก
มากกับการจัดกิจกรรม ค่ายครั้งนี้เราได้ยินเสียงการสับหมูเพลาๆไปหน่อย ไม่เหมือน
ปีที่ผ่านมา เขาสับหมูกันตลอดทั้งวันทั้งคืน เราได้เห็นแปลงผักของเด็กนักเรียนซึ่งแต่ละ
ต้นนั้นมันแข่งกันอวดโฉมให้เราอยากที่จะลิ้มลองพวกมัน ให้ได้ ผมชอบบรรยากาศที่เห็น
เด็กนักเรียนถือผักบัวมารดน้ำแปลงผักของพวกเขาเอง ภาพแบบนี้คงหาไม่ได้ใน
กรุงเทพฯ มาค่ายครั้งนี้แต่ละคนคงได้อะไรดีๆกลับไปแน่นอน

นายศราวุธ บัวผัน

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

อากาศหนาวเย็น จากหุบเขาเริ่มแทรกผ่านเข้ามากระทบร่างกายของพวกเรา ทำให้รับรู้สิ่งที่เราจะต้องไปเผชิญข้างหน้า ที่โรงเรียนบุญธรรม-บุญพริ้ง และโรงเรียนยอดโพธิ์ทอง แต่ผมก็เตรียมตัวเตรียมใจมาแล้ว พร้อมทั้งจะเสียสละเพื่อเด็ก ๆ ที่ยังถือว่าด้อยโอกาสกว่าเด็กที่อยู่ในเขตเมือง แล้วก็พร้อมที่จะเรียนรู้กับสิ่งที่เผชิญ กับอีกโลกหนึ่งที่ผมไม่ค่อยได้สัมผัสเท่าไรนัก จะว่าไปแล้วผมมาที่โรงเรียนทั้งสองแห่งนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว ครั้งแรกที่ผมมา ผมมาทำกิจกรรมที่โรงเรียนยอดโพธิ์ทอง ครั้งนั้นผมสนุกมาก และได้เรียนรู้สิ่งที่ผมอาจจะลืม ไม่ลืมผมอาจจะไม่ได้ใส่ใจกับมันเลยนั่นก็คือ ความเป็นมนุษย์เหมือนกันแต่ทำไมดูช่างแตกต่างกันขนาดนั้น ทั้งเรื่องของการดำรงชีวิต เครื่องอุปโภคบริโภคต่างๆ ที่ดูวิถีการพูดจาการสื่อสารกันและกัน การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์และธรรมชาติที่ดูสอดคล้องกัน เรียบง่ายแต่อบอุ่น ลบเลือนอากาศหนาวเย็นที่เข้ามาปกคลุมทั่วทุกพื้นที่ ซึ่งผมรู้สึกว่ามันต่างจากเมืองกรุงที่ใครๆ ต่างก็ขนานนามกันว่าเมืองแห่งแสงสี และความศิวิไลซ์ แต่จะว่าไปแล้วถ้ามองเพียงเปลือกนอก ก็เป็นดังเช่นที่เข่าว่า มันก็สวยงามจริง เจริญด้วยวัตถุจริง แต่เปล่าเลยจิตใจคนรู้สึกไม่ได้เจริญตามวัตถุแต่อย่างใด กลับดูต่ำลงๆ ทุกที ใส่หน้ากากเข้าหากันมากขึ้นมองเห็นวัตถุสำคัญมากกว่าความเป็นมนุษย์ “ช่างน่าเบื่อจริงๆ”

ผมกลับมาครั้งนี้ ผมจึงคิดที่อยากจะทำกิจกรรมอีกโรงเรียนหนึ่งนั่นก็คือโรงเรียนบุญธรรม-บุญพริ้ง เพื่ออยากจะรู้ว่าการกลับมาครั้งนี้ของผมความรู้สึกจะเปลี่ยนไปหรือไม่หรือมีความแตกต่างกันอย่างไร สิ่งที่ผมได้รับกลับคืนมาจากการทำกิจกรรมในครั้งนี้ยังคงเป็นเหมือนเดิม ยังคงมีความอบอุ่นของผู้คน เด็กๆ รอยยิ้มที่สดใส จริงใจไว้ซึ่งสิ่งเคลือบแฝง อากาศหนาวในยามเช้าเริ่มค่อยๆ คลายลงจากการทำกิจกรรมของเด็กๆ ทุกคนดูสนุกสนานกันทั้งวัน ถึงแม้ว่าบางคนอาจจะเหนื่อยกันบ้างก็ตามที่ ผมลองคิดย้อนกลับไป “ถ้าพวกเราจัดกิจกรรมกันอย่างนี้กับเด็กประถมที่กรุงเทพจะเป็นอย่างไร”

ผมลองตอบคำถามตัวเองเล่นๆดู “มันก็คงไม่ต่างจากการมาสร้างสิ่งน่าเบื่อให้กับเด็ก ก็เป็นได้เนะ นึกไปก็ฆ่าตัวเอง”

การไปค่ายครั้งนี้ของผมมีระยะห่างจากครั้งที่แล้วประมาณ 5-6 เดือนมาแล้ว สิ่งที่ผมเห็นได้ชัดเลยก็คือหมู่บ้านที่ผมไปจัดค่ายทำกิจกรรมต่างนั้นยังคงมีชีวิตที่เหมือนเดิม รอยยิ้มที่สดใสเช่นเคยยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แต่ในขณะที่เดียวกันในเขตชุมชนเมืองกลับกำลังเปลี่ยนแปลงตัวเองทีละน้อยทีละน้อยลิ้มความเป็นตัวเอง เข้าหาสิ่งที่แปลกปลอมที่เข้ามา ยึดติดวัตถุจนเหมือนเป็นหน้ากากที่กำลังเคลือบลึกลงจากใบหน้าจน ลมรากฝักลึกเข้าสู่หัวใจ จนลิ้มความสำคัญของคำว่ามนุษย์ไป “น่าขำนะความ สะดวกสบาย ความเจริญ กลับกำลังแย่งชิงหัวใจของเราไป แต่แปลกนะถ้าผมไม่ได้กลับไป ที่นั่นอีกครั้งผมคงนึกเรื่องนี้ไม่ได้ก็เป็นไปได้ น่าตลกจังมนุษย์...”

นางสาวกนกวรรณ อุษยสุวรรณ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา

สาขาวิชาดนตรีศึกษา

การออกค่ายในครั้งนี้ไม่ใช่เป็นค่ายครั้งแรกของดิฉันและเพื่อนๆ เราได้มีโอกาสได้ไปในหลายค่าย แต่ละค่ายก็มีความประทับใจที่แตกต่างกันออกไป ค่ายแต่ละค่ายก็ได้สอนอะไรเรามากมาย ไม่ว่าจะเป็นการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งมีหลายหลายสิ่งหลายอย่างที่เรายังต้องศึกษาและ ปรับปรุงตัวเองเพิ่มเติม เพื่อการทำงานที่ราบรื่น การออกค่ายในครั้งนี้เป็นการมาที่นี้ครั้งแรกของดิฉัน โดยก่อนหน้านี้นี้เพื่อนของดิฉันบางส่วนได้มีโอกาสมาแล้ว การมาค่ายในครั้งนี้สิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจนในทุกๆค่ายคือ ชาวบ้าน เด็กๆ จะให้การต้อนรับเราเป็นอย่างดี เด็กจะมายืนแอบดูพวกเรา อยากที่จะมาพูดคุยกับพวกเรา พวกเขาตื่นเต้นดีใจที่พวกเราเข้ามาทำกิจกรรม

วันที่เราไปเป็นวันที่ 5 ธันวาคม 2549 พวกเราไปถึงเวลาประมาณ 5 โมงเย็น อากาศในตอนนั้นเริ่มเย็นแล้ว เราเอาสัมภาระไปเก็บ หลังจากนั้นก็ลงเดินสำรวจภายในโรงเรียน ที่มีภูเขายูรอบข้างชนากับโรงเรียน พื้นดินเป็นสีแดง มีโรงอาหาร มีห้องสมุด สนามเด็กเล่น อาคารเรียนและเสาธง แต่สิ่งที่ทำให้ฉันสะดุดตาก็คือแปลงปลูกผักเป็นแปลงที่เด็กๆ และครูช่วยกันปลูก เป็นสิ่งที่ดิฉันไม่ได้เห็นมานานตั้งแต่มาอยู่ที่กรุงเทพฯ หลังจากการเดินทางเสร็จก็ได้อีกโอกาสแสดงความจงรักภักดี โดยการจุดเทียนชัยถวายพระพรพร้อมกันกับคนทั่วประเทศทางโทรทัศน์ และชาวบ้านที่พาลูกหลานมาร่วมด้วย จากนั้นเสียงเพลงสดุดีมหาราชาก็ดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง และนี่ก็เป็นความประทับใจบางส่วนในการไปค่ายครั้งนี้ ต้องขอขอบคุณ ท่านอาจารย์ ผู้เกี่ยวข้องและเพื่อนๆ ที่ทำให้การไปค่ายนี้สมบูรณ์ขึ้นค่ะ

นางสาววราพร ภาคธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาดนตรีศึกษา

ความรู้สึกในการออกค่ายที่จังหวัดอุดรธานี ในการออกค่ายครั้งนี้เรามีกัน 2 กลุ่ม คือกลุ่มมนุษยศาสตร์และกลุ่มศิลปะ โรงเรียนที่เราไปทำกิจกรรมก็มีอยู่ 2 โรงเรียน คือโรงเรียน ตชด. บุญธรรม-บุญพริ้งกับโรงเรียน ตชด. ยอดโพธิ์ทอง

ดิฉันได้ไปร่วมทำกิจกรรมทางดนตรีที่โรงเรียนตชด. ยอดโพธิ์ทอง สิ่งที่น่าสนใจก็คือ เด็กที่เราไปทำกิจกรรมด้วย เขาเป็นเด็กที่ใสซื่อ ชน ความเป็นตัวเอง แสดงออกอย่างเปิดเผย ทำให้ดิฉันเห็นถึงความแตกต่างระหว่างคนชนบทกับคนในเมือง ความต้องการทางเทคโนโลยีที่สำคัญกับคนในเมืองแต่มั่นคงธรรมดาเมื่อนำมาเทียบกับคนชนบทและรู้ถึงความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่เราู้กันเพียงในหนังสือ ว่าสภาพจริงกับสิ่งที่บอกเล่าในหนังสือเป็นเช่นไร อีกความประทับใจหนึ่งก็คือ ได้เห็นความร่วมมือร่วมใจกันของเพื่อนๆในการทำงาน แม้ว่าสิ่งที่เราคิดวางแผนกันไว้จะใช้ไม่ได้กับเด็ก บางกลุ่มแต่เราก็ช่วยกันหาทางออกเพื่อให้เด็กได้รับความสนุกและความรู้ไปด้วยดี

นางสาววันดี พุทธคุณรักษา

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาดนตรีศึกษา

ในการเดินทางจากกรุงเทพฯสู่ดินแดนที่เรียกว่า ตชด. ในจังหวัดอุตรดิตถ์ เป็นการเดินทางที่มีทั้งความแตกต่างและไม่แตกต่างจากเมื่อครั้งที่ได้ไปปีก่อนเลย ทุกอย่างยังคงกลิ่นอายของความเป็นหมู่บ้านเล็กๆ และความน่ารักของเด็กๆ ยังมีให้เห็นอีกเช่นเคย และที่ต่างไปจากก่อนก็คงจะเป็นผู้ร่วมเดินทางและสถานที่ๆ ต่างต่างไปจากเดิม อยู่เพียงเล็กน้อย ในการเดินทางครั้งนี้ก็เป็นการเดินทางอีกครั้งที่สร้างประสบการณ์ใหม่ๆ สร้างความประทับใจให้กับข้าพเจ้าเช่นเคย และข้าพเจ้าก็ได้รับมันมาเต็มๆ ถ้าให้ข้าพเจ้าได้บรรยายถึงสิ่งที่ประทับใจข้าพเจ้าคงบรรยายได้หลายหน้า แต่ข้าพเจ้าขอบรรยายถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าประทับใจมากที่สุดในการเดินทางครั้งนี้คือ “กิจกรรมจูงน้องกลับบ้าน” ข้าพเจ้ารู้สึกดีมากๆ ที่ได้พาน้องเดินทางกลับบ้านแต่ดูเหมือนเด็ก ๆ จะไม่ค่อยเข้าใจภาษากลางว่าไกลเป็นอย่างไรและขนาดแค่ไหน เพราะว่าข้าพเจ้าถามน้องว่าบ้านอีกไกลรึเปล่าน้องมักจะตอบว่า “อีกปิ่นเดียว” พอข้ามเขาผ่านไปหนึ่งลูกก็ถามว่าอีกไกลไหม คำตอบก็เป็นเช่นเดิม จนในที่สุดข้ามเขาผ่านไป 4 ลูก ก็ถึง แต่การเดินทางก็สนุกสนานค่ะ เด็กบางคนบ้านอยู่ถึงก่อนก็เดินมาส่งเป็นเพื่อนและเดินทางกลับด้วยกัน ผ่านตามข้างทางเด็ก ๆ ก็จะมีดอกไม้ตามข้างทางมาทำอะไรแปลก ๆ ให้ดู ที่นี้ให้ความรู้สึกสนุกในแบบของที่นี่จนทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากจะกลับเลย ได้เห็นวิถีชาวบ้านของแต่ละคน ชาวบ้านก็ใจดีมาก ๆ ในวันนั้นตอนกลางคืนก็มีการผูกข้อมือบายศรีสู่ขวัญให้กับพวกเรา ข้าพเจ้าจึงรู้สึกดีมาก ตลอดข้างทางตอนเดินทางกลับบ้านก็มักจะถามว่าจะไปไหนอยู่เสมอ ข้าพเจ้าขอขอบคุณโชคชะตาหรือทุกสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสให้ข้าพเจ้าได้ร่วมเดินทางไปในครั้งนี้และเก็บเกี่ยวความรู้สึกดีๆ มาเล่าผ่านตัวอักษร ข้าพเจ้าขอขอบคุณ

นางสาวอรนุช มีเงิน

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาดนตรีศึกษา

จากกรุงเทพฯ เมืองหลวงที่แสนแออัดคับคั่งด้วยการจราจรและผู้คนที่ต้องเดินทางแข่งกับเวลา ชุมนบทที่อากาศหนาวเหน็บแต่อบอุ่นจากน้ำใจของคนในหมู่บ้านที่มอบให้กัน

การออกค่ายในครั้งนี้ทำให้เราทราบว่า โรงเรียนที่ด้อยโอกาส ยังมีอยู่ในประเทศไทยอีกมาก เด็กที่ด้อยโอกาสเหล่านี้ ยังรอการช่วยเหลือทั้งในด้านสื่อ อุปกรณ์การเรียน และที่สำคัญคือ บุคคลากรเพื่อเข้ามาพัฒนาการเรียน พื้นที่ความเป็นอยู่ หากเราจะนำสิ่งใหม่ๆ เข้ามาก็ไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้องทั้งหมด หากแต่เรารู้จักการปรับใช้สิ่งที่มีอยู่ในชนบทเข้ามามีส่วนในการเรียนการสอน นำมาพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อนำไปสู่ความพอเพียง

พวกเราทุกคนตระหนักอยู่เสมอว่า ทุนการศึกษาที่ได้รับมาเป็นเงินภาษีของราษฎร เราควรทำสิ่งที่มีประโยชน์ให้กับสังคม เป็นการตอบแทนสิ่งที่สังคมได้ให้กับเราไว้ และการที่เราได้ไปทำกิจกรรมในที่ต่างๆ ทำให้เกิดการปลูกฝังประสบการณ์ที่ดีในการเป็นครู เพื่อพัฒนาตนเองไปสู่การเป็นครูที่ดีให้กับประเทศชาติในอนาคตต่อไป

นายอิทธิ เพชรสม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาดนตรีศึกษา

ดนตรีนั้นคือชีวิต การศึกษาคือความงอกงาม การออกค่ายก็เป็นสิ่งหนึ่งที่เพิ่มพูนประสบการณ์ของเรา เมื่อพวกเราเรียบจบก็หนีคำว่า “ครู” ไม่ได้ เพราะพวกเราคือ เด็กทุนครู 5 ปีในการออกค่ายครั้งนี้ ไม่ใช่ครั้งแรกของพวกเรา เราจึงมีประสบการณ์ในการออกค่ายอยู่บ้าง ความรู้สึกและสิ่งที่ประทับใจ คือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างเพื่อนฝูง การเสียสละเพื่อส่วนรวม การทำงานกันเป็นทีม รู้จักหน้าที่ของตัวเอง รู้จักการวางแผนและการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเป็นอย่างดี

ข้าพเจ้ากับกิจกรรมทางดนตรี ในโรงเรียน ตชด.บุญธรรม-บุญพริ้ง รู้สึกถึงความเป็นชนบท เด็กนักเรียนมีความน่ารัก มีความใสซื่อ พวกเราพูดอะไรเด็กๆก็จะเชื่อ จึงทำให้พวกเราสอนง่าย เด็กบางคนให้ความสนใจทางด้านดนตรี มีความพยายามอย่างมาก บางอย่างอาจจะดีกว่าเด็กในเมืองด้วยซ้ำ เด็กส่วนใหญ่รักในศิลปะ รักในเสียงเพลง เมื่อมีเสียงเพลงดังขึ้น เด็กๆทุกคนจะรู้สึกสนุก รู้สึกอยากที่จะเข้าไปร่วมกับกิจกรรม ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะให้ออกค่ายต่างๆกับเด็กกลุ่มนี้เยอะขึ้นเพราะเด็กบางคนมีแนวทางด้านศิลปะ ด้านนาฏศิลป์และการแสดง ด้านดนตรี ถ้าเกิดมีวิชา หรือสิ่งต่างๆที่มาสนับสนุนการทางด้านศิลปะ ด้านนาฏศิลป์และการแสดง ด้านดนตรี มีเสริมในโรงเรียน น่าจะทำให้เด็กรู้จักการใช้ชีวิตอย่างสุนทรีย์ะ รู้จักปรัชญา “พอเพียง” รู้จักนำความรู้จากกรากหน้าสู่การพัฒนาอันเป็นสากล

นายปรัชญา วงษ์พจน์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาดนตรีศึกษา

ความรู้สึกการที่ได้ไปทำงานครั้งนี้ข้าพเจ้าได้พัฒนาศักยภาพของตนเองในการทำงานทั้งการทำงานเดี่ยวและการทำงานกันเป็นทีม โดยเฉพาะทางด้านการทำงานเป็นทีม นั้นสิ่งที่ขาดไม่ได้เลยคือความสามัคคีและความอดทน การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ประสพการณ์เหล่านั้นนับว่าเป็นสิ่งที่หาไม่ได้ในห้องเรียน และหาซื้อไม่ได้ตามท้องตลาด ถึงแม้ว่าการทำกิจกรรมครั้งนี้มีอุปสรรคทางการด้านการจัดการและการวางแผนบ้าง พวกเราก็ได้ใช้ประสพการณ์ที่มีอยู่ในปีที่แล้วแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในครั้งนี้ได้อย่างดี

ข้าพเจ้ากับกิจกรรมดนตรีในครั้งนี้สนุกมากและน้องๆนักเรียนน่ารักให้ความร่วมมือกับพวกเราเป็นอย่างดี ทำให้ข้าพเจ้าได้พบว่า เด็กนักเรียนในโรงเรียนตระเวนชายแดน บุญธรรม- บุญพริ้ง ก็มีแววที่จะพัฒนาทางด้านความรู้ความสามารถไปได้อีกไกลโดยเฉพาะการเป่าขลุ่ย แต่น้องๆยังขาดโอกาสอีกหลายอย่างที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาทางด้านวัสดุอุปกรณ์และบุคลากรทางด้านศิลปะ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสหยิบยื่นโอกาสและความรู้ไปให้น้องๆแล้ว ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท้องถิ่นของเรา และประเทศชาติ

นายพิพัฒน์ เสียงชาร์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตร์ศึกษา

สาขาวิชาดนตรีศึกษา

เด็กเอ๋ยเด็กน้อยวัยซนน่าใส
พื้ใจได้มอบคุณอนันต์

เจ้าเติบโตใหญ่อยู่กลางพนาสัณห์
ทุนปัญญาอันมากให้เจ้าไป

รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้เข้าร่วมโครงการศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม เพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบายการจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน โดยมีกิจกรรมเป็นกระบวนการ เมื่อวันที่ 5 – 7 ธันวาคม 2549 ณ บ้านห้วยไผ่ ตำบลบ่อเบี้ย จังหวัดอุดรธานี โรงเรียน ตชด. บุญธรรมบุญพริ้ง และ บ้านภูต่าง ตำบลบ่อเบี้ย จังหวัดอุดรธานี โรงเรียน ตชด. ยอดโพธิ์ทอง1 โอกาสและประสบการณ์ในครั้งนี้ถือได้ว่าเป็นส่วนเติมเต็มความเป็นครูที่ดี มีระบบคิดจิตสำนึกต่อชีวิต ชุมชน สังคม และสิ่งแวดล้อมให้กับเหล่านิสิตทุนโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) เพื่อตอบสนอง พรบ.การปฏิรูปการศึกษาและยุทธศาสตร์การปฏิรูปครูและบุคลากรทางการศึกษาเพื่อเป็นแม่พิมพ์ผลิตเยาวชนกำลังของชาติให้สร้างและพัฒนาชาติให้มั่นคงสืบไปและสนองต่อพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชที่ทรงให้ชาวไทยรู้จักสามัคคี ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง ดำรงอยู่ได้อย่างสันติสุขตลอดไป

นายวิศรุต สมณะ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาดนตรีศึกษา

นี่ก็เป็นครั้งที่สองแล้ว ที่ผมได้มีโอกาสไปเข้าค่ายอาสาจัดกิจกรรมศิลปะที่โรงเรียน ตชด. บุญธรรม บุญพริ้ง อำเภอบ้านโคก จังหวัดอุดรธานี ซึ่งตั้งแต่ที่ได้ทราบข่าว ผมก็รู้สึกดีใจมากแต่การไปค่ายครั้งนี้มีความพิเศษกว่าครั้งแรกตรงที่ผมและเพื่อนๆ เป็นฝ่ายวางแผนจัดการดำเนินงานด้วยตัวเอง จากครั้งแรกที่เคยเป็นผู้ช่วยที่ออกแบบและอีกอย่างหนึ่งคือมีเพื่อนๆ จากคณะมนุษยศาสตร์ ไปด้วย ซึ่งจะช่วยเหลือในเรื่องการเรียนรู้นอกสาขานอกจากศิลปะด้วย

ในครั้งนี้อะไรก็ได้ทำการแบ่งกลุ่มออกเป็นสองกลุ่ม ซึ่งกลุ่มของผมได้ไปจัดกิจกรรมที่โรงเรียน ตชด. ยอดโพธิ์ทอง (จากครั้งแรกที่จัดกิจกรรมที่ บุญธรรม บุญพริ้ง) พอได้ไปที่นั่นก็รู้สึกสนุกไม่แพ้ที่ บุญธรรม บุญพริ้งเลยทีเดียว เด็กๆ ก็น่ารักมาก ส่วนในด้านการทำกิจกรรมก็เป็นไปด้วยความสนุกสนาน อาจจะมีอุปสรรคบ้างเล็กน้อย แต่ก็ช่วยกันแก้ปัญหาจนผ่านไปได้ ในขณะที่จัดกิจกรรม พวกผมก็มีการหยอกล้อและแกล้งกันบ้างเพื่อความสนุกสนานและให้บรรยากาศไม่ตึงเครียดจนเกินไป และแล้วกิจกรรมในวันนั้นก็จบลงด้วยรอยยิ้มและความสุข หลังเลิกเรียน และเมื่อส่งเสร็จก็เดินทางกลับไปที่โรงเรียนบุญธรรม บุญพริ้ง เพื่อพักผ่อน

ที่นี่ยังมีอีกสิ่งหนึ่ง ที่ยังคงความประทับใจที่ทำให้ผมไม่มีวันลืม นั่นก็คืออากาศดีมากและหนาวจับใจ จนทำให้ทุกคนต้องสั่นไปตามๆ กัน

ศุภโชค บุญสร้าง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาดนตรีศึกษา

จากการที่ผมได้ไปออกค่าย 2 ครั้งที่ผ่านมา ทั้งเมื่อคราวที่ไปช่วงเดือนสิงหาคมปีที่แล้ว ซึ่งในครั้งนั้นก็ได้ประสบการณ์ที่ดีมาก ทั้งการฝึกความอดทนต่อความยากลำบากในเรื่องสภาพที่พัก โดยส่วนตัวผมแล้วผมคิดว่ามันสนุกมาก และในครั้งนี้ก็เช่นเดียวกันก็เป็นอีกครั้งที่ผมก็รู้สึกดีใจมากที่ได้มาเยือนถิ่นบ้านบ่อเบี้ย อ.บ้านโคก จ.อุดรธานี ซึ่งเป็นที่ที่ผมอยากจะไปตั้งแต่ได้รู้ข่าวว่าจะไปออกค่ายที่นี่ และคอยเฝ้าติดตามข่าวกระทั่งถึงวันที่ผมจะไป ผมเตรียมตัวและได้รู้ว่าอากาศที่นั่นหนาวมากและขณะนั้นก็ติดเสื้อรุ่นครู 5 ปีเสื้อจพอดี พร้อมทั้งถุงนอนและสัมภาระอื่นๆ

ความประทับใจของผมจากการที่ไปค่ายครั้งนี้ก็คือ ผมรู้สึกมีความสุขมากที่เด็กๆ สนุกกับการทำกิจกรรมที่พวกผมได้จัดเตรียมไป ซึ่งผมเองก็มีส่วนในการทำให้น้อง ร้องเพลง เป่าขลุ่ยเพียงออ กลองบ้องโก๋(Bongo) กีตาร์(Guitar) และยังได้ตีกลองในช่วงที่มีการสันทนาการรวมด้วย

สิ่งที่ผมประทับใจอีกก็คือคำตอบในแบบสอบถามของเด็กๆ นักเรียนโรงเรียนยอดโพธิ์ทอง 1 ซึ่งผมอยู่ในกลุ่มนั้น ทุกคนนั้นแม้ว่าจะตอบแบบรู้เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง แต่ว่ามันก็คือความรู้สึกที่ทำให้ผมประทับใจจนไม่มีวันลืม

สิ่งที่ประทับใจสุดท้ายนี้ก็คือผมได้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย ความมีน้ำใจของชาวบ้าน รวมไปถึงอากาศที่แม้จะหนาว แต่ก็เป็นอากาศที่บริสุทธิ์ ไม่มีมลพิษเป็นสิ่งที่ผมประทับใจจนไม่มีวันลืมครับ

นายอิสระ พัฒนพิมพ์พงศ์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาดนตรีศึกษา

จาก มศว ประสานมิตร สู่บ้านโคก สถานที่ที่ห่างไกล และแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงกับที่ที่เรากำลังศึกษาอยู่นี้ การลงพื้นที่ในครั้งนี้เพื่อพัฒนาเด็กตัวน้อยๆ ที่มีโอกาสน้อยกว่าเด็กทั่วไป เพื่อให้โอกาสแก่พวกเขาบ้าง เพื่อให้เกิดประโยชน์กับพวกเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเพื่อเป็นการเปิดสมองของพวกเขาเรารู้ 5 ปี ทั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ รับข้อมูลที่ใครบางคนยังไม่เคยรับรู้มาก่อน เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไปในอนาคตอันใกล้

สำหรับข้าพเจ้าเองครั้งนี้คือครั้งที่สองที่ได้มีโอกาสก้าวย่างเข้าไปคลุกคลีกับเด็กเหล่านี้ เด็กที่ใส บริสุทธิ์ จริใจกับเราๆ อย่างไม่เสแสร้ง เด็กที่ไม่ค่อยจะมีโอกาสสักเท่าไร การเรียนการศึกษาของเขาเหล่านี้ก็ดูจะมีอุปสรรคอยู่ไม่น้อยทีเดียว ความห่างไกล ความขาดแคลน ความไม่พร้อม เหล่านี้คืออุปสรรคของพวกเขาทั้งสิ้น น้อยคนนักที่จะบรรลุเป้าหมายด้านการศึกษาได้ตามที่คาดหวังไว้ บางคนเรียนไม่จบก็ต้องประกอบอาชีพในบ้านเกิดของตน ทำนาบ้าง ทำไร่บ้าง แตกต่างกันไปตามสภาพครอบครัวของแต่ละคน

สำหรับกิจกรรมที่พวกเราจัดให้กับน้องๆ ในครั้งนี้ก็มีทั้งกิจกรรมที่เกี่ยวกับศิลปะ ดนตรี การแสดง ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ และการจัดกิจกรรมก็รู้สึกสนุกไปกับน้องๆ น้องให้ความร่วมมือกับกิจกรรมดีมาก เพื่อนๆ ก็ช่วยเหลือกันอย่างเต็มที่ ข้าพเจ้าเองหวังว่าน้องๆ คงได้รับประโยชน์ไปไม่มากนักน้อย สำหรับความเป็นอยู่ด้านอาหาร ที่พักที่สะดวก สบายดี ธรรมชาติที่น่ายสมใจมาก อากาศหนาวจับใจมากแทบไม่อยากจะแต่น้ำกันเลยทีเดียว สรุปว่าประทับใจกับกิจกรรมครั้งนี้มากๆ เลยครับ

น.ส.ผชารัตน์ บุญขวัญ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

นับจากที่ได้ลงพื้นที่ตามโครงการเพื่อไปหาประสบการณ์ใหม่ที่เป็นครั้งหนึ่งของชีวิต ที่ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร แม้จะไม่ใช่อะไรครั้งแรก แต่ก็มีความประทับใจใหม่ๆ เข้ามาเสมอ ก่อให้เกิดความคิดใน ทางที่ดีจากประสบการณ์ที่ได้สัมผัส

แล้ว เมื่อได้ลงไปสัมผัสใน 1 วัน เต็มๆ นั้น เข้า – ทำ กิจกรรมที่เตรียมให้ห้องๆ เทียง – พักผ่อนตามอัธยาศัย บ่าย – ร่วม กิจกรรมถึงบ่าย 3 โมงครึ่ง ทุกเวลาที่ได้ใช้ชีวิตร่วมกันนั้นมีค่า มากจริงๆ การได้เรียนรู้ เด็ก และ อีกหลายๆเหตุการณ์ เหตุการณ์ ที่ทำให้เส้นหยักในสมองมีความถี่มากขึ้น คือ ในเวลาพักกลางวัน เด็กๆได้รวมกลุ่มกัน รับประทานอาหารกลางวัน ถาดใส่อาหาร 1 ถาด ต่อเด็ก 4-5 คน เห็นแล้วสะท้อนใจ เมื่อนึกถึงสภาพชีวิตเด็กในกรุงที่มี ความแตกต่างกันเหลือเกิน ชาวบ้าน ที่มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไม่เหมือนอย่างคนกรุงที่อยู่ห้องใกล้กันแต่ไม่เคยคุยกันสัก คำ

จากการที่ได้ลง พื้นที่ในครั้งนี้ การได้ สัมผัส การ เอาชีวิตเราไปเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตพวกเขา ทุกวินาทีที่มีค่าจริงๆ อยาก บอกว่าประทับใจ และขอขอบคุณทุกๆ คนที่ ทำให้ดิฉันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต....ขอบคุณ ค่ะ

นางสาวริษตรี ทังมั่งมี

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

ฤดูหนาวมาเยือนอีกครั้ง เป็นครั้งที่สองแล้วที่พวกเราได้มาออกค่ายที่นี่...โรงเรียน ตชด. บุญธรรม บุญพริ้ง... เมื่อเดินทางมาถึงก็ได้รับการต้อนรับจากคณะครูและชาวบ้านที่นี่เป็นอย่างดี วันนี้ถือเป็นโอกาสดี เป็นวันพ้อแห่งชาตพวกเราพร้อมกันจุดเทียนชัยเพื่อถวายพระพรในหลวง ขอพระองค์ทรงเจริญยิ่งยืนนาน ธ สถิตอยู่ในดวงใจไทยทั่วหล้า...อาหารมื้อเย็นเตรียมพร้อมแล้ว มีเด็ก ๆ จูงมือพี่หลายคนไปทานข้าว ตามด้วยข้าวโพดต้มที่มีรสชาติดหวานมันทีเดียว เช้าวันรุ่งขึ้นทานอาหารเช้าสดหุง ก็คือข้าวต้มนั่นเอง หลังจากนั้นทุกคนก็แยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตน ดิฉันรับหน้าที่ในการสำรวจพื้นที่บ้านห้วยไผ่ เมื่อได้ข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ดิฉันได้ไปช่วยชาวบ้านกลุ่มหนึ่งในการทำบายศรีเพื่อเตรียมไว้ในการทำพิธีบายศรีสู่ขวัญช่วงกลางคืน บางส่วนเตรียมชุดมะพร้าว คั้นน้ำกะทิ เพื่อทำข้าวหลาม อากาศที่นี่ดีมากเลยทีเดียว แดดแทบจะไม่มีให้เห็น มีแต่ความร่มรื่นมองไปทางไหนก็มีแต่ภูเขา ต้นไผ่ ห้วยและลำธารสมแล้วที่ชื่อว่าหมู่บ้านห้วยไผ่ ที่นี่แทบจะไม่มีการใช้พัดลมกันเลยทีเดียวได้หลังจากนั้นก็ไปลงพื้นที่จนถึงช่องมหาสารซึ่งเป็นตลาดไทย-ลาว และไปหมู่บ้านห้วยยางซึ่งชาวบ้านหญิง-ชาย กำลังช่วยกันก่อสร้างวัดอย่างขมิ้มมัน หลวงพ้อให้พรและผูกข้อมือให้ หลังจากนั้นเราก็ไปนำตักโดยใช้เส้นทางที่จะไปเวียงสา จังหวัดน่าน เป็นน้ำตกที่ยังไม่มีชื่อ พวกเราจอดรถไว้ริมถนนแล้วจึงค่อยๆเดินลงไป ดิฉันลงไปเป็นคนแรก เนื่องจากว่าไม่มีทางเดินจึงต้องแหวกหญ้าและกิ่งไม้เป็นระยะ ดิฉันก้าวเท้าตกลงไปในโคลน เพื่อนต้องช่วยดึงขึ้นมากกว่าจะล้างรองเท้าจนดินโคลนออกหมดก็ใช้เวลานานมาก ถุงเท้าก็ซึกไม่ออก กลับมาถึงโรงเรียนรู้สึกเหนื่อยกับกิจกรรมในวันนี้ พี่เพ็ญ ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านพาดิฉันไปเก็บผักกูด ถ่านมาผัดน้ำมันหอยหรือนำมาต้มกินกับน้ำพริกจะอร่อยมาก ทานอาหารเย็นทำพิธีบายศรีเรียบร้อยแล้วรีบขึ้นรถไปนอนเพราะวันรุ่งขึ้นต้องไปเขียนสักริตดีเพื่อเข้าสัมนานาและไปทานอาหารกลางวันที่บ้านบริเวณสันเขื่อน ก่อนเดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ

นางสาวปารัชญ์ ต่อพันธ์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

การที่ได้ไปจัดกิจกรรมที่ โรงเรียน ตชด.บ้านบุญธรรม-บุญพริ้ง และ ยอดโพธิ์ทอง ครั้งนี้ ไม่ได้เป็นครั้งแรกของข้าพเจ้าที่ได้มีโอกาสที่ทำกิจกรรมร่วมกับโรงเรียน ตชด. เด็กๆก็ยังคงมีความน่ารัก ใสซื่อบริสุทธิ์ และมีความอดทน ความกล้าหาญเป็นผู้นำตามแบบฉบับของนักเรียนโรงเรียน ตชด. ซึ่งในครั้งนี้น้ำพเจ้าได้มีโอกาสได้ลงพื้นที่สำรวจข้อมูลพร้อมทั้งได้พูดคุยถึงวิถีชีวิตของคนในหมู่บ้าน ภูต่าง ถึงแม้ว่าหมู่บ้านแห่งนี้จะอยู่ห่างไกลความเจริญ ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก เหมือนดังเช่นคนเมือง แต่หมู่บ้านแห่งนี้ มีบรรยากาศที่สดชื่น คนในหมู่บ้านมีน้ำใจมีความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และเป็นที่หมู่บ้านนี้มีความน่าอยู่ นอกจากที่จะได้สัมผัสกับวิถีชีวิตของผู้คน ข้าพเจ้ายังได้มีโอกาสไปดูชาวบ้านที่มาร่วมลงมือลงแรงช่วยกัน สีข้าวโพด และความประทับใจครั้งนี้คือการที่ได้ไปเก็บรด่วน ซึ่งถือได้ว่าเป็นครั้งแรกของข้าพเจ้าและก็รู้สึกตื่นเต้นที่เห็นสัตว์ตัวน้อยๆที่อยู่ในกระบอกไม้ไผ่ การไปเก็บรด่วนนั้นลำบากมาก ต้องลงไปเก็บที่หุบเขา ที่คนที่พาไปต้องพาพวกเราไปถึง 3 ที่ จึงจะสามารถเก็บรด่วนได้ เพราะอยู่ลึกมากพวกเราไม่สามารถลงไปได้ แต่เมื่อได้เห็นก็รู้สึกตื่นเต้นมาก และนี่แหละคือความประทับใจและประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าเก็บไว้ในความทรงจำตลอดไป

นางสาวรัญญา ยะปะตัง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

ลือรณหมุนออกจากมหาวิทยาลัยเวลา 5.30 น. ออกเดินทางพร้อมกับนิสิตที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นไปยังจังหวัดอุดรธานีเพื่อไปทำกิจกรรมเสริมความรู้ให้กับเด็กๆ โรงเรียนที่เราไปทำกิจกรรมคือ โรงเรียน บุญธรรม บุญพริ้ง และ โรงเรียนยอดโพธิ์ทอง สองโรงเรียนนี้อยู่ห่างไกลความเจริญเป็นอย่างมาก แต่ถึงจะห่างไกลอย่างไรพวกเราก็สามารถไปถึงได้เนื่องจากพวกเรามีผู้นำที่ดี โดยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ไม่มองข้ามเด็กที่ห่างไกลความเจริญ จนทำให้พวกเราได้เข้าไปทำกิจกรรมที่ดีมีประโยชน์ต่อชุมชนนั้น และผู้เขียนรู้สึกภูมิใจที่ได้ร่วมกิจกรรมนี้

กิจกรรมเราได้เริ่มตั้งแต่คืนที่เราไปถึงซึ่งตรงกับวันพ่อ เราได้ทำกิจกรรมร่วมกับคนในชุมชนร่วมกันจุดเทียนชัยถวายพระพรแด่องค์พระมหากษัตริย์ของเรา และกิจกรรมวันที่ 6 ธันวาคม ทุกคนรู้หน้าที่ของตัวเองเนื่องจากมีการเตรียมงานล่วงหน้าแล้ว สำหรับผู้เขียนได้อยู่ในฐานะนาฏศิลป์และการแสดงและมีดนตรีร่วมด้วย ตลอดในการทำกิจกรรมผู้เขียนเห็นรอยยิ้ม ความใสซื่อ ของเด็กๆ เห็นถึงความบริสุทธิ์ บางคนพูดเก่ง บางคนขี้อาย แต่ทุกคนก็ให้ความร่วมมือกับพวกเราเป็นอย่างดี เหมือนกับในวันนี้เด็กๆ ทุกคนเปิดพร้อมรับความรู้กับพวกเราในทุกๆ ด้าน การจัดกิจกรรมแบบนี้ถือว่าเป็นประโยชน์กับเด็กมาก เพราะจะทำให้เด็กได้แสดงความรู้ความสามารถที่ตนถนัดที่สุดและทำให้เขาค้นพบตัวเองแล้วเห็นช่องทางในการศึกษาต่อไป หลังจากเราทำกิจกรรมเสร็จพวกเรา ก็แบ่งกันไปส่งน้องถึงบ้านซึ่งผู้เขียนก็ได้ไปส่งเช่นกันและได้ของฝากกลับมาด้วย

ความรู้สึกที่ได้สัมผัสกับเด็กๆ กับธรรมชาติ สภาพแวดล้อมที่หนาวเย็นในเวลาเช้าและยามค่ำ สัมผัสกับผู้คนในชุมชน มันรู้สึกดีมาก ทุกคนต้อนรับพวกเราโดยเฉพาะอาหารที่ได้จัดเลี้ยงกันเป็นอย่างดีทุกมื้อ ผู้เขียนประทับใจเด็กๆ ที่เขาให้ความร่วมมือกระตือรือร้นมากในการทำกิจกรรมทำให้พวกเรามีกำลังใจในการทำงาน ผู้คนในชุมชน

ที่ตอบแทนพวกเราที่มาทำกิจกรรมที่ดีให้กับลูกหลานของเขาด้วยการจัดหาอาหาร
ขนมทุกอย่าง และที่ประทับใจมีการทำบายศรีสู่ขวัญให้กับพวกเราด้วย ทำให้เห็นถึง
ความอบอุ่นของคนในชุมชนที่เขามีต่อกันและยังเผื่อแผ่ให้กับพวกเราอีกด้วย ตลอด
ระยะเวลาตั้งแต่การเดินทางไปและร่วมทำกิจกรรมจนถึงเดินทางกลับผู้เขียนสนุกและมี
ความสุขที่เป็นส่วนหนึ่งในการจัดความรู้ให้มีคุณค่าแก่เด็กๆและทำงานร่วมกับ
เพื่อนอย่างสร้างสรรค์ ทำให้เห็นคุณค่าของความเป็นคนที่ต้องมีผู้อื่นด้วยไม่ใช่เพื่อ
ตัวเองคนเดียวเราต้องมองให้กว้าง ดังที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปลูกฝังให้กับ
พวกเราเสมอ

นางสาววันวิสา โรจน์ทะนง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

ภายใต้ระบบการเมืองการปกครองที่ระส่ำระสายและดูเหมือนจะวุ่นวายในเมืองหลวงหรือตามชุมชนเมืองใหญ่ๆก็ตามในปัจจุบันแต่ก็ยังมีส่วนที่อีกหลายพื้นที่ที่อยู่ห่างไกลจากความเจริญและไม่ได้รับความสนใจหรือการให้ความสำคัญจากคนเมืองมากนักแต่ด้วยความที่พวกเขารู้จักใช้วิถีการดำเนินชีวิตอยู่อย่างพอเพียงทำให้ชุมชนของเขาอยู่กันอย่างมีความสุขและความสงบสุขหลายครั้งแล้วที่ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ไปสัมผัสและร่วมทำกิจกรรมกับกลุ่มนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนและในครั้งนี้เราก็ไปกันที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบุญธรรม-บุญพริ้งและโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านยอดโพธิ์ทอง๑ ซึ่งภาพความประทับใจในครั้งนี้ก็มีมากเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นความมีน้ำใจของคนในชุมชน เช่นการที่ผู้สูงอายุในชุมชนได้เสียสละเวลา มาทำพิธีบายศรีสู่ขวัญให้กับเราและเรายังได้ทานผลไม้ที่ชาวบ้านนำมาให้เราไม่ว่าจะเป็นสับปะรด,มะขามหวาน,ส้ม รวมทั้งการเผ้าข้าวหาลามเพื่อสร้างความอบอุ่นจากอากาศที่หนาวเย็นมากความประทับใจต่อมาก็คือความน่ารักและความใส่ใจของบริสุทธิของเด็กๆกิจกรรมครั้งนี้จะผ่านลุล่วงไปด้วยดีไม่ได้ถ้าขาดความร่วมมือจากเด็กๆเพราะเด็กทุกคนให้การต้อนรับพวกพี่ๆดีมากโดยการที่พวกเขาให้ความสนใจกับกิจกรรมที่พวกเราได้จัดทำให้กับพวกเขาทำให้เรารู้สึกดีใจมากที่เห็นน้องๆสนุกมีความสุขพร้อมกับได้รับความรู้ไปพร้อมๆกันนอกจากนี้ก็ยังมีความประทับใจต่างๆอีกมากมายเช่น สภาพแวดล้อม,ธรรมชาติที่สวยงามโดยเฉพาะสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่มีการปลูกผัก เลี้ยงไก่เลี้ยงปลา เพื่อใช้เป็นอาหารกลางวันให้กับเด็กๆการที่เราได้เห็นได้รับสิ่งดีๆเหล่านี้ก็เพราะว่าเราได้ทำหน้าที่ของการเป็นผู้ให้ที่ดีที่สุดทำการไปทำกิจกรรมครั้งนี้ก็เป็นอีกประสบการณ์หนึ่งที่เราสามารถเก็บสะสมไว้เป็นภูมิความรู้ให้กับเราเพื่อใช้ในการพัฒนาศักยภาพของความคิดของการกระทำรวมทั้งพัฒนาจิตสำนึกและจริยธรรมเพื่อการนำไปสู่ความเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

นางสาววัชรภรณ์ ผอมแก้ว

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

เป็นครั้งที่สองที่ข้าพเจ้าได้ไปโรงเรียนชายแดนแห่งนี้ เวลาผ่านไปหนึ่งปีพอดี มีการเปลี่ยนแปลงเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวกมากขึ้น มีอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้ได้ว่า ไม่เปลี่ยนแปลงเลยคือ ความจริงใจ ความน่ารักของน้องๆทุกคน รวมไปถึงชาวบ้านและคุณครูทุกท่านที่ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น ความประทับใจมีมากมาย จนคิดว่าถ้าให้บรรยาย คงจะหนาเท่าหนังสือเล่มนี้ หรือไม่ก็หนากว่าด้วยซ้ำ เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ไปสัมผัสมา มันมากกว่าการมานั่งอ่านหนังสือหนาๆเป็นสิบเล่ม หรือฟังคนอื่นเล่าสักร้อยคน มันต่างกันตรงที่เราได้เจอกับตัวเอง มีครบทุกรสชาติของความรู้สึก เราได้กินข้าวหลามที่มีรสชาติหวานจากใจ ได้กลิ่นหอมเค็มๆในการทำกิจกรรมร่วมกัน ความเปรี้ยวของมะขาม ข้างทางระหว่างเดินไปส่งน้องๆกลับบ้าน และเรายังได้รับรู้รสชาติความขมขื่นของสิ่งที่ขาดแคลนเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขากลับพอใจกับสิ่งที่มี มีความสุขกับสิ่งที่เป็น ในทางกลับกันพวกเขากลับมองคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในที่เจริญแล้ว มีแต่ความวุ่นวาย แกงแย้งชิงดีชิงเด่น อยู่ในที่ที่เต็มไปด้วยมลภาวะ ไม่มีความจริงใจต่อกัน หากเปรียบเทียบกันแล้ว คุณลองคิดดูสิว่า คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในชนบทหรือในเมือง การใช้ชีวิตแบบไหนน่าสงสารมากกว่ากัน???

นางสาวศรินทิพย์ ศิลป์ประพันธ์(จอย)

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

ความรู้สึกที่มีต่อการออกค่าย

“จากกรุงเทพ สู่อุตรดิตถ์” หลายคนได้ยินคำนี้แล้วคงจะคุ้นหูกันดีเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็จำไม่ได้ที่พวกเราครู5ปีร่วมทุกข์ร่วมสุขกันบนทางเส้นนี้ร่วมกันสร้างประสบการณ์และวีรกรรมต่างๆมากมายที่ช่วยกันพิสูจน์ให้ใครหลายๆคนเห็นความสามารถและประสิทธิภาพของครู5ปีที่มีไม่น้อยไปกว่านิสิตกลุ่มอื่นๆเลย ครู5ปีที่ทำได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นงานหนักหรือเบา พวกเราก็สามารถลงมือทำและผ่านมันมาได้ด้วยความสามัคคีของพวกเรา

ทุกครั้งที่มีการเดินทาง-การออกค่ายไม่ว่าจะเข้าขนาดไหน จะตี4 ตี5 พวกเราก็ไม่เคยหวั่นที่จะตื่นมาเพื่อทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด แม้บางครั้งมันอาจจะตะกุกตะกักบ้างแต่พวกเราช่วยกันแก้ปัญหาและผ่านอุปสรรคนั้นไปได้ ด้วยจุดมุ่งหมายที่เรามีส่วนร่วมคือ การยื่นน้ำใจและสิ่งดีๆให้น้องๆโรงเรียนตระเวนชายแดน พวกเราคิดอยู่เสมอว่า ทำอย่างไรให้รอยยิ้มที่บริสุทธิ์และจริงใจเกิดขึ้นกับน้องๆให้เขามีความสุขกับสิ่งที่เรามอบให้แม้ว่ามันเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆที่เราจะมีโอกาสยื่นความสุขเหล่านั้นให้เขาก็ตามแต่มันก็เกิดจากความตั้งใจและจริงใจของพวกเราครู 5 ปีทั้งสิ้น

การออกค่ายถือเป็นประสบการณ์ที่ดีสำหรับพวกเราทำให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้เห็นอะไรหลายๆอย่างมากมายซึ่งสิ่งเหล่านี้หาไม่ได้จากห้องสี่เหลี่ยมที่นั่งเรียนกันอยู่ทุกวันในรั้วมหาลัย ค่ายและการทำกิจกรรมคือประสบการณ์ชีวิตอย่างหนึ่งทำให้เรารู้ว่าคนละพ่อ คนละแม่ มาอยู่ค่ายเดียวกันจึงต้องรู้จักเรียนรู้อยอมรับในความแตกต่างของแต่ละบุคคล ค่ายแห่งนี้ฝึกความรับผิดชอบ สอนให้เรารู้จักแบ่งปันและมีน้ำใจ

กับคนรอบข้างไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ เพื่อน หรือน้องที่ร่วมกิจกรรมด้วยกัน ค่ายยังสอนให้เรานึกถึงคนอื่นก่อนตัวเองเสมอ ให้เรารู้จักการเสียสละ และอะไรหลายๆอย่างอีกมากมายที่ทุกคนได้ร่วมกันเรียนรู้ ขอขอบคุณพวกเราครู5ปี ศิลปกรรมที่ร่วมทุกชั่วร่วมสุขกันมาร่วมทั้งความรัก ความจริงใจ และความสามัคคีในความเป็นเพื่อนที่พวกเรามีให้กันเสมอมา

สุดท้ายขอขอบคุณ คณะอาจารย์หลายๆท่านที่คอยอยู่เคียงข้างครู5ปี มาตลอด คอยผลักดัน ชี้แนะ สั่งสอน และให้โอกาสพวกเราได้ร่วมทำกิจกรรมต่างๆ จนพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่า วันนี้ “พวกเราคือ ครู 5 ปี ที่มีศักยภาพแห่ง ศรีนครินทรวิโรฒ”

นางสาวสุธิดา อธิกุล

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

สิ่งมีค่า...ที่มองไม่เห็น

จะมีใครไหม? ที่จะมาสนใจเด็กตาบอดๆ ตัวน้อยๆ เนื้อตัวมอมแมม แกรมอยู่ในที่ที่ขาดความเจริญ... **ตอบ** หาได้ยากยิ่ง...แต่ก็มีบุคคลกลุ่มหนึ่งที่พร้อมพัฒนาและสนใจเด็กๆ เหล่านี้ นั่นคือ คุณพ่ออำนาจ (ที่พวกเราเรียกกันจนติดปาก) พร้อมด้วยนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ การมาของพวกเราในครั้งนี้ สร้างความประทับใจแก่ชาวบ้านและเด็กๆ ไม่น้อย พวกเขาเหล่านี้ก็สร้างความประทับใจแก่พวกเราเช่นกัน การทำกิจกรรมต่างๆ เด็กๆ ได้ความรู้พื้นฐานด้านศิลปะ ได้รับความอบอุ่นและความสนุกสนาน แม้ว่าเวลาจะน้อยนิด แต่ความสุขที่มาพร้อมกับความทรงจำก็มีอาจจางหายไปจากใจของทุกคนได้เลย บางสิ่งบางอย่างที่ได้พบเจอ ตลอดเวลาที่อยู่ในเมืองอาจไม่เห็นไม่ได้รับ แต่ ณ ที่แห่งนั้นให้เราได้ คือน้ำใจ ความรัก การดูแลเอาใจใส่ของชาวบ้าน ทำอาหารให้ทาน(อร่อยทุกมื้อ) จัดพิธีบายศรีสู่ขวัญ เผาข้าวหลามจนดึกดื่นค่อนคืน ความไร้เดียงสา ความกล้าที่เด็กๆ แสดงออกดูน่ารักสมกับกับวัยของพวกเขา ด้วยเวลาเพียงสองวันกับอีกสองคืน ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะสร้างความทรงจำที่ดีได้มากมายเพียงนี้ ความรู้สึกบางอย่างก็ไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้ แต่เชื่อแน่ว่าทุกๆ คนต้องได้ความทรงจำที่ดีกลับไปอย่างแน่นอน สถานที่ที่ผู้คนไม่ค่อยรู้จัก เข้าไม่ถึง อาจมีสิ่งที่มีค่าที่สุดที่ไม่ใช่เงินหรือสิ่งของที่ผู้คนแก่งแย่งกัน และไม่สามารถแบ่งปันกันได้ หากไม่ได้สัมผัสด้วยตัวเอง

**ความทรงจำอันแสนประทับใจ...พวกเราชาวศิลป์และมนุษย์ได้รับและสัมผัส
มองไม่เห็น แบ่งปันได้เพียงบอกผ่านตัวหนังสือเหล่านี้เท่านั้น
แต่จะยังตราตรึงอยู่ในใจของพวกเราเสมอ**

นายสันติ พัยมงคล

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

การออกค่ายศึกษาเรียนรู้การสร้างสรรค์ฐานข้อมูลชุมชน ณ พื้นที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนยอดโพธิ์ทองและโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบุญธรรม-บุญพริ้ง จังหวัดอุดรธานีในครั้งนี้ คณะครูอาจารย์และนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ต่างได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากชุมชน ทำให้มีโอกาสเข้าศึกษาพร้อมทั้งสำรวจพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลและแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันระหว่างชุมชนและมหาวิทยาลัยได้อย่างเต็มความสามารถ การลงพื้นที่ในครั้งนี้ นิสิตครู 5 ปีจากคณะมนุษยศาสตร์และคณะศิลปกรรมศาสตร์ต่างได้จัดกิจกรรมพัฒนาความรู้ให้แก่้องๆทั้งสองโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นความรู้ทางด้านภาษาและทางด้านศิลปะ น้องๆ สนใจและตื่นตาตื่นใจกับการเรียนการสอนที่แปลกใหม่มาก แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าภูมิใจก็คือ ถึงแม้ความห่างไกลจะเป็นอุปสรรคที่ทำให้ไกลจากความเจริญ แต่น้องๆ และชุมชนกับมีน้ำใจอันดีงาม พอใจในสิ่งที่ตนเองมีรักในโรงเรียนและชุมชนของตน ซึ่งในสังคมปัจจุบันค่อนข้างที่จะหาได้ยากเนื่องจากความเจริญและความทันสมัยเข้ามาบดบังแทนที่สิ่งเดิมๆ ที่เคยมีอยู่ให้ค่อยๆ จางหายไปเหลือไว้แต่ความเห็นแก่ตัวแก่งแย่งชิงดีซึ่งกันและกัน

การออกค่ายอาสาในแต่ละครั้งย่อมได้สิ่งที่ดีหรือความรู้สึกที่ดีกลับมาเสมอ ได้ทั้งบทเรียนในการมองคนและการดำรงชีวิต การฝึกความสามัคคี ความอดทน การให้ความรัก ความสงสาร การแบ่งปันหรือแม้กระทั่งการให้หรือการสร้างกำลังใจให้แก่กัน การออกค่ายในครั้งนี้ก็เช่นกันกับทุกๆ ครั้งที่ผ่านมา แต่อาจจะนำข้อผิดพลาดในการออกค่ายครั้งก่อนมาปรับปรุงใหม่เพื่อให้ได้สิ่งใหม่ๆ มาพัฒนาพื้นที่ที่ยังห่างไกลความเจริญสืบต่อไป

นางสาวสุนิษา ล้อมเล็ก

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

ความประทับใจในการไปค่าย ณ จังหวัดอุดรธานี

การไปค่ายครั้งนี้ตอนแรกข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ไม่ค่อยอยากไปสักเท่าไร แต่เมื่อข้าพเจ้าได้ไปถึงโรงเรียน ดชด. แล้วข้าพเจ้าก็เปลี่ยนความรู้สึกไปเลย เพราะเมื่อได้สัมผัสกับสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติทำให้รู้สึกสดชื่น และเมื่อได้เห็นสภาพโรงเรียนและชาวบ้านที่นั่นแล้วทำให้รู้สึกว่าอยากทำอะไรที่เป็นประโยชน์ให้กับเค้าเท่าที่จะทำได้ เพราะพวกเค้ามีความลำบาก ขาดทุนมากกว่าเรามาก ข้าพเจ้าได้เข้าไปเรียนรู้ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านในระแวกนั้น มีเด็กพาไปน้ำตกที่เป็นธรรมชาติจริงๆ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ยังไม่เคยเห็นมาก่อน อาหารที่รับประทานก็เป็นอาหารที่ธรรมดาๆ แต่ก็เต็มไปด้วยความตั้งใจของชาวบ้านที่ทำให้ เด็ก ๆ ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมอย่างดี การไปค่ายครั้งนี้สร้างประสบการณ์และความประทับใจที่ไม่สามารถหาซื้อได้กับข้าพเจ้าอย่างมากมายจริงๆ

น.ส.จินตผางค์ ชิวรัตน์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

ความรู้สึกได้ไปค่ายที่ร.ร.บุญธรรม-บุญพริ้ง ข้าพเจ้าได้ไปช่วยสอนเด็กๆที่โรงเรียนนี้ พอไปถึงรู้สึกว่ายู่ไกลมากๆจากกรุงเทพ และอยู่บนเขาบนดอยแต่พอไปถึงก็เห็นว่า ยังมีสื่อการสอนที่ทันสมัยมากมาย เด็กๆที่โรงเรียนเป็นมิตรมาก ซึ่งเด็กๆก็มีบ้านอยู่แถวละแวกเดียวกับโรงเรียน ถึงจะเป็นโรงเรียนเล็กๆแต่ก็มีเด็กมาเรียนทุกวัน ข้าพเจ้าได้สอนการมัดย้อมผ้า เด็กๆก็ดูมีความตื่นเต้นที่จะได้ทำ และเด็กๆก็ยังทำได้ดีอีกด้วย มีเด็กบางคนยังทำไม่ค่อยได้แต่เพื่อนๆก็ช่วยบ้าง บรรยายากความเป็นธรรมชาติมาก ว่างๆพวกเราก็นั่งก่อไฟนั่งปิ้งกล้วยกิน ก็ข้าๆเฮฮากัน บางทีก็ให้เด็กๆปีนขึ้นต้นมะขามไปเด็ดมาให้กิน เด็กๆน่ารักมากเป็นมิตร มีเด็กมาพาไปเดินดูน้ำตก แต่เด็กก็ตื่นเต้นกับรูปภาพในโทรศัพท์มือถือเป็นบรรยายากของกรุงเทพ เด็กๆก็อยากไป ก็ภูมิใจที่ได้ไปค่ายครั้งนี้และรู้สึกขอบคุณ

ณัฐรินทร์ วิรัชสยงค์กุล

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

จากการที่ข้าพเจ้าได้ไปค่ายที่อุตรดิตถ์ มันเป็นที่ที่ข้าพเจ้าประทับใจมาก วันแรกเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของในหลวง พวกเราได้จุดเทียนถวายพระพรกันและมีการปล่อยโคม ซึ่งก็สวยงามมาก ทำให้ข้าพเจ้าอยากปล่อยโคมอีก ข้าพเจ้าได้สอนที่โรงเรียน ตชด.บุญธรรม-บุญพริ้ง เด็กๆที่นั่นน่ารักมาก ส่วนใหญ่จะฟังสิ่งที่พวกเราสอนกันอย่างตั้งใจ ไม่ว่าจะเป็นฐานของทัศนศิลป์ (เพ้นท์ มัดย้อม ทำตุ๊กตา) การแสดง หรือดนตรี ข้าพเจ้าได้สอนฐานมัดย้อม เด็กที่มาเข้าฐานก็ตื่นเต้นกันมาก เพราะจะได้เจอกับสีสันทันที ที่จะเอามาย้อมผ้า และเด็กก็ทำได้ดีอีกด้วย ที่สำคัญพวกเราได้กินมะขามจากต้นสดๆ ซึ่งน้องๆก็ป็นขึ้นไปเก็บมาให้พวกเรากินกัน (อร่อยมาก...) และกลัวยั้งที่อาจารย์บอกว่ากินได้ แต่ก็กินไม่ได้ เพราะมันแข็งมาก พอตอนเย็นเราก็ได้ไปส่งน้องๆที่บ้าน ก่อนที่เราจะไปส่ง น้องคนนั้นก็พาพวกเราไปน้ำตกก่อน เป็นทางที่ลำบากพอสมควร แต่ก็สวยงามทีเดียว ค่ายนี้น่าประทับใจจริงๆ เพื่อนๆก็ไปกันมากมายและให้ความร่วมมือกันอย่างดีทีเดียว

ยินดี เรื่องการนา

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

ช่วยมองออกไปจากวงโคจรรอบตัวน้อย.....ได้ไหม

วัน ๆ ก็ได้แต่ก้มหน้าก้มตาทำงาน เรียน ดูหนัง ฟังเพลง เทียวเตร่กันตามความสะดวกสบายที่ถูกหยิบยื่นให้จากสังคม ดีแล้วล่ะที่ประเทศเรากำลังจะพัฒนาไปสู่โลกใหม่ที่สะดวกสบาย อย่างใจสั่ง แต่พวกเรา ๆ ที่อยู่ในเมืองเคยรู้บ้างหรือเปล่า ว่าคนที่เขาอยู่กันนอกวงโคจรความเจริญเนีย เขาอยู่กันยังงัย ก็ฟังจะรู้กับตัวว่าคำที่ว่าลำบากของเรากับของเขามันต่างกันจริง

น้อง ๆ ที่โรงเรียน ตชด. ยอดโพธิ์ทอง และ ตชด. บุญธรรมบุญพรัง คุณเด็ก ๆ ไม่ได้รู้สึกเลยว่าตัวเองลำบาก น้องเขาเดินมาเรียนถ้าบ้านอยู่ใกล้ บ้านจักรยานมาเรียน ถ้าบ้านพอจะมีเงินกว่าเพื่อนหน่อย บางคนบ้านไกลมาก ๆ ก็นั่งรถรับส่งที่ดูสภาพแล้วจะไม่ค่อยอึดกับเด็กเล็กเด็กน้อยหลายชีวิต บวกกับการวิ่งขึ้นลงเขาหลาย ๆ ลูก เหมือนกับการเดินทางไม่เป็นอุปสรรคสำหรับความรู้ค่ะ เรื่องที่เป็นอุปสรรคกลายเป็นเงินและโอกาสซะมากกว่า คุณ ๆ ที่อยู่ในเมืองมีเงินมีทอง มีทรัพยากรที่พร้อมพรั่ง บางคนกลับเสพติดความสะดวกสบายแล้วก็พ่นมันออกมาเหมือนควันบุหรี่ที่มีแต่จะทำร้ายตัวเองและคนรอบข้าง

ช่วยมองออกไปให้ไกลกว่าวงโคจรรอบตัว ซักวันอาจจะเห็นว่าเราเองควรที่จะหยิบยื่นสิ่งดี ๆ ที่มีในตัวเรา ไม่จำเป็นหรอกค่ะว่าจะต้องเป็นเงินอย่างเดียว ไม่มีเงินเราก็เอาความรู้ สิ่งดี ๆ ที่จะไปช่วยเสริมสร้างให้เด็ก ๆ ค่ะ เยกหน้ามองดูคนอื่นบ้าง ถ้าเราทำได้จริง ประเทศเราคงพัฒนา มีความเจริญและความเท่าเทียมกันในสังคมมากกว่านี้แน่นอน

นางสาวจตุพร (ปทุมรักษ์) เอกรัตนนุญ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

ถึงแม้ว่าจะเป็นการเดินทางที่ไกลต้องนั่งอยู่บนรถนานหลายชั่วโมง แต่ความบันเทิงที่มาพร้อมเสียงร้องเพลงใสๆ เสียงดีดกีตาร์ และการเคาะจังหวะของกลอง รวมทั้งแรงโยกของรถ ทำให้ความเบื่อจางหายไป เมื่อมาถึงสถานที่จัดกิจกรรมก็พบกับบรรยากาศที่คนกรุงอาจจะไม่เคยพบเห็นในสังคมเมือง ห้องฟ้ายามเย็น ล้อมรอบด้วยภูเขาใหญ่เขียวขจี พื้นที่เล็กๆของแปลงผักมีทั้งผักที่โตพอกินได้และที่เป็นเพียงต้นกล้า คงเป็นแปลงผักที่พวกเด็กๆปลูกไว้ และพวกเราก็ไม่ลืมที่จะเก็บภาพเอาไว้ ครั้งแสงตะวันลับขอบฟ้าก็พาอากาศที่หนาวเย็นมาด้วย และตัวทนายเองก็ไม่ลืมที่จะกักตุนอากาศดีๆให้ปอดได้เย็นสบาย

กิจกรรมที่รวมทำกับเด็กๆเป็นไปอย่างสนุก พวกเขาพร้อมที่จะเรียนรู้กับสิ่งใหม่ๆและทำออกมาได้ดีด้วย หลังเลิกกิจกรรมเด็กต้องทำแบบสอบถาม ทนายอ่านคำถามให้เด็กน้อยฟังพร้อมกับคิดคำตอบของตัวเองตามไปด้วย ซึ่งบ้างคำถามอาจยากเกินไปสำหรับเขา แต่ก็ต้องอิงกับคำตอบที่ถามว่า ถ้าขอพรได้หนึ่งข้อ จะขออะไร ขอว่า ขอควาย ขอข้าวคะ มันทำให้คิดตามกลับเด็กที่อยู่ในเมือง เขาอาจจะตอบว่า ขอของเล่น เด็กชนบทเลือกที่จะทำเพื่อคนอื่นมากกว่าความสุขของตัวเอง เขาขอข้าว ขอควาย และขอข้าวเพื่อการดำรงชีวิตของคนครอบครัว

พอหวนคำก็จะมีผู้เฒ่าผู้แก่มาทำพิธีบายศรีสู่ขวัญให้ โดยการทำพิธีเชิญสิ่งลี้ลับลึทธิจากนั้นก็ผูกข้อมือ คุณตาคุณยายนำเชือกสีขาวมาผูกพร้อมขยับปากให้พรที่ทนายเองก็ฟังไม่ออก และยกมือไหว้ขอบคุณกับพรที่ได้ และพูดในใจว่าขอให้พรที่คุณตา คุณยายให้ทนายบังเกิดกับท่านเช่นกัน

ความประทับใจยังมีอีกมากมายมากเกินบรรยาย แต่ความเป็นชาวบ้านๆที่ได้รับจากพวกเขา ผู้เฒ่าผู้แก่ เหมือนได้กลับมาสู่วรรณชาติที่แท้จริงอีกครั้ง

นายรัชชา เทศน์ธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมากที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในค่ายนี้เพราะได้ทำประโยชน์ให้กับชุมชนที่ห่างไกล ข้าพเจ้าได้เป็นคนดูแลในส่วนของฐานวาดภาพพระบายสี ข้าพเจ้าพยายามสอนให้เต็มที่ที่สุด เพราะเป็นการสอนครั้งแรกของข้าพเจ้า ซึ่งก็ไม่เสียแรงเพราะเด็ก ๆ ทุกคนตั้งใจ และให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าในช่วงแรก ๆ เด็กจะดูเกร็ง ตื่นเต้นเล็กน้อย แต่เมื่อทุกอย่างเข้าที่เด็กก็สนุกสนาน และเป็นกันเองมาก และเมื่อถึงเวลาที่ต้องส่งเด็ก ๆ กลับบ้าน มีน้องคนหนึ่งพาพวกเราไปนำตักกัน ถึงแม้ว่าหนทางที่จะไปจะลำบาก แต่พวกเราที่ตั้งใจจะไปกัน ผู้ปกครองเด็กที่อยู่บริเวณโรงเรียนก็มีน้ำใจและมีการต้อนรับพวกเราอย่างอบอุ่น และเต็มใจเหมือนได้กลับบ้านตัวเอง บรรยากาศที่นั่นก็ดีมาก อากาศก็ดี ทำให้ข้าพเจ้าไม่รู้สึกลอยากกลับกรุงเทพฯ เลย ทุกๆ อย่างทำให้ข้าพเจ้าได้ประสบการณ์มาก ถ้ามีค่ายครั้งหน้าข้าพเจ้าจะต้องเข้าร่วมด้วยอย่างแน่นอน

นายพิพัฒน์ ศรีไพบุลย์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

ความรู้สึกรู้สึกจากการไปค่ายที่จังหวัด อุตรดิตถ์

เมื่อผมไปถึงภาพแรกที่ผมพบคือการได้เห็นเด็กๆ นำเครื่องถ้วยมาให้พี่ๆ ที่มา
ความรู้สึกละลานตาตอนนั้นก็คิดว่าเราจะเอามาทำอะไร ไม่ก็ยังไม่รู้เลย แต่เมื่อคิดอีกทีนั้น
อาจจะเป็นการต้อนรับของเขาก็ได้ นี่อาจเป็นการแสดงออกถึงความดีใจที่พวกเราได้
มา และเพราะเครื่องถ้วยนั้นทำให้พวกเราได้มีอะไรทำยามว่าง คือการบั้งถ้วยกัน
ถึงมันจะไม่ค่อยได้เรื่องแต่ก็เป็นกิจกรรมที่พวกเรามีความสุข พอถึงช่วงเวลาที่จะทำ
กิจกรรมกับเด็กๆ ผมก็ได้เห็นความแตกต่างระหว่างเด็กในเมืองกับเด็กกลุ่มนี้หลายๆ
อย่าง หลายสิ่งเด็กกลุ่มนี้มีแต่เด็กในเมืองไม่มี หลายสิ่งเด็กในเมืองมีแต่เด็กกลุ่มนี้ไม่มี
สิ่งที่เด็กชนบทกลุ่มนี้มีและเป็นสิ่งที่เด็กในเมืองก็ควรที่จะมีคือ การเป็นเด็กที่สมบูรณ์
เด็กชนบทกลุ่มนี้เป็นเด็กที่เติบโตมาด้วยธรรมชาติ หล่อหลอมมาด้วยธรรมชาติ มีจิต
ใจที่ใสบริสุทธิ์ไม่ต้องการที่จะแข่งขันกับใครเรียนรู้การใช้ชีวิตจากธรรมชาติที่อยู่รอบตัว
แต่สิ่งที่เด็กในชนบทกลุ่มนี้ควรจะมีเช่นเดียวกับเด็กในเมืองคือโอกาสทางการศึกษา
เมื่อผมได้รับรู้ถึงสภาพครอบครัวของเด็กแต่ละคนสภาพสังคมที่ห่างไกลความเจริญ
เด็กชนบทกลุ่มนี้จะมีสักกี่คนที่ได้ไปศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยม ยังคงมีอีกหลายคนที่ไม่
ได้ศึกษาต่อ ผมคิดว่ายังมีเด็กที่จบเพียงแค่ป.6 อยู่ในสังคมนี้หรือ ทำให้ผมคิด
ขึ้นมาได้ว่า ประเทศของเราไม่ได้เจริญไปจากอดีตเท่าไรเลย มีแต่ความเจริญทาง
ด้านวัตถุ แต่ความเจริญทางด้านการศึกษายังช้าเหมือนเต่า ถึงแม้ว่าเด็กกลุ่มนี้จะค่อนข้าง
ห่างไกลจากโอกาสทางการศึกษา แต่อย่างน้อยเขาก็สามารถที่จะเอาตัวรอดในสังคม
ของเขาได้ บางครั้งในการใช้ชีวิตบางอย่างเด็กกลุ่มนี้เก่งกว่าผมเสียอีก

นายรามริน เกื้อกุล

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

เมื่อพวกเราเดินทางมาถึงก็ได้พบกับธรรมชาติที่เรียงรายอยู่รอบตัวเรา ซึ่งห่างไกลจากตัวเมือง มีความรู้สึกเหมือนได้สลัดปัญหาจากสังคมเมือง กิจกรรมโครงการนี้ทำให้เห็น การใช้ชีวิตของคนในสังคมอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีความเรียบง่าย ใช้ชีวิตแบบพอเพียง การอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุขช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ชีวิตไม่วุ่นวายเหมือนคนในสังคมเมืองที่ต่างคนต่างอยู่ จากการที่พวกเราได้ลงพื้นที่ ทำกิจกรรมกับโรงเรียนทำให้เราเข้าใจปัญหาที่สำคัญของชุมชน คือ เรื่องการศึกษา โรงเรียนยังขาดแคลนครู อุปกรณ์การเรียนการสอน ปัญหาหลัก คือ เมื่อเด็กจบ ป.6 แล้ว มีโอกาสน้อยมากที่ได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น หน่วยงานของรัฐเห็นความสำคัญของโรงเรียนที่อยู่ห่างไกลน้อยเกินไป จากที่พวกเราได้ทำกิจกรรมต่างๆกับเด็กๆ ก็ได้ทราบว่าเด็กที่นี่ก็ไม่ได้แตกต่างกับเด็กในเมืองมากนัก มีความคิดความอ่านที่เหมือนกัน ต่างกันที่เด็กพวกนี้น้ำขาดโอกาสในการศึกษาที่สูงขึ้น พวกเราก็หวังว่าจะมีหน่วยงานของรัฐมาให้ความสนใจแก้ไขปัญหาระบบการศึกษาให้มีความเท่าเทียมกันมากกว่านี้ อย่างน้อยก็เพิ่มโอกาสให้พวกคนเหล่านี้บ้าง

นายสุกวิชย์ โหสกุล

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

ความประทับใจจากการไปเข้าค่ายที่โรงเรียนตชด.ยอดโพธิ์ทอง จังหวัดอุตรดิตถ์

ข้าพเจ้าคิดว่าการไปเข้าค่ายในครั้งนี้เป็นอีกประสบการณ์ที่ดีของข้าพเจ้า เพราะได้ความประทับใจและความรู้สึกดีมากมายจากค่ายครั้งนี้ เพราะค่ายนี้เป็นค่ายที่นำความรู้ทางด้านศิลปะและวิชาการไปมอบให้แก่น้องๆ โดยทางด้านศิลปะนั้นมีทั้งทำตุ๊กตาที่ทำจากถุงมือ วาดรูป ทำผ้ามัดย้อม การแสดง และดนตรี โดยข้าพเจ้านั้นจัดกิจกรรมในฐานะของการทำผ้ามัดย้อม ซึ่งการทำผ้ามัดย้อมสำหรับเด็กๆนั้นตัวข้าพเจ้าเองคิดว่าเป็นอะไรที่ไม่ยากเลยดูมีอุปกรณ์ที่จะใช้แค่ไม่กี่อย่างเด็กรุ่นนั้นสามารถนำความรู้เหล่านี้ไปทำเองและพัฒนาต่อไปได้ น้องๆที่มาทำผ้ามัดย้อมแต่ละคนนั้นก็ดูตั้งใจและให้ความสนใจกันอย่างมาก โดยที่ข้าพเจ้าสอนขั้นตอนการทำอะไรน้องๆก็ตั้งใจฟังและให้ความร่วมมือต่อกิจกรรมกันเป็นอย่างดี ตอนทำกิจกรรมนั้นน้องๆก็ต่างสนุกสนานช่วยกันใช้หนังยางมัดผ้ากันอย่างเต็มที่ พอถึงตอนจุ่มสีน้องๆก็ต่างสร้างสรรค์สีที่จะใช้ลงกันอย่างตั้งใจและต่อจากนั้นก็นำผ้าที่จุ่มสีมาตาก พวกเราคุยเล่นกันอย่างสนุกสนานเกิดความคุ้นเคยเป็นมิตรกันอย่างไม่รู้ตัว ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจและดีใจที่สามารถสร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะให้กับน้องๆได้และหวังว่าความรู้ที่พวกเรานำมาให้นั้นจะเป็นประโยชน์ไม่มากนักกับน้องๆทุกคนต่อไป

สิทธิศักดิ์ วิริยะดีตระกูล

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

“หนาวจัง” เป็นคำแรกที่ออกจากปากเมื่อถึงที่โรงเรียนนี้ ถ้าจำไม่ผิดน่าจะประมาณ 5 โมงเย็น ทั้งที่แดดยังมีอยู่ ทั้งที่ลมก็ไม่มี แต่ก็รู้สึกหนาวได้ เหมือนกับว่าอากาศรอบๆ ตัวมันเริ่มเย็นแล้ว แสบมือก็เย็นวูบ เลยคิดว่าตอนกลางคืนแน่แน่ แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ตอนกลางคืนหนาวมาก น้ำก็เย็นเจี๊ยบอะ เหมือนตอนเล่นสงกรานต์แล้วเอาน้ำแข็งใส่น้ำ น้ำที่เย็นแบบนั้นเลย แต่มองๆ ดู เสื้อกันหนาวของเด็กๆ ที่นี่ก็ไม่ได้หนาวอะไรมาก เหมือนเสื้อคลุม พวกเค้าคงชินกับสภาพอากาศแบบนี้ แต่พวกพี่ๆ ไม่ต่างชุดเสื้อกันหนาวหนาวๆ ที่มีในกระเป๋าคอมพิวเตอร์พกมาใส่กัน อุณหภูมิเป็นอุปสรรคเสริมที่ดีทีเดียว ใครไม่เอามาก็นอนคู้ตัวอ้อ บ้างก็นอนไม่หลับเพราะยิ่งตึกก็ยิ่งหนาว พอเช้าก็รีบตื่น เพราะอยากถ่ายรูป อยากดูหมอก พุฒที่ควั่นออกปาก ได้ผิงได้ด้วย มีครูที่นั่นเค้าก่อไฟให้ รู้สึกดีมากเลย ได้เอามืออังไฟตอนเช้า นั่งดูภูเขาใกล้ๆ ที่มีหมอกลง โห... เป็นอะไรที่หาไม่ได้ที่กรุงเทพฯ แน่ๆ

สายๆ ก็ไปที่โรงเรียน ทำกิจกรรมกับน้องๆ นักเรียน โดยแบ่งเป็นหลายฐาน หลายกิจกรรม “ผ่านค่าย้อม” เป็นฐานที่อยู่ประจำ มีน้องเวียนมาเรื่อยๆ ระหว่างทำก็ได้พูดคุยกัน ดูเค้ามีความสุขนะ และตั้งใจทำมาก ถึงมือจะเลอะก็ช่าง พอได้เห็นผลงานตัวเองก็ดีใจ น้องบางคนก็ดูเจี๊ยบๆ แต่พอทำเสร็จก็แอบเห็นยิ้มเล็กๆ ที่มุมปาก เราก็ชื่นใจ ที่ถึงแม้เค้าจะเป็นเด็กเจี๊ยบๆ แต่ก็ทำให้เค้ายิ้มได้ บางคนก็ทำออกมาได้ดีเหลือเชื่อ มีทักษะดีมาก ในการสังเกตวิธีการทำ แล้วก็เอาไปลองทำ ได้ลายสวยๆ ทั้งนั้น แต่ว่าโอกาสที่พวกเค้าจะแสดงผลงานออกมาไม่มากนัก ก็ดีใจที่ได้เป็นหนึ่งในพื้นที่ที่ให้ความสนุกสนานให้รอยยิ้ม ให้ความรู้ ให้โอกาสแสดงความสามารถ ทำให้เค้ารู้ว่าตัวเองชอบอะไร อ้อ.. เท่าที่คุยกันมาส่วนมากน้องๆ อยากเป็นครูกัน ด้วยประสบการณ์ของพวกเค้าที่พวกเราไม่มี เชื่อว่าอนาคต พวกเค้าต้องเป็นครูที่ดีได้แน่ๆ

นายอุเทน มุ่งยนต์กลาง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

การเดินทางไปเข้าร่วมกิจกรรมค่ายในครั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้อะไรหลาย ๆ อย่างกลับมา ค่ายที่โอบล้อมด้วยแมกไม้แห่งขุนเขา ลำธาร อากาศที่แสนจะบริสุทธิ์ ช่วงระยะเวลาที่ข้าพเจ้าได้อยู่ร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ และเด็ก ๆ โรงเรียน ตชด.ยอดโพธิ์ทอง กับโรงเรียนตชด. บุญธรรม-บุญพริ้งนั้น ข้าพเจ้ามีความสุขมากกับการที่ได้เด็ก ๆ ให้ความร่วมมือ และมีความสนใจกับกิจกรรมเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ค่ายในครั้งนี้มีความอบอุ่น ระหว่างพี่ ๆ และเด็ก ๆ ไม่เพียงเท่านั้น ชาวบ้านที่คอยให้กำลังใจก็เป็นแรงผลักดันให้กิจกรรมมีความสนุกสนานยิ่งขึ้น ท่ามกลางธรรมชาติที่เป็นธรรมชาติอันแท้จริง ทำให้ข้าพเจ้าได้ลิ้มการใช้ชีวิตในเมืองกรุงไปมากเลยทีเดียว และสิ่งที่ข้าพเจ้าประทับใจมากที่สุดคือ การที่ได้เห็นเด็ก ๆ มีความสุขกับการได้ร่วมกิจกรรมกับพี่ ๆ ซึ่งโอกาสอย่างนี้หาได้ยากกับเด็กๆ ในเขตนี้

นาย ยุทธพล พงศ์พุทธชาติ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา

สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา

ความรู้สึกรู้สึกจากการไปค่ายที่จังหวัดอุดรดิตถ์

จากการที่ได้ไปค่ายที่จังหวัดอุดรดิตถ์ ในครั้งนี้ ผมคิดว่าเป็นอีกหนึ่งประสบการณ์ที่ดีสำหรับตัวผมเอง เพราะได้เป็นการลงพื้นที่จริงในการสอนศิลปะเด็ก โดยผมได้สอนเด็กๆ ที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบุญธรรม-บุญพริ้ง ซึ่งเด็กที่นี่ก็ต่างมีนิสัยน่ารัก เป็นมิตรกับพวกเราที่มาให้ความรู้กับพวกเขา โดยกิจกรรมที่พวกเรานำมาให้นั้นมีหลายอย่างด้วยกัน ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ความรู้ทางด้านทัศนศิลป์ การแสดง และดนตรี โดยตัวผมเองได้อยู่ในส่วนของทัศนศิลป์ ในฐานะการทำผ้าผัดย้อม ซึ่งน้องๆ ที่โรงเรียน ดชด. บุญธรรม-บุญพริ้งก็ดูให้ความสนใจ และสนุกสนานกับกิจกรรมต่างๆ ที่พวกเราได้นำมาถ่ายทอดความรู้ให้แก่พวกเขา ซึ่งผมคิดว่าเด็กนักเรียนที่นั่นยังต้องการครูที่จะมาสอนความรู้ใหม่ๆ ไม่ใช่เพียงศิลปะจากการวาดรูปเพียงอย่างเดียว แต่ในด้านอื่นๆ ด้วย เพื่อให้สมกับการศึกษาในยุคสมัยปัจจุบันนี้

นางสาวพรธิวา วงษ์สะอาด

คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

การเดินทางในครั้งนี้ เป็นการออกจากสังคมเมืองที่คุ้นเคย เดินทางเข้าสู่ธรรมชาติและอากาศที่บริสุทธิ์ ข้าพเจ้าคิดว่าหลายคนที่มาที่น้นนอกจากจะตั้งใจมาเก็บเกี่ยวความรู้และประสบการณ์แล้วยังตั้งใจที่จะมาให้ความสุขกับเด็กๆที่นี่ด้วย คำว่า “ครู” ในความคิดของข้าพเจ้าหมายถึง “ผู้ให้” และคำว่าผู้ให้คำนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้นำเอาออกมาใช้ในคำนี้ กิจกรรมต่างๆที่เราทุกคนสรรค์สร้างให้กับเด็กๆ นอกจากจะเอามาจากความรู้ ความสามารถที่มีอยู่แล้ว ยังออกมาจากจิตใต้สำนึกของตัวเองด้วย คำนี้ได้ตอกย้ำอุดมการณ์ความเป็นครูของข้าพเจ้าให้ชัดเจนมากขึ้น เพราะการที่ได้ถ่ายทอดความรู้ออกมาจากใจทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขมาก ยิ่งเวลาที่ได้เห็นผลผลิตเล็กๆ จากการที่เราได้เป็นผู้ห่วงใยให้กับเด็กๆด้วยตัวของเราเอง ทำให้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ เด็กๆทุกคนที่น้นน่ารัก เขาตอบรับในสิ่งที่เรานำมามอบให้ และนี่ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าประทับใจมาก ที่น้นนอกจากจะบรรยากาศดีแล้ว ชาวบ้านยังมีรอยยิ้มและให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ข้าพเจ้าเชื่อว่าใครก็ตามที่ได้มาที่น้นต้องประทับใจและอยากที่จะมาอีกแน่นอน คำนี้ให้ทั้งความสุข ความประทับใจ ให้ทั้งมิตรภาพที่ดี ความผูกพันระหว่างกับน้องและชาวบ้านที่น้น และยังให้ประสบการณ์ที่หาซื้อที่ไหนไม่ได้ ข้าพเจ้าจะจดจำสิ่งที่ดีที่เกิดขึ้นในคำนี้ ไว้เพื่อเป็นกำลังใจ เป็นแรงผลักดัน ทำในสิ่งที่ได้ตั้งใจไว้ให้สำเร็จ

ศศินันท์ สุขคันธรักษ์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

จากการไปค่ายที่จังหวัดอุดรธานีที่ผ่านมาถือเป็นครั้งแรกของข้าพเจ้าที่ได้ไปค่ายในลักษณะนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจเป็นอย่างมาก คิดว่าไปแล้วน่าจะลำบาก พอไปถึงที่นั่นจริงๆทางโรงเรียน ชาวบ้าน และก็น้องๆให้การต้อนรับดูแลเป็นอย่างดี ดูตื่นเต้นดีใจที่เราไป ตอนแรกๆที่ตื่นเต้นแล้วก็คิดว่าเราจะเอาอะไรไปสอนน้อง เราก็ไม่ได้เก่งที่จะสอนอะไรได้มากมาย แต่พอไปถึงที่นั่นแล้วทำให้เราได้รู้ว่า ความรู้ของเราที่คิดว่ามีน้อยมันกลับเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์และมีค่าสำหรับน้องๆ ที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกล มันคือการที่เราไปทำประโยชน์ให้แก่ชุมชนแต่สิ่งที่เราได้ทำนั้นเราก็ได้รับกลับมาเช่นกัน เราได้ไปสอนน้อง ได้เห็นว่าเวลาเช้าแถว เวลาทานข้าว มีการทานในภาคหลุมรวมกัน ชีวิตประจำวันของเขาอยู่กันยังไง ได้เห็นว่าเด็กที่อยู่ชนบทเป็นชีวิตที่สนุกสนาน ความรู้ของน้องพวกนี้อาจจะมีไม่มากเท่ากับเด็กในเมืองแต่ประสบการณ์ชีวิตของเขาเด็กในเมืองอาจจะสู้ไม่ได้เช่นกัน ข้าพเจ้าได้รับทั้งมิตรภาพ ได้รู้จักคนมากขึ้น ได้เห็นถึงความตั้งใจให้และตั้งใจรับ การเสียสละ ความสามัคคี จากการไปค่ายในครั้งนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำเป็นเพียงสิ่งเล็กน้อยแต่สิ่งที่เราได้รับกลับมากจากการเข้าค่ายในครั้งนี้ถือว่ามาก สิ่งต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้ไปพบเห็นและรับรู้ถือเป็นประสบการณ์ชีวิตที่หาไม่ได้ทั่วไปเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะเก็บความทรงจำครั้งนี้ตลอดไป

นางสาวสุกานดา มีสุขศรี

คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาเอกศิลปกรรมศาสตรศึกษา
สาขาวิชาศิลปะการแสดงศึกษา

จากที่ดิฉันได้เข้าร่วม โครงการนำร่อง : ศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชน
ค่ายภาษา : ศิลป์เพื่อน้อง ณ จังหวัดอุดรธานี ในวันที่ 5-7 ธันวาคม 2549 ดิฉันรู้สึก
ประทับใจมากที่ได้เข้าร่วมโครงการนี้ และได้มีโอกาสไปสอนน้องที่โรงเรียน ตชด. ยอด
โพธิ์ทอง๑ น้องๆทุกคนน่ารักและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าเวลาในการ
ทำกิจกรรมร่วมกัน จะเป็นเวลาเพียง1วัน แต่ดิฉันก็รู้สึกได้ว่าพี่และน้องๆทุกคนเกิด
ความรัก ความผูกพันกัน ในช่วงเช้าตอนที่เพิ่งเจอกันน้องๆยังไม่ค่อยกล้าที่จะแสดงออก
เพราะยังไม่รู้สึกสนิทสนมกัน แต่พอผ่านไปซักพักน้องๆทุกคนกล้าแสดงออกมากขึ้น ให้
ความร่วมมือดีมาก และภาพที่ทำให้ดิฉันรู้สึกประทับใจก็คือการได้เห็นน้องๆทานข้าว
ร่วมกัน โดยที่น้องชั้น ป.5-ป.6 ตักกับข้าวใส่ถาดหลุมไว้ให้น้องๆ โดยการให้หนึ่งร่วมวง
กันกิน ถาดละ5คน ก่อนจะกินก็ต้องรอให้พร้อมกัน น้องๆแต่ละคนก็จะเอาข้าวเหนียว
มาจากบ้าน บางคนก็เอากับข้าวจากบ้านมาแบ่งให้เพื่อนๆกิน กินเสร็จก็ช่วยกันเก็บ
กวาดเรียบร้อย ซึ่งในปัจจุบันไม่ค่อยมีให้เห็นแล้ว และในคืนสุดท้ายก่อนที่จะเดิน
ทางกลับ ชาวบ้านที่นั่นก็ได้ทำพิธีบายศรีให้กับพวกเราทุกคนเป็นพิธีที่ชาวบ้านทุกคนยึด
ถือกันมายาวนาน ทำให้ดิฉันรู้สึกประทับใจเป็นอย่างมาก และสิ่งที่ทำให้ดิฉันรู้สึกประทับใจ
มากที่สุดก็เป็นการที่ชาวบ้านทุกคนได้ร่วมกันจุดเทียนชัยถวายพระพรแด่ในหลวง
เนื่องในวันพ่อ ชาวบ้านทุกคนก็พาลูกหลานมาร่วมในพิธีด้วย และเมื่อจุดเทียนชัยเสร็จ
ก็มีการปล่อยโคมลอย จากประสบการณ์ในครั้งนี้ดิฉันรู้สึกว่าป็นประสบการณ์ที่น่า
ประทับใจครั้งหนึ่ง ดิฉันรู้สึกดีใจมากที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมนี้

น.ส. กมลชนก ชำนาญ

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)

จากการที่ได้ไปร่วมทำกิจกรรมที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนนั้น ได้อะไรกลับมานอกจากความประทับใจ เริ่มจากกระบวนการเตรียมงาน กิจกรรมที่จะไปทำให้กับเด็ก ได้ฝึกกระบวนการทำงาน ได้ทำงานร่วมกับเพื่อน พี่ๆ ที่คอยดูแล เมื่อไปถึงได้รับการต้อนรับอย่างดีจากชาวบ้าน ครู นักเรียน เป็นอย่างดี เมื่อทำกิจกรรมให้กับนักเรียน น้องๆ ทุกคนให้ความร่วมมืออย่างดี น่ารัก พร้อมทั้งจะรับความรู้ใหม่ที่เรานำมาให้ สนุกกับกิจกรรมที่เตรียม การกล้าแสดงออกพวกนิสิตที่ไปด้วยกันก็มีความสุขสนุกสนาน ดีใจที่เห็นน้องๆ ทุกคนยินดีที่จะรับกิจกรรมจากพวกเราได้ฝึกความอดทนกับความยากลำบากในการอาบน้ำ ที่นอน เป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำ และสิ่งที่สำคัญที่ได้รับก็คือ การมีความเสียสละ แบ่งปัน เมตตาต่อผู้ที่อาศัยร่วมโลกเดียวกัน และจิตสำนึกสาธารณะ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ครูที่ดีควรมีและจากประสบการณ์ครั้งนี้ได้รับกลับมาเต็มๆ

น.ส. ลักษมน เทพปัทมภ์

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)

พวกเราออกเดินทางจากกรุงเทพในวันที่ 5 ธันวาคม 2549 ซึ่งตรงกับวันพ่อ ปีนี้เป็นวันหยุดครั้งแรกที่ไม่ได้อยู่พร้อมหน้ากับครอบครัว คณะเดินทางของเรามี 2 รถบัส กับ 1 รถตู้ เราออกเดินทางกันตั้งแต่เช้ามีด ระหว่างทางก็ได้มีการหยุดแวะพักรถตามปั้มน้ำมัน พวกเราเดินทางถึงจังหวัดอุดรติดต่อกันตอน 12.30 น. ซึ่งถือว่าเป็นเวลาที่รวดเร็วมาก เราแวะทานอาหารกลางวันกันที่ร้านขนมจีน จำได้ว่าเคยมาทานแล้ว 1 ครั้งเมื่อตอนมา มศว ตรอน รสชาติยังอร่อยเหมือนเดิม แต่เรายังต้องเดินทางต่อเพราะจุดหมายของเราคือ อำเภอบ้านโคก ระยะทางค่อนข้างใช้เวลาเพราะต้องขึ้นเขา บรรยายากช่วงทางเต็มไปด้วยป่าไม้เขียวขจี มีความอุดมสมบูรณ์ เราได้พบกับธรรมชาติที่สวยงาม เราเดินทางถึงจุดหมายเป็นเวลา 5 โมงเย็น อากาศเริ่มหนาวเย็นมากขึ้น เราต้องสวมเสื้อกันหนาวสีดำ-แดง ครุ 5 ปีตลอด เราเริ่มเดินสำรวจโรงเรียนฟังการต้อนรับของอาจารย์ใหญ่ทั้ง 2 โรงเรียนคือ โรงเรียนยอดโพธิ์ทองและบุญธรรมบุญพริ้ง ที่พักของเราตอนอยู่ที่นี้ คือ ห้องนอนนักเรียนอนุบาล เรานอนรวมกัน 30 กว่าคน อากาศที่นี้ตอนกลางคืนเย็นมากและน้ำก็หนาวมากเช่นกัน เวลา 1ทุ่มของวันที่ 5 พวกเราได้ร่วมกันจุดเทียนชัยถวายพระพรในหลวงร่วมกับครู นักเรียน ชาวบ้านที่โรงเรียนบุญธรรมบุญพริ้ง พร้อมกับมีการปล่อยโคมลอย เป็นภาพที่สวยงามและน่าประทับใจมาก วันรุ่งขึ้นตื่นแต่เช้าเพื่อไปทำกิจกรรมตามหน้าที่ของแต่ละคน กิจกรรมเริ่มขึ้นตอน 8.30 และสิ้นสุดลงตอน 16.00 รู้สึกเหนื่อย แต่เราเกิดความประทับใจในความ น่ารัก ความพยายาม ความสนใจเอาใจใส่ ของน้องๆนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมของเรากันอย่างเต็มที่ เราได้มองเห็นน้องทำกิจกรรม เล่นเกม ทานอาหารกลางวันร่วมกัน เป็นภาพที่น่าประทับใจมากๆ ทำให้เราเห็นถึงคุณค่าที่ได้มาร่วมทำกิจกรรมในครั้งนี้ แม้ว่าระยะทางจะเป็นอุปสรรคกับเราบ้างแต่เมื่อเราได้มาทำงานจุดนี้แล้ว ทำให้เราเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ เกิดความดีใจว่าครั้งหนึ่งในชีวิตได้มีโอกาสมาทำความดี มอบความรู้กิจกรรมให้น้องๆนักเรียนที่อยู่ในถิ่นไกล ทำให้ทราบว่ามีคนที่ไม่ลำบากกำลังรอรับความรู้จากเราอีกมากมาย ก่อให้เกิดจิตสำนึกที่ดีในตัวเรามากยิ่งขึ้นค่า

นางสวานันทพร เตศิริ

คณะมนุษยศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)

การได้มาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน บุญธรรม-บุญพริ้ง ทำให้ได้เห็นสภาพความเป็นอยู่ของนักเรียนที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน เช่น การเข้าแถวเคารพธงชาติ การร้องเพลงชาติ การสวดมนต์ ซึ่งมีความแตกต่างกับเด็กนักเรียนโรงเรียนในเมือง การมาโรงเรียนของนักเรียนที่นี่ ส่วนใหญ่จะเดินเท้ามาเรียน เพราะบ้านอยู่ใกล้โรงเรียน กิจกรรมประจำวันเป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ไม่ได้มีเหตุหรือปัจจัยอื่นใดมากมายที่จะไปเป็นสื่อ่นำความคิดของนักเรียนที่นี่ นอกจากหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์และวิทยุ ทำให้ความคิดของเด็กที่นี่ค่อนข้างที่จะบริสุทธิ์ ใสซื่อ เป็นสิ่งที่น่าประทับใจ เพราะเด็กเปรียบเสมือนผ้าขาว จะมีสีอะไรต่อไปนั้นขึ้นอยู่กับสื่อความคิดที่เขาได้รับ ซึ่งเด็กในเมือง สีขาวอาจจะเปลี่ยนหรือหมองไปเร็วกว่าเด็กที่นี่ เพราะมีปัจจัยต่าง ๆ มากมายที่จะมาล้างสมองและหันเหให้เขาปนเปื้อน จากผลแบบสอบถามบางข้อที่ว่า เด็กที่นี่ส่วนใหญ่ไม่รู้จักรถไฟฟ้าคืออะไร นั่นไม่ได้เป็นสิ่งตัดสินว่าเขาไม่มีความรู้รอบตัว แต่นั่นเพราะว่าเป็นสิ่งไกลห่างจากวิถีชีวิตของเขา เขาจะไม่รู้สึกอะไรที่ไม่รู้จักยานพาหนะไฮเทคนี้ เพราะเขาพึ่งพอใจในสภาพที่เป็นอยู่ตามวิถีของเขา เคยมีเรื่องราวเด็กเขาชาวโตมาเที่ยวในกรุงเทพฯ แล้วได้ออกความเห็นว่าเขาที่นี่น่าสงสารแม้แต่อากาศยังต้องหาซื้อไว้หายใจ พวกเขาหมายถึงอากาศจากแอร์คอนดิชันเนอร์ ความคิดของเด็กที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนนี้ก็คงไม่ต่างกันเท่าไร จึงอยากขอสรุปว่าประทับใจในความคิดของคนและเด็ก ๆ ที่นี่ และขอเสนอแนะว่าสิ่งที่พวกเราได้บ่อนและช่วยเหลือไปให้เขาควรเป็นสิ่งที่ไม่ขัดกับวิถีชีวิตดั้งเดิม แต่ควรเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เขาได้อยู่ในสภาพแวดล้อมและวิถีของเขาต่อไปได้อย่างมีความสุข

นางสาวกฤตยา ทองแต้ม

คณะมนุษยศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)

จากการที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปจัดกิจกรรมเสริมสร้างการเรียนรู้ให้แก่เด็กๆ ที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน คือโรงเรียน ยอดโพธิ์ทองและโรงเรียนบุญธรรม-บุญพริ้ง ที่จังหวัดอุดรธานี ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจกับการไปทำกิจกรรมครั้งนี้มาก เพราะข้าพเจ้าได้รู้จัก และได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เป็นประสบการณ์ชีวิตที่ดีของข้าพเจ้า ไม่ว่าจะเป็นการได้เห็นเด็กที่นั่นดีใจ และตื่นเต้นกับการมาจัดกิจกรรมในครั้งนี้ของเหล่าอาจารย์และนิสิตทุกคน ได้เห็นความตั้งใจ ความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ และรับเอาความรู้ที่ข้าพเจ้าและเพื่อนตั้งใจไปมอบให้ ได้เรียนรู้ถึงสภาพการดำรงชีวิตของคนในหมู่บ้าน แลบนั่นจากการลงมือกลับบ้านหลังเสร็จกิจกรรมที่โรงเรียน ได้เห็นความมีน้ำใจ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของชาวบ้านที่มีต่อพวกเราทุกคน โดยการจัดทำข้าวปลาอาหาร และน้ำดื่ม ซึ่งก็หาได้ยากอยู่แล้วในแถบนั้นมาเลี้ยงดูพวกเราเหล่าอาจารย์และนิสิตทุกคน อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง การได้เห็นรอยยิ้มแห่งความดีใจและปลื้มปิติของชาวบ้านทุกคน ที่ยินดีต้อนรับพวกเราเสมอ อีกทั้งคำอวยพรดีๆ ที่ชาวบ้านมอบให้พวกเราทุกคน ข้าพเจ้าคิดว่าถึงแม้การไปจัดกิจกรรมในครั้งนี้จะเป็นการไปครั้งแรกของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกดีใจและประทับใจ ในทุกสิ่งที่นั้นและจะขอเก็บประสบการณ์ดีๆ ในครั้งนี้ เป็นประสบการณ์ที่มีค่าที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้าต่อไป

นางสาวจิรวรรณ จิตรเกตุ

คณะมนุษยศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ(คศ.บ.)

การเดินทางครั้งนี้ช่างยาวนานนัก แต่ก็คุ้มแสนคุ้มเมื่อเทียบกับการเดินทางไปค้นหาคำตอบของอะไรบางอย่าง กิจกรรมต่างๆมากมายที่เกิดขึ้น ณ โรงเรียนตชด.บุญธรรม-บุญพริ้ง ชายแดนไทย-ลาว จังหวัดอุดรธานี สายตา และรอยยิ้ม เสียงหัวเราะอย่างสนุกสนาน นั้นเป็นคำตอบที่ดีที่สุดของคำถามที่ว่า “เพื่ออะไร?” เมื่อครั้งแรกที่ได้ทราบข่าวว่าต้องไปทำค่ายให้เด็กที่จังหวัดอุดรธานี เพื่อนๆหลายคนสงสัยว่าไปทำไม เพื่ออะไร และหลายคนก็ไม่อยากไป เมื่อได้รับคำสั่งให้เตรียมกิจกรรมให้น้อง โดยให้สัมพันธ์กับวิชาภาษาอังกฤษพร้อมทั้งจัดทำอุปกรณ์ต่างๆให้พร้อม ก็ได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำจากท่านอาจารย์ ก็เกิดอาการกลัวๆว่าจะสนุกหรือไม่ เด็กๆจะเข้าใจและได้รับสิ่งที่เราตั้งใจทำให้หรือไม่ เด็กๆจะชอบไหม แต่เมื่อการเดินทางของวันแรกสิ้นสุดลงที่โรงเรียนตชด.บุญธรรม-บุญพริ้ง เวล่าย่ำค่ำ พิธีจุดเทียนชัยถวายพระพรเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาของในหลวงก็เกิดขึ้น และนั่นก็เป็นความประทับใจแรก แม้จะเป็นพิธีการเล็กๆก็ตาม แต่นั่นก็แสดงให้เห็นว่าความจงรักภักดีต่อพระองค์ท่านมีอยู่ทุกที่ทุกหนแห่ง ความประทับใจต่อมาก็คงไม่พ้นเรื่องราวของการทำกิจกรรมร่วมกับน้องๆในวันที่สอง เรารู้สึกดีใจและมีความสุขที่ได้เห็นน้องๆสนุกสนานกับกิจกรรมที่เราตั้งใจทำขึ้น ยิ่งตอนที่เดินไปส่งน้องๆตามบ้านนั้นยิ่งทำให้รู้สึกว่ารอยยิ้มของเด็กๆนั้นน่ารักเพียงใด นอกจากนั้นยังมีพิธีบายศรีสู่ขวัญที่ให้ความรู้สึกรอบอุ่นเหมือนได้อยู่บ้านและมีคนที่ห่วงเป็นห่วงเป็นใยเรา

สิ่งต่างๆที่เราได้พบได้เห็นในการมาครั้งนี้ เหมือนการได้เดินทางไปเปิดโลกทัศน์ใหม่ที่เราไม่เคยได้เจอ ได้มองชีวิตในอีกมุมหนึ่งของสังคมไทย ถือเป็นความประทับใจที่มีค่าและหาซื้อไม่ได้ตามท้องถนน และมันจะคงอยู่ในความทรงจำของเราตลอดไป

นางสาวณัฐวดี รำพรณนิยม

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)

การไปออกค่ายภาษาอังกฤษที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบุญธรรมบุญ
พริ้งและโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนยอดโพธิ์ทอง จังหวัดอุดรธานีในครั้งนี้ ถือเป็น
การไปฝึกประสบการณ์การสอนกับนักเรียนจริงๆที่ไม่เหมือนกับการฝึกในห้องเรียน การ
เดินทางใช้เวลานานแต่เมื่อไปถึงก็รู้สึกคุ้มค่า แม้ว่าเด็กๆจะมีความรู้ทางภาษาอังกฤษ
ไม่มากนัก ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อความสนใจที่มีต่อกิจกรรม เด็กๆที่นั่นน่ารัก มีความกล้า
แสดงออก มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม ทำให้รู้สึกสนุกที่ได้ไปทำกิจกรรม แต่
จะมีปัญหาด้านกิจกรรมบ้าง เนื่องจากเด็กมีความรู้ภาษาอังกฤษยังไม่ดีพอ บาง
กิจกรรมมีความซับซ้อนเกินไปจึงจำเป็นต้องปรับกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสามารถ
ของเด็ก ด้านอากาศที่นั่นเย็นสบาย สดชื่น ไม่เหมือนกับที่กรุงเทพฯ ไปแล้วรู้สึกผ่อนคลาย
การไปออกค่ายครั้งนี้เป็นประสบการณ์ที่ดีมากอีกประสบการณ์หนึ่ง

นางสาวพรณิภา แก้วเกิดสี

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)

การได้สัมผัสกับวิถีชีวิตที่แตกต่างจากสังคมเมืองทำให้ดิฉันรู้ว่าโอกาสคือสิ่งที่สำคัญสำหรับทุกคน บางคนมีโอกาสมากมายที่จะไขว่คว้าไว้ ขณะที่บางคนกลับไม่มีแม้แต่โอกาสให้พวกเขาเลือก กิจกรรมภาษาอังกฤษที่ดิฉันและกลุ่มเพื่อนๆได้กระทำกับเด็กๆนั้นคือสิ่งหนึ่งที่มีค่าต่อการศึกษาของพวกเขา ดิฉันคิดว่าตลอดระยะเวลาหนึ่งวันในการทำกิจกรรมพวกเราได้แลกเปลี่ยนความรู้กันอย่างหลากหลาย ความรู้ที่ต้องสัมผัสด้วยชีวิตจริงไม่ใช่นามธรรมที่ปรากฏภายในห้องเรียนเท่านั้น การทำกิจกรรมในครั้งนี้สอนทำให้ดิฉันรู้สึกถึงการปฏิบัติการสอนจริงและรู้จักการแก้ปัญหาเฉพาะหน้ามากยิ่งขึ้น การได้เจอเด็กๆที่หลากหลายยิ่งทำให้เราได้รับประสบการณ์ใหม่ๆมากยิ่งขึ้น ดิฉันได้รับรอยยิ้มและน้ำใจของเด็กๆรวมถึงความตั้งใจและมีมิตรภาพที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ดิฉันรู้สึกสะเทือนใจคือ อาหารที่เด็กๆได้รับประทานในเวลากลางวัน อาหารในหนึ่งหม้อจะต้องรับประทานด้วยกันทั้งโรงเรียน หรือจากการสอบถามกับคุณครูที่นั่น คำตอบก็คืออาหารมื้อที่ดิฉันเห็นเป็นอาหารชั้นดีแล้ว เพราะปกติจะกินตามมีตามเกิด คำพูดนี้ได้ย้อนความคิดไปถึงอาหารที่พวกเรารับประทานในมือเย็นของเมื่อวาน มันแตกต่างกันมากเพราะเมื่อเราทานไม่หมดเราก็จะทิ้ง ขณะที่คนอื่นอีกจำนวนไม่น้อยไม่มีอาหารที่จะทาน ดิฉันรู้สึกว่าอาหารเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเด็กๆที่เด็กได้รับอาหารที่มีประโยชน์ย่อมไปเสริมสร้างสมองที่ชาญฉลาดได้ แต่พวกเขาไม่มีโอกาสได้เลือกรับประทานเลย ขอขอบคุณอาจารย์นะคะสำหรับการสอนประสบการณ์ที่ต้องเรียนรู้จริงด้วยตนเอง การทำกิจกรรมในครั้งนี้มีคุณค่าสำหรับตัวดิฉันมากค่ะ

นางสาวศรประภา ปีเลียน

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)

ก่อนการเดินทางครั้งนี้ ดิฉันมีความรู้สึกไม่เห็นความสำคัญของการเดินทางครั้งนี้เลย แต่หลังจากที่ได้เดินทางไปครั้งนี้ดิฉันมีความรู้สึกประทับใจและคุ้มค่ามากกับการเดินทางครั้งนี้ และรู้สึกเสียสละแทนเพื่อนที่ไม่ได้ไปเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าห้องน้ำที่นั่นจะไม่ค่อยสะอาดนัก แต่อะไรหลายอย่างที่นี่ก็สามารถแทนที่ได้อย่างคาดไม่ถึงเลยทีเดียว อากาศที่นั่นบริสุทธิ์มาก ธรรมชาติสวยงามและล้าค่าเกินบรรยายจริงๆ ชุมชนที่นั่นมีวิถีชีวิตอยู่กันแบบพี่น้อง ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้คนเป็นมิตร และคอยช่วยเหลือพวกเราตลอด การเดินทางครั้งนี้ทำให้ดิฉันได้เรียนรู้วิถีชีวิตของคนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งแตกต่างจากคนในเมืองอย่างสิ้นเชิง ได้รับความรู้จากสิ่งที่ได้พบเห็นด้วยตัวเอง ดิฉันคิดว่ามันเป็นประสบการณ์ที่มีค่ามาก ถ้าไม่ได้ไปครั้งนี้ดิฉันคงจะพลาดโอกาสดีๆ ที่จะได้เห็นได้ทำ ได้เรียนรู้สิ่งดีๆ ที่มีค่าเหล่านี้ แต่ละกิจกรรมที่จัดขึ้นนั้นล้วนมีคุณค่าในตัวของมันเอง มีกิจกรรมที่น่าประทับใจหลายอย่าง เช่น การบายศรีสู่ขวัญ การเผาข้าวหลาม การส่งน้องกลับบ้าน และการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับน้อง เป็นต้น ทุกกิจกรรมล้วนเป็นความทรงจำที่ดี การไปครั้งนี้ทำให้ดิฉันรู้สึกมีความสุขมาก ความสุขของการเป็นผู้ให้ ความสุขของการเป็นผู้รับ และความสุขในการทำสิ่งต่างๆ ด้วยความตั้งใจ สิ่งต่างๆ ล้วนเป็นสิ่งที่ปราศจากการปรุงแต่ง ทุกอย่างล้วนงามอย่างธรรมชาติ ความงามของธรรมชาติ ความงามของมนุษย์ รอยยิ้ม การกระทำ และความรู้สึกที่มีต่อกันอย่างเป็นธรรมชาติ ทุกอย่างล้วนดูสวยงามแบบเกินบรรยายจริงๆ ขณะที่เล่าอยู่นี้ภาพความทรงจำอันงดงามเหล่านี้ก็ยังคงตราตรึง และย้ำเตือนให้ดิฉันหวนคิดถึงวันเวลาที่ดีเหล่านั้นอยู่เสมอ และอดยิ้มไม่ได้เมื่อนึกถึงจริงๆ

นางสาวสุตาพร จัตรปยานนท์

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)

การออกค่ายในครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้ประสบการณ์ที่แตกต่างออกไปจากการไปค่ายครั้งก่อน ๆ เนื่องจาก การไปค่ายในครั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ไปเข้าค่าย แต่ไปในฐานะผู้จัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้น้อง ๆ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างประโยชน์ให้แก่ชุมชน

นอกจากประสบการณ์ที่ได้รับจากการออกค่ายแล้ว ข้าพเจ้ายังรู้สึกภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างประโยชน์ให้แก่ชุมชน และสังคมรอบข้าง โดยการออกค่ายในครั้งนี้ ข้าพเจ้า และเพื่อน ๆ ได้ร่วมมือกันสร้างสื่อ และจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างทักษะให้น้อง ๆ และจากกิจกรรมที่จัดขึ้นเหล่านั้นเอง ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ จากสถานการณ์จริง ทั้ง ๆ ที่ก่อนจะมาค่าย ข้าพเจ้า และเพื่อน ๆ ได้เตรียมตัวมาเป็นอย่างดีแล้ว แต่ก็ยังได้พบเจอปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ บ้าง เช่น ระดับความรู้ของเด็กไม่เหมาะสมกับกิจกรรมที่เตรียมมา เป็นต้น ทำให้ต้องทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเหล่านั้น จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

การได้ไปลงพื้นที่จริงด้วยตัวเอง ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นวิถีการดำรงชีวิตของคนชนบท ซึ่งเป็นการดำรงชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความพอเพียง ซึ่งเป็นชีวิตที่เรียบง่ายไม่ฟุ้งเฟ้อ นอกจากนี้ ยังทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นโอกาสต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้รับแต่หมกมองข้ามไป ไม่ว่าจะเป็น โอกาสที่ได้มีที่เสื่อผ้าตัดๆใส่ มีอุปกรณ์การเรียนใช้ โอกาสในการเลือกเก็บประทานสิ่งที่ตนเองต้องการ และโอกาสในการศึกษา เป็นต้น ซึ่งการออกค่ายในครั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้าเห็นโอกาสที่ตนมีได้ชัดเจนขึ้น และสามารถใชโอกาสที่ตนมีอยู่ให้คุ้มค่าเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคมรอบข้างได้อีกด้วย

น.ส.วันเพ็ญ ตันอนุกุล

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)

ความประทับใจหลังจากที่ได้ร่วมทำกิจกรรมสอนน้องที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบุญธรรม-บุญพริ้ง ความประทับใจแรกก็คือการให้ความร่วมมือของน้องๆทุกคนในการทำกิจกรรมตามฐานต่างๆ น้องมีความรู้สึกสนุกสนานในการเล่นเกมส์และรู้สึกดีใจมากตอนที่ได้รับของรางวัล สิ่งประทับใจอันต่อมาคือการที่น้องๆสามารถจำชื่อของพี่ๆได้และพยายามเดินเข้ามาหาเราเพื่อที่จะขอให้เราพาน้องส่งกลับบ้าน และตลอดทางที่ส่งน้องกลับบ้านแต่ละบ้านก็ได้เรียนรู้และได้เห็นถึงลักษณะการใช้ชีวิตตามแนวดั้งเดิมของคนในชุมชน ได้เห็นการทำเกษตรแบบพอเพียงตามแนวพระราชดำริของในหลวงอย่างแท้จริง และความประทับใจอันสุดท้ายคือพิธีการบายศรีสู่ขวัญของคนในชุมชนที่มีความสำคัญและมีความศักดิ์สิทธิ์มากที่สุด มีผู้เฒ่าผู้แก่และผู้ที่เป็นที่เคารพนับถือมาร่วมพิธีมากมาย งานพิธีในคืนนั้นทำให้รู้สึกอบอุ่นมากเหมือนได้เป็นคนในบ้านเป็นคนของชุมชนนั้นจริงๆ

นายวิวัฒน์ มีสมยุทธ์

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ(กศ.บ.)

ประสบการณ์หาซื้อไม่ได้ตามห้างสรรพสินค้า คงจะเป็นคำพูดที่ดีที่สุดสำหรับการไปในครั้งนี้ มันมากกว่าบทเรียนในตำรา มันมากกว่าการเรียนในห้องเรียน มันมากกว่าการเข้าไปท่องในโลกของอินเทอร์เน็ต การไปในครั้งนี้ทำให้เราได้เปิดโลกในมุมมองใหม่ๆ มองเห็นอะไรใหม่ๆ มากขึ้น ได้เรียนรู้ในสิ่งที่เราไม่เคยได้เรียน และไม่สามารถหาได้ในห้องเรียน ได้พบปะผู้คนในชีวิตนี้เราคงจะได้เจอไม่บ่อยนะนัก ได้พบเด็กน้อยน่ารัก ที่มีแต่ความใส สะอาด เด็กที่มองโลกในแง่ดีตลอด รักในธรรมชาติ ประสบการณ์ที่ได้เป็นประสบการณ์ที่มีค่ามาก ได้ไปท่องเที่ยวในที่ไกลๆ ในที่ๆ ชีวิตนี้ไม่รู้ว่าจะได้ไปหรือป่าว ได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ มีเสียงหัวเราะ มีเสียงทะเลาะกัน แต่นั่นก็ทำให้เราได้มั่นคงในความเป็นเพื่อนมากขึ้น ขอขอบคุณที่ค่ายที่ทำให้เราได้อะไรดีๆ มากมายในครั้งนี้ ขอขอบคุณครับ

นายอัศวรักษ์ ศรีชนะ

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ (กศ. บ.)

มีความความประทับใจหลายอย่างที่ได้รับการไปโรงเรียน ตชด. ยอดโพธิ์ทอง และโรงเรียน ตชด. บุญธรรม-บุญพริ้ง เพื่อจัดทำฐานข้อมูลชุมชน อันดับแรกสุดเลยน่าจะเป็นสภาพแวดล้อม ธรรมชาติ ความเป็นอยู่ของชาวบ้าน รวมทั้งการต้อนรับที่ทำให้ได้รับความอบอุ่นเหมือนกับว่าเราชาวสวน เป็นลูกหลานของคนที่นั่น อันดับต่อมา คือความรู้ที่เราได้เรียนรู้จากการลงสำรวจชุมชนและการจัดกิจกรรมแก่น้องๆ นักเรียน ซึ่งความรู้ที่ได้รับมาในครั้งนี้ ถือเป็นความรู้ที่เราไม่สามารถค้นคว้าหาได้จากตำราหรือสื่อต่างๆ นอกจากการได้ลงมือปฏิบัติเอง จนเกิดเป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่าเหลือเกิน สุดท้ายคือความร่วมมือร่วมใจของอาจารย์ นิสิตและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน ที่อยู่ด้วยกันจนวันสุดท้าย

จากโครงการในครั้งนี้ทำให้เกิดแรงบันดาลใจที่จะให้ความช่วยเหลือแก่เด็กๆ ที่ขาดแคลน และเพื่อขยายความร่วมมือให้เกิดกำลังที่ยิ่งใหญ่ จะเป็นผลดีอย่างยิ่งถ้า นิสิตในทุกคณะของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้มีโอกาสร่วมแรงร่วมใจกัน หยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่ผู้ขาดแคลน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษา ทำ्यที่สุดเพื่ออนาคตของท้องถิ่นที่เด็กเหล่านั้นเติบโตมานั่นเอง

น.ส. ชุติวรรณ เวียงวิเศษ

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

เป็นครั้งแรกที่ได้มาค่าย ประมาณว่า ๓ ปี ที่เรียนมายังไม่เคยออกค่ายที่ไหน
ตื่นเต้นดี ไม่รู้ว่าต้องเจออะไร ต้องทำอะไรบ้าง ก็ได้แต่ตาม ๆ เค้าไป ทำ ๆ เท่าที่ทำได้
รู้สึกแปลก แต่ก็ดีใจที่ได้มีโอกาสค้นพบอะไรใหม่ ๆ เพราะแต่ก่อนคิดแต่จะทำยังไงให้
ตัวเองมีความสุข เดี่ยวนี้คิดได้บ้างแล้วว่า การทำเพื่อคนอื่นและทำให้คนอื่นมีความสุข
สุขมันมีค่ามากแค่ไหน อีกอย่างมันทำให้เราสุขใจมากกว่าเป็นไหน ๆ ก็ต้องขอขอบ
คุณชาวบ้านญาติต่างมากที่สละเวลาให้ในการหาข้อมูล โดยเฉพาะประสบการณ์ที่ยาก
จะลืมในการไปหารถดวน เด็กที่นี่น่ารัก ช่างพูด ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเต็มใจและ
สนุกสนานไปกับพวกพี่ ๆ อีกอย่างมาค่ายครั้งนี้ทำให้รู้อะไรมากขึ้น โดยเฉพาะการทำงาน
ร่วมกันและคำว่ามิตรภาพที่ไม่เลือกที่จะเกิดขึ้นกับใครและเกิดที่ไหน ขอบคุณค่ะ

น.ส.ปรีติ ประทุมสุวรรณ

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

เป็นครั้งแรกจริงๆเลยคะ ที่ได้ออกค่ายแบบนี้ นื่องๆที่ฉันน่ารักทุกคน คุณครูก็คอยช่วยดูแลพวกเราอยู่ห่างๆ การสอนจริงนี้ยากกว่าที่คิดเยอะเลยนะคะ บางสิ่งที่เรานึกว่าน้องคงรู้แล้วน้องกลับยังไม่รู้ แต่บางสิ่งที่เราไม่นึกว่าน้องจะรู้ น้องกลับรู้ดีทุกอย่างไม่น่าเชื่อ ชาวบ้านก็อวยชัยดีมาก ๆ ตอนลอยโคมเมื่อครั้นทำพิธีจุดเทียนชัยถวายในหลวงเป็นอะไรที่สนุกสุดๆ มีคุณลุงคุณป้าหลายคนเชียวคะ ที่คอยช่วยลุ้นช่วยจับโคมของพวกเราให้ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าให้ได้ ประทับใจจัง ตอนแรกที่รถออกจากกรุงเทพฯ ไม่ได้วาดภาพเอาไว้เลยว่าอำเภอบ่อเบี้ยที่เรากำลังจะไปนั้นเป็นอย่างไร จนกระทั่งไปถึง ความรู้สึกแรกก็คือความอบอุ่นที่คุณครูใหญ่ทั้งสองโรงเรียนมีให้ รู้สึกถึงความยินดีและความขอบคุณที่คุณครูทั้งสองแสดงออกมา ทำเอาตัวเองรู้สึกเหมือนเป็นนางฟ้าที่มาให้พรเด็กๆอะไรอย่างนั้น (ฮิ ฮิ) อ้อที่จะลืมขอบคุณไปเสียไม่ได้ก็คือแม่ครัว พ่อครัวทั้งหลายคะ กับข้าวอะไรสุดยอด ทานเพลินไปเลย ไปๆมาก็ชักไม่อยากจะกลับเอาซะแล้วคะ คิดถึงแต่ภาพน้องๆตอนที่ทำกิจกรรมร่วมกัน พี่สัญญาว่าจะเก็บภาพเหล่านี้ไว้ในส่วนหนึ่งของความทรงจำคะ แต่มีพบก็ต้องมีจาก วันสุดท้ายของการล่ำลา ชาวบ้านจัดพิธีส่งขวัญให้กับพวกเราด้วย ครั้งแรกอีกแล้วที่ได้ทำพิธีแบบนี้ รู้สึกว่าการเดินทางครั้งนี้มีแต่ครั้งแรกทั้งนั้นเลย แต่มีสิ่งหนึ่งที่นึกขึ้นมาได้จากการไปจัดกิจกรรมครั้งนี้ก็เห็นจะเป็น คุณครูของทั้งสองโรงเรียนรับภาระหนักเหลือเกินกับเด็กที่จำนวนมากกว่าครูหลายเท่า ขนาดพวกพี่ๆแต่ละฐานมีประมาณ 7-8 คน พี่ยังเหนื่อยกันแทบแย่ แล้วครูของทั้งสองโรงเรียนจะเหนื่อยกันขนาดไหน ขอชื่นชมในจิตวิญญาณของความเป็นครูของคุณครูทั้งสองโรงเรียนจากใจจริงคะ หวังว่าเราคงได้พบกันอีก

น.ส.ปริญญา เพชรสุภา

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

ความประทับใจหลังจากที่ได้ไปค่ายที่จังหวัดอุดรติดต่อกันครั้งแรกก็คือ ประทับใจในตัวเพื่อน ๆ เอกภาษาไทยทุกคน ที่ทุกคนได้ร่วมมือร่วมใจทำภารกิจนี้ให้สำเร็จ ล่วงไปด้วยดี ถึงแม้จะมีความขัดแย้งกันบ้างเล็กน้อยก็ตาม เมื่อไปถึงโรงเรียนตชด. ยอดโพธิ์ทอง ซึ่งเป็นสถานที่แรกที่พวกเราได้ลงไปสำรวจพื้นที่ ดิฉันก็ได้พบครูใหญ่ของโรงเรียน ดูท่าทางท่านเป็นคนใจดีมาก และก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เพราะตลอดเวลาที่กลุ่มของดิฉันลงไปเก็บข้อมูลของหมู่บ้าน ภูต่าง ท่านก็อำนวยความสะดวกให้ทุกอย่าง และร่วมเดินทางไปกับพวกเราโดยไม่บ่น และที่น่าประทับใจที่สุดก็คือ การที่ท่านพากลุ่มของดิฉันไปเก็บข้อมูลในการสีข้าวโพน ต้องข้ามลำธารเล็ก ๆ แต่มีบางคนใส่รองเท้าผ้าใบมาก็ต้องถอดเดินเท้าเปล่าและดิฉันก็เป็นหนึ่งในนั้น ครูใหญ่ก็เช่นเดียวกันท่านก็เดินเท้าเปล่าพาพวกเราข้ามดอยลูกเล็ก ๆ ลงไปหาชาวบ้าน น้ำใจเหล่านี้หาได้ค่อนข้างยากในเมืองกรุง ไม่ใช่เฉพาะแค่ครูใหญ่เพียงคนเดียว คนอื่น ๆ ในชุมชนที่เราได้ไปทำค่ายนั้นก็มีความใจต่อเราเหมือนกัน และที่ขาดไม่ได้ก็คือ คุณครูสันต์ที่ท่านได้พากลุ่มสำรวจของดิฉันไปเก็บรด่วน (หนอนไม้ไผ่) มันเป็นเรื่องที่ทำหายและวัดใจเพื่อน ๆ ด้วยกันเองมากที่สุด ทุกคนสนุกกับการได้ลุยป่า ดิฉันว่ากิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่ทำหายและหวาดเสียวที่สุดเพราะเราต้องไปเก็บรด่วนในป่า ซึ่งทางลงจะลาดชันมาก น่าหวาดเสียวยิ่งกว่ากีฬา EX – Tream เสียอีก ถึงแม้ว่าดิฉันจะไม่ได้อยู่ทำกิจกรรมร่วมกับน้อง ๆ ที่โรงเรียนแต่ดิฉันก็สัมผัสได้ถึงความรัก กล้าแสดงออกของน้อง ๆ เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี ดิฉันดีใจที่ได้ออกค่ายนี้ และหวังว่าจะมีอีกต่อไปในอนาคต

นางสาวกษมาพร ทองเอื้อ

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ)

จากการได้ร่วมทำกิจกรรมในครั้งนี้ดิฉันได้รับประสบการณ์และความประทับใจ
ต่างๆกลับมามากมาย ถึงแม้ว่าดิฉันจะได้เคยมีโอกาสร่วมเข้าค่ายและทำกิจกรรม
ประเภtnี้นาบ้างแล้ว ซึ่งแต่ละครั้งก็ได้รับความสุขและความประทับใจแตกต่างกันใน
แต่ละที่

เริ่มต้นเมื่อไปถึงได้ร่วมทำพิธีจุดเทียนถวายพระพร การปล่อยโคมไฟ กับคนใน
ชุมชนและเด็กๆ เป็นครั้งแรกที่ได้ร่วมจุดเทียนนอกบ้าน ซึ่งเป็นการจุดเทียนที่ไกลที่สุด
หนาวที่สุด สนุกที่สุด แปลกใหม่ที่สุด และอบอุ่นที่สุด เป็นบรรยากาศของความรักต่อ
พระเจ้าอยู่หัวและความสามัคคี

เมื่อถึงวันที่6 ได้ลงมือทำกิจกรรมกับน้องๆซึ่งน้องๆน่ารักมากและให้ความร่วมมือ
กันการให้น้องๆบรรยายถึงธรรมชาติรอบตัวของเขา เด็กบางคนสามารถเขียนและ
บรรยายได้อย่างดี และตอนที่ให้น้องๆเขียนความประทับใจและคำพูดลงในต้นไม้ของ
พ่อ เมื่อมาอ่านน้องบางคนเขียนได้อย่างประทับใจมากเป็นคำพูดสั้นๆแต่เป็นคำพูดที่
ออกมาจากจิตใจที่บริสุทธิ์ของเขา

และเมื่อถึงตอนกลางคืนมีการบายศรีซึ่งเป็นครั้งแรกที่ดิฉันได้ร่วมทำพิธีที่เป็น
พิธีศักดิ์สิทธิ์แสดงความรัก ให้พรและส่งความหวังดีของผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านที่มีให้เรา
เป็นความสุขและความปลาบปลื้มใจ

สำหรับในครั้งนั้นนอกจากดิฉันจะได้รับความสนุก และประสบการณ์แบบใหม่ที่
ไม่เคยได้ทำมาก่อนแล้วเหนือสิ่งอื่นใดคือความสุขใจที่ได้พบวิถีชีวิตที่สัมพันธ์กับ
ธรรมชาติ ความอบอุ่นของชุมชน ความสดใสไร้เดียงสาของเด็กที่นั่น ระเบียบวินัยและ
การรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ของเด็กที่นั่นเช่นการมีเวรรดน้ำต้นไม้ ให้อาหารสัตว์ และ
ทำกิจกรรมต่างๆอย่างพร้อมเพรียง สิ่งเหล่านี้จะอยู่ในจิตใจของดิฉันตลอดไป

นางสาวกานต์สินี พูลพิพัฒน์

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

แม้จะเป็นระยะเวลาเพียงแค่ 3 วันที่อยู่ที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน บุญธรรม – บุญพริ้ง ที่ได้ทำให้เราได้รู้จักกับคำว่าเสียสละ และอดทนในการถ่ายทอดความรู้ และมอบสิ่งดี ๆ ให้กับน้อง ๆ เพียงแค่เห็นรอยยิ้ม และแววตาที่สดใสของน้อง ๆ ทุกคน ก็ทำให้เกิดความรู้สึกสนุกสนานในฐานกิจกรรมที่ทำ อีกทั้งยังมีโอกาสชิมชาบธรรมชาติรอบ ๆ ตัว เพราะทิวทัศน์ที่นี่สวยไม่แพ้ที่อื่น ไม่ว่าจะเป็นทะเลหมอกที่มองเห็นบนยอดเขาเล็บ ๆ หรือว่าพื้นที่ลาดเอียงประกอบกับหุบเขาที่สลับซับซ้อนดูมีมิติ มีความเป็นธรรมชาติมาก ๆ อากาศก็แสนสดชื่น หรือแม้กระทั่งในยามค่ำคืนท้องฟ้าของกรุงเทพฯ เราไม่เคยมองเห็นดวงดาวเลย แต่ว่าคืนนั้นในหมู่บ้านไม่มีไฟข้างทาง ไม่มีไฟจากตึกกรมบ้านช่องต่างๆ และไม่มีไฟจากถนน จากยอดยานพาหนะที่สว่างไสวแข่งกับแสงดาวเหมือนกรุงเทพฯ เราจึงได้เห็นดวงดาวเต็มฟ้าไปหมด ทำให้ได้รู้ว่าจริง ๆ แล้วมีดวงดาวมากมายอยู่บนท้องฟ้าที่เราคิดว่ามืดมิดตลอดเวลา ทั้ง ๆ ที่เป็นฟ้าผืนเดียวกัน เลยเกิดความรู้สึกดีใจที่ได้ยืนอยู่บนผืนแผ่นดินนี้ ก่อนกลับฉันจึงได้มาคิดว่าเมื่อเราได้ลองทำในสิ่งที่อยากทำ และทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ หาโอกาสให้ตนเองได้สำรวจโลกกว้าง ได้ค้นหาความเป็นตัวตน ในที่สุดเราก็จะค้นพบตัวเรา และสิ่งที่เราสนใจและจะทำให้เรารู้สึกกระตือรือร้น และเปิดใจยอมรับสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมได้ด้วยความสุข และฉันก็มีความสุขกับการได้สังเกตผู้คน พบปะพูดคุยในเรื่องต่างๆ ความเป็นอยู่ ความเป็นไปของชีวิตของพวกเขาเหล่านั้น

นางสาวณัตติยา จาตุรนต์

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

การเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ ทำให้ได้รับประสบการณ์ที่เกี่ยวกับวิชาชีพของตนเองมากขึ้น กิจกรรมครั้งนี้ช่วยให้ได้ฝึกการเข้าร่วมกับชุมชน เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์อันดีต่อกัน รวมถึงการนำเอาความรู้และความสนุกสนานที่พวกเราจัดเตรียมไว้ ส่งผ่านไปย้งน้องๆ ณ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนทั้งสองโรงเรียน ส่วนผลงานที่ออกมานั้น ก็สมกับความตั้งใจ ทั้งเกี่ยวกับสื่อที่ทำไปให้น้องๆ ได้เล่น และกิจกรรมที่จัดให้ เห็นได้น้องๆ สนุกสนานกันเต็มที่ รู้สึกไม่ผิดหวังเลย แม้ว่าจะเกิดปัญหาบ้างเล็กน้อย เช่น ปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ยังจัดระบบไม่ดีพอ แต่เราก็สามารถแก้ไขจนผ่านไปได้อย่างดี

อากาศที่หนาวมากในตอนกลางคืน ไม่ทำให้ดิฉันรู้สึกหนาวตามไปด้วย เพราะมีกิจกรรมดีให้เข้าร่วมทั้งสองคืน ทั้งจุดเทียนถวายพระพรในวันพ่อแห่งชาติ ปลอ่ย โคมลอย บายศรีสู่ขวัญ และการเผาข้าวหลามกับชาวบ้าน กิจกรรมเหล่านี้ ทำให้ดิฉันได้ทราบถึงความสัมพันธ์ของ “โรงเรียน บ้าน วัด” ได้อย่างดีทีเดียว

ทั้งนี้ ดิฉันขอขอบพระคุณคณาจารย์ และผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ดูแล ดิฉันเป็นอย่างดี รวมถึงอาหารมื้ออร่อยทุกมื้อตลอดการเดินทาง และการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยค่ะ

นางสาวณมล จันทร์พันธ์

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

“ความแตกต่าง” ถึงอย่างไรก็ยังคงมีอยู่ในสังคมไทย แม้จะเป็นคนไทยเหมือนกัน แต่ทำไมชาวบ้าน และเด็กนักเรียนโรงเรียน ตชด.ยอดโพธิ์ทอง 1 และโรงเรียน ตชด.บุญธรรมบุญพั่งที่ฉันได้ไปสัมผัสมานั้น ดูช่างแตกต่างจากพวกเราเหลือเกิน แตกต่างทั้งความเป็นอยู่ ความสะดวกสบาย ความห่างไกลทุรกันดาร รวมถึงโอกาสที่จะได้รับการดูแลเอาใจใส่จากรัฐ

แต่โชคดีที่เรายังมี “องค์หญิงนักพัฒนา” สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงมีสายพระเนตรที่กว้างไกล ทรงห่วงใยการศึกษาและความอยู่ดีกินดีของชาวไทยในชนบท จึงทำให้เกิดโรงเรียนทั้ง 2 แห่งนี้ขึ้นมา แต่เพียงลำพังแค่พระองค์เดียวคงจะลำบากว่า ความแตกต่างที่มีออกไปได้ยาก ด้วยเหตุนี้ฉันจึงมาที่นี่ ฉันได้พบสิ่งดี ๆ ที่หาไม่ได้ในเมืองหลวง นั่นคือ ดวงตาอันใสซื่อบริสุทธิ์ของเด็ก ๆ ความมีน้ำใจไมตรีของชาวบ้านที่นั่น ธรรมชาติที่เขียวขจี อุดมสมบูรณ์ และอากาศที่เย็นสดชื่นปราศจากมลพิษ ทุก ๆ อย่างดูสะอาดบริสุทธิ์ แม้จะอยู่ท่ามกลางความห่างไกลก็ตาม

ฉันดีใจที่ได้มีส่วนร่วมในการไปอุดหนุนครั้งนี้ ไปลบคำว่า “ความแตกต่าง” ออกจากสังคมไทย และฉันก็สามารถรับรู้ได้ด้วยใจ ว่าเด็ก ๆ และชาวบ้านก็ดีใจที่พวกเราไปเช่นกัน และสุดท้าย ถึงแม้ว่าความต่างต่างนั้นยังคงมีอยู่ ก็จะสามารถพบพรหมวิหารของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว “พ่อของคนไทยทุกคน” เหมือนกัน ซึ่งตอนนี้ ฉันยังคงจดจำภาพที่ฉัน เด็ก ๆ และชาวบ้านร่วมกันจุดเทียนชัย และช่วยกันปล่อยโคมลอยถวายพระพรแด่พระองค์ท่านได้เป็นอย่างดี

นางสาวปิยนุช สุธยอด

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

การเดินทางแม้ว่าจะยาวนาน และเหน็ดเหนื่อย แต่เมื่อเห็นรอยยิ้มแห่งความ
ไร้เดียงสาที่ปรากฏบนแก้มของเด็กๆ แสดงถึงความตื่นเต้น ดีใจ ที่เห็นพวกพี่ๆ มาให้
ความรู้และทำกิจกรรมต่างๆ เด็กบางคนก็ถึงกับรู้สึกผูกพันและไม่อยากให้พี่ๆ กลับมา
กรุงเทพฯ เลย เพียงแค่ 3 วัน ที่มีเวลาได้อยู่ร่วมกัน ก็ทำให้สายใยเล็กๆ ก่อตัวขึ้น
ระหว่างพี่กับน้อง เเท้ๆ ก็สามารถทดแทนความรู้สึกเหน็ดเหนื่อยได้มากทีเดียว

บรรยากาศและสภาพแวดล้อมรอบๆ โรงเรียนที่มีความเป็นธรรมชาติ ไม่
สามารถสัมผัสได้เมื่ออยู่ในเมืองกรุง เมืองที่มีความเจริญในทุกๆ ด้าน แต่ก็ขาดสิ่งเหล่านี
นี้ อากาศที่จังหวัดอุดรติดถึงแม้ว่าจะหนาว แต่ก็ทำให้รู้สึกอบอุ่นขึ้นมาได้ เพราะการ
ต้อนรับเป็นอย่างดีจากทั้งคณะครู นักเรียน และชาวบ้าน ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความ
เมตตา ความมีน้ำใจที่ทุกๆ คนมอบให้ การทำบายศรีสู่ขวัญแสดงถึงความรักใคร่เอ็นดู
และความผูกพัน ต่อผู้มาเยี่ยมเยือน แม้ว่าจะหนาวกายแต่เมื่ออบอุ่นใจ ก็ทำให้คลาย
หนาวได้เช่นกัน

เพียงแค่ระยะเวลาสั้นๆ จากการเดินทางไปร่วมทำกิจกรรมที่โรงเรียนตชด.
บุญธรรม-บุญพริ้ง จังหวัดอุดรติด ก็ทำให้ได้รับความประทับใจ พร้อมทั้งประสบการณ์
อีกมากมายกลับมาแบบเต็มกระเป๋ โดยที่ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสดำเนินกิจกรรมเหล่านี้อีก
หรือไม่

นางสาวพวงชมพู จุลเดช

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 600 กิโลเมตร ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมและทำกิจกรรมกับน้องโรงเรียนตำรวจชายแดนบุญธรรม-บุญพริ้ง น้องๆเด็กๆเหล่านั้นมีประมาณ 80 คน กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ส่วนมากเป็นคนพื้นเมืองอพยพมาจากลาว แต่ก็มีส่วนน้อยที่เป็นชาวไทยภูเขา

เด็กที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบุญธรรม-บุญพริ้ง น่ารักกันทุกคน เริ่มตั้งแต่ลงจากรถบัส มีน้องๆ มารอรับพวกเราอยู่ที่โรงเรียนก่อนแล้ว ตกกลางคืนเราก็ทำกิจกรรมถวายพระพรเฉลิม พระชนมพรรษาแด่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวร่วมกัน และปล่อยโคมถวายพระพร วันรุ่งขึ้นพวกเราทำกิจกรรมเล่นเกมสันทนาการ

ช่วงแรกๆ ทั้งน้องๆ และพวกเราๆ จะเขินกันก่อน แต่ต่อมาพวกเรา ก็สนิทกันได้อย่างรวดเร็ว เด็กๆ ส่วนมากชอบเต้นและร้องเพลงกันมาก มีบ้างบางคนที่มาขอร่วมตีกลองกับพวกเรา น้องๆชวนพวกเราเดินไปน้ำตก ซึ่งอยู่หลังโรงเรียน พวกเราตกลงเดินตามน้องๆไป ต้องเดินขึ้นเขา ข้ามน้ำ ปีนก้อนหินขึ้นไปด้วย พอไปถึงน้ำตก น้ำที่นั่นใสและเย็น จนข้าพเจ้าต้องลองดื่มน้ำจากธรรมชาติแท้ๆ ดู

การที่ข้าพเจ้าได้มาร่วมทำกิจกรรมที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบุญธรรม-บุญพริ้ง ทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่า ยังมีเด็กๆ อีกหลายคนในหลายพื้นที่ของประเทศไทย ที่ต้องการความช่วยเหลือ ทั้งโอกาสทางการศึกษา สื่อ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

การมีชีวิตอยู่ของมนุษย์เรา สิ่งที่ทำให้เรามีคุณค่าที่สุด คือ การได้แบ่งปันให้กับผู้อื่น

นางสาวกวนดี ประเสริฐสังข์

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

ช่วงเวลานี้ๆ เพียงสามวันในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้และรับประสบการณ์ใหม่ๆ หลายอย่างจากการที่ได้ลงสำรวจพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลภาคสนามที่หมู่บ้านภูต่างแม้ว่าสถานที่ไปเก็บข้อมูลนั้นจะอยู่ห่างไกลความเจริญและความหนาวเย็นของอากาศในหน้าหนาวจะทำให้รู้สึกหนาวหิวขึ้นภายในจิตใจ แต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการไปเก็บข้อมูลครั้งนี้ เพราะการต้อนรับที่เปี่ยมไปด้วยมิตรไมตรีของชาวบ้านทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมากเลยทีเดียว ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจที่ชาวบ้านทุกคนต่างมีความกระตือรือร้น สนใจ ที่จะให้ข้อมูลด้วยท่าทางที่เป็นมิตร ถึงแม้จะมีความแตกต่างทางด้านภาษาบ้างเล็กน้อย แต่ก็สามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจ หลังจากที่ได้พบปะพูดคุยกับชาวบ้านทำให้ข้าพเจ้าสัมผัสได้ถึงวิถีความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายของสังคมชนบทที่แตกต่างจากสังคมในเมืองใหญ่อย่างสิ้นเชิง ในสังคมชนบทถึงแม้จะมีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายไม่เพียบพร้อมเท่ากับสังคมเมือง แต่ทุกคนก็ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุขตามอัตภาพของตนบนรากฐานของความพอเพียง เพราะทุกคนมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้แก่กัน มีการพึ่งพาอาศัยและช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันเห็นได้จากรอยยิ้มที่ผุดขึ้นบนใบหน้าที่เป็นห่วงใยของชาวบ้านหลายคนในการช่วยกันลงแขกสีข้าวโพดเพื่อนำผลผลิตนั้นไปขาย ความร่วมมือร่วมใจโดยปราศจากการแก่งแย่งแข่งขัน ซึ่งดีตรงกันนี้เองก่อให้เกิดความสามัคคีขึ้นในหมู่คณะซึ่งไม่ว่าจะทำงานสิ่งใดหากทุกคนมีความสามัคคีแล้วก็จะสามารถทำงานนั้นสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เมื่อเปรียบเทียบกับชีวิตในเมืองใหญ่แล้วการจะหาน้ำใจจากใครสักคนนั้นกลับยากเต็มที

นางสาวมณฑิชา ชาญประโคน

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

โครงการนำร่อง : ศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม เพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบายการจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน โดยมีกิจกรรมเป็นกระบวนการ ถือเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ควบคู่กับการกระทำจริง และเป็นการสร้างสรรคความรู้ให้เป็นรูปธรรม

หากกล่าวถึงความรู้สึกประทับใจที่ได้รับจากการไปจัดฐานกิจกรรมเพื่อเด็กและเยาวชนผู้ด้อยโอกาสในพื้นที่ ดิฉันรู้สึกประทับใจใน 2 ส่วนคือ ส่วนแรกประทับใจในตัวเด็กนักเรียนที่มีความกล้าแสดงออก ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมต่างๆเป็นอย่างดี นักเรียนให้ความสนใจ พยายามที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่น่าสนใจ ถึงแม้ว่าตัวนักเรียนเองจะขาดโอกาส ขาดความพร้อมในการเรียน แต่นักเรียนก็มีความพยายามที่จะเรียนรู้ ส่วนสุดท้าย คือ ความประทับใจในวิถีชีวิตของชาวบ้านในชุมชน ที่มีวิถีชีวิตความเป็นอยู่อย่างพอเพียง เรียบง่าย คนส่วนใหญ่ไม่ได้มีการดิ้นรนขวนขวายหาสิ่งที่เกินตัว ใช้ชีวิตด้วยการพึ่งพาธรรมชาติ และนอกจากนี้ดิฉันยังรู้สึกประทับใจการจัดทำพิธิบายศรีสู่ขวัญให้กับคณะของพวกเราด้วยความเต็มใจ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความมีน้ำใจและความสามัคคีของชาวบ้านในชุมชน

ประสบการณ์และความรู้ที่ได้จากการร่วมกิจกรรมในครั้งนี้เป็นสิ่งที่มีความค่าและไม่สามารถหาซื้อจากที่ไหนได้ และการจัดกิจกรรมครั้งนี้เป็นสิ่งที่เกิดประโยชน์ทั้งต่อเด็ก เยาวชน และชุมชน รวมทั้งนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรม

นางสาววรรณนิศา ศรีอ้วน

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

การเข้าร่วมโครงการนำร่องศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม และกิจกรรม “ค่ายภาษา ศิลป์เพื่อน้อง” จังหวัดอุตรดิตถ์ ระหว่างวันที่ 5-7 ธันวาคม 2549 ครั้งนี้ เป็นการสร้างยุทธศาสตร์ที่สำคัญให้เกิดขึ้นกับการผลิตครูแนวใหม่ เป็นกระบวนการหล่อหลอมและสร้างการเรียนรู้ในแบบรูปธรรมมีการเรียนรู้และปฏิบัติจริง ถือเป็นการปลูกฝังความเป็นคนความเป็นครูให้กับนิสิต ซึ่งกล่าวได้ว่ากิจกรรมครั้งนี้ได้สร้างจิตสำนึกที่ดีแห่งความเป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่อชีวิต ชุมชน สังคม และสิ่งแวดล้อม ทำให้นิสิตได้รู้จักความมีน้ำใจ ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน สร้างความใกล้ชิดผูกพัน และสร้างประโยชน์ให้คนในชุมชนและสังคม แม้ว่าแต่ละชีวิตที่อยู่ร่วมกันจะมีความแตกต่างกัน ในชาติกำเนิดและทางไกลกันดารเพียงใดก็ตาม แต่เราก็สามารถแบ่งปันความสุขให้แก่กันได้ นอกจากนี้นิสิตยังได้ใกล้ชิดผูกพันกับสิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ เรียนรู้วิถีชีวิตชาวบ้านที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ ก่อให้เกิดความรักความหวงแหนในทรัพยากรอันล้ำค่าของประเทศ

ทั้งนี้ ยังเป็นการปลูกฝังความเป็นครูให้เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของกิจกรรม “ค่ายภาษา ศิลป์เพื่อน้อง” นิสิตสัมผัสถึงความรู้สึกของความเป็นพี่น้อง ที่ทำหน้าที่เสมือนเป็นครูและน้องมีหน้าที่เสมือนเป็นลูกศิษย์ ซึ่งครู (พี่) จะคอยพูดคุย หยอกล้อ เป็นที่ปรึกษา ชี้แนะแนวทางที่ดี และให้ความรู้กับลูกศิษย์ (น้อง) โดยกระบวนการเหล่านี้จะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการฝึกฝนตนเองให้ก้าวไปสู่การพัฒนาศักยภาพความเป็นครู เพื่อนำไปใช้ในอนาคต

นางสาววิจิตรา อินทสุวรรณ

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

การเดินทางไปออกค่ายพัฒนาในครั้งนี้เป็นการเดินทางที่แตกต่างไปจากการเดินทางไปท่องเที่ยวในครั้งอื่นๆที่ดิฉันเคยไปมา เมื่อเริ่มเข้าสู่เขตของโรงเรียนซึ่งอยู่ในหุบเขาเราไปถึงกันตอนเย็นแล้ว ดิฉันมองออกไปบริเวณหุบเขาก็ได้พบกับหมอกที่ลงจัดอยู่ระหว่างหุบเขา มันสวยมากจริงๆค่ะ นั่นเป็นความประทับใจแรกซึ่งสัมผัสได้ตั้งแต่ไปถึง ธรรมชาติที่บริสุทธิ์และอากาศที่แสนจะสะอาด เป็นสิ่งที่ดิฉันถวิลหามากที่สุด ณ ขณะนั้น ตอนเช้าพวกเราทุกคนได้ร่วมกันทำกิจกรรมกับน้องๆที่โรงเรียน เด็กๆน่ารักทุกคนดิฉันยืนยันได้เลย พวกเขาสนใจเล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเรา สีหน้าที่พวกเขาก็ดูแจ่มใสออกมาเต็มไปด้วยความสุข ยิ้มแย้ม ทำให้ดิฉันรู้สึกหายเหนื่อยและมีความสุขที่ตัดสินใจมาค่ายครั้งนี้ เด็กๆได้รับการอบรมมารยาทกันมาเป็นอย่างดีถึงแม้ว่าพวกเขาจะอยู่ห่างไกลจากสังคมเมืองมากแต่พวกเขาก็ไม่ไกลจากความดีงามเลย วิถีชีวิตของเด็กๆและบ้านเป็นความเรียบง่ายที่น่าทึ่ง เป็นการใช้เศรษฐกิจแบบพอเพียง ปลูกผักกินเอง พึ่งพาอาศัยกับธรรมชาติ เด็กๆรู้จักการดูแลรักษาต้นไม้ ลำธารและธรรมชาติรอบๆตัว เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในที่ดิฉันและเพื่อนๆทำได้จากการสอนพวกเขา การไปอยู่ไปกินที่ค่ายครั้งนี้ตอนแรกดิฉันคิดว่าเวลามันมากเกินไปแต่พอถึงวันกลับดิฉันคิดว่าทำไมเราไม่อยู่ต่อกันอีกสัก 3 – 4 วันนะ

ความประทับใจของดิฉันในครั้งนี้จะประทับใจอยู่ในใจของดิฉันตลอดไปและดิฉันคิดว่าความประทับใจและประสบการณ์ที่เด็กๆที่โรงเรียน ดชด.บุญธรรม บุญพริ้งก็จะอยู่กับพวกเขาตลอดไปเช่นกัน

นางสาวศศิธร รอดย้อย

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

จากการที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมในครั้งนี้ ทำให้ฉันได้รับประสบการณ์แปลกใหม่ที่ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน ได้เรียนรู้วิถีชีวิต ความเชื่อ ของชุมชนท้องถิ่นที่หาได้ยาก ซึ่งตำราต่างๆก็ไม่อาจเปรียบได้ เพราะการเรียนรู้ครั้งนี้เป็นประสบการณ์ตรงที่ดิฉันได้สัมผัสด้วยตัวเองโดยตรง

โดยดิฉันและเพื่อนๆวิชาเอกภาษาไทยจะได้รับมอบหมายให้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาไทย พวกเราจึงช่วยกันประดิษฐ์สื่อที่จะให้น้องๆได้ร่วมสนุกสนานไปพร้อมๆกับการเรียนรู้ ซึ่งผลจากการดำเนินงานก็ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายเป็นอย่างดี น้องๆจะสนุกสนานกับสื่อการเรียนรู้ที่สวยงาม สลับกับการทำกิจกรรมสั้นทบทวนและเล่นเกมละลายพฤติกรรม แม้พวกเราจะต้องทำกิจกรรมตั้งแต่เช้าจดเย็น แต่ก็มีความเหน็ดเหนื่อยเมื่อพบกับรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากน้องๆที่น่ารักทุกคน นอกจากนี้ยังได้รับความเอ็นดูจากชาวบ้านในชุมชนเป็นอย่างดีด้วยการแวะเวียนมาร่วมกิจกรรม อีกทั้งยังจัดพิธีบายศรีสู่ขวัญให้แก่พวกเรา ซึ่งทำให้ดิฉันซาบซึ้งใจมาก เพราะการสู่ขวัญเป็นพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อ การที่จะกระทำได้นั้นผ่านการพิจารณาว่าเหมาะสมแล้วเท่านั้น ไม่สามารถกระทำได้พร่าเพื่อตามความพอใจ อีกทั้งยังทำให้ดิฉันได้รู้ถึงพิธีการสู่ขวัญอย่างครบถ้วน เพราะแม้จะเคยเรียนมาแล้วแต่ก็ไม่เคยได้เข้าร่วมในพิธีกรรมจริงเลย นอกจากนี้ยังได้รู้ถึงความจงรักภักดีของคนไทยทุกคนที่มีต่อในหลวง ซึ่งแม้จะอยู่ท้องถิ่นห่างไกล แต่ก็ยังแสดงความจงรักภักดีด้วยการจุดเทียนชัยถวายพระพรและลอยโคมไฟกันอย่างพร้อมเพรียง

ตลอดช่วง 2 คืน 3 วันที่ผ่านมา จึงทำให้ดิฉันได้เรียนรู้ในมุมมองที่แตกต่างออกไป ได้รับสิ่งดีๆที่มีคุณค่าแก่การจดจำ เป็นประสบการณ์ที่ไม่มีวันลืมไปได้โดยง่ายอย่างแน่นอน

นางสาวสุชาดา ทิมจิตร

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

ตลอดระยะเวลาในการเดินทางเพื่อไปจัดกิจกรรมที่โรงเรียนตชด.ในตำบลบ่อเบี้ยจังหวัดอุดรธานี ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเป็นการเดินทางที่แสนยาวนานเหลือเกิน ข้าพเจ้ามีคำถามอยู่ในใจมากมาย เพราะเดิมทีข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่โรงเรียนตชด. ถึงแม้จะเป็นโรงเรียนที่อยู่ห่างไกลความเจริญและค่อนข้างทุรกันดาร แต่โรงเรียนเหล่านี้ก็น่าจะได้รับการดูแลหรือได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอกอยู่แล้ว บางครั้งอาจดีเสียกว่าโรงเรียนของรัฐบางแห่งที่อยู่ตามชนบทเสียอีก และเมื่อข้าพเจ้าได้ไปถึงอดีตของข้าพเจ้าที่มีอยู่ก็หมดไป ข้าพเจ้ามองเห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันทางการศึกษาที่เกิดขึ้นเพราะถึงแม้จะมีผู้พยายามสนับสนุนหรือส่งเสริมการศึกษาให้กับพวกเขา แต่อย่างไรก็ตามด้วยปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมก็เป็นตัวปิดกั้นโอกาสพวกเขาเช่นกัน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความคิดว่าการที่พวกข้าพเจ้าได้เข้าไปจัดกิจกรรมให้กับเด็ก ๆ ก็เท่ากับว่าเป็นการเปิดโอกาสให้เขาได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ รู้จักที่จะกล้าแสดงออก ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่านี่เป็นสิ่งที่ดินนอกเหนือจากการสนับสนุนด้วยเงินทองหรือสิ่งของ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงการช่วยเหลือพวกเขาทางด้านวัตถุเท่านั้น แต่การที่พวกข้าพเจ้าได้เข้าไปจัดกิจกรรม สัมผัสกับวิถีชีวิตของพวกเขา นั้นย่อมทำให้เกิดคุณค่าทางจิตใจกับทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากมาย ในการไปอุดรธานีครั้งนี้ข้าพเจ้ามิได้ไปในฐานะผู้ให้แต่เพียงอย่างเดียว ในขณะเดียวกันข้าพเจ้าก็อยู่ในฐานะของผู้รับด้วย ข้าพเจ้ารับเอาความหวังดี ความมีเมตตาจิตมีจิตใจของชาวบ้าน ความรักและเชื่อถือของเด็ก ๆ และรับเอาความรู้ที่จัดเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือความรู้ที่สะท้อนออกมาในรูปของขนบธรรมเนียมประเพณี ความคิด ความเชื่อ ตัวอย่างเช่น การเผาข้าวหลาม การปล่อยโคม และการทำพิธีบายศรีสู่ขวัญ สิ่งเหล่านี้นับว่าเป็นแหล่งเรียนรู้ที่แปลกใหม่และสร้างความประทับใจให้กับข้าพเจ้าได้ทีเดียว

นายธนพล ชุนเพชร

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

มีประโยคอยู่หนึ่งประโยคที่พวกเราได้ยินและคุ้นเคยกันดี คือ คนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะเป็นได้ ข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกันข้าพเจ้าเลือกที่จะเป็นครู ครูผู้ทำหน้าที่ให้ความรู้และอบรมให้นักเรียนเป็นคนดีของสังคม คงจะเช่นเดียวกันกับเด็กนักเรียนที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ที่จังหวัดอุดรธานี ก็เลือกไม่ได้ที่จะไปเกิดเป็นคนรวยหรือเด็กในเมืองที่มีโอกาสทางการศึกษาที่ดีเลิศ แต่เด็กนักเรียนเหล่านั้นมีสิ่งที่คุณครูสามารถเลือกได้ คือ โอกาสทางการศึกษาที่เหล่าครูตำรวจตระเวนชายแดนหยิบยื่นโอกาสมาให้ และทุนการศึกษาพระราชทานจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ทำให้พวกเขาสามารถมีโอกาสทางการศึกษา

ตัวข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสที่จะเลือกเป็นส่วนหนึ่งในการหยิบยื่นความรู้ทางด้านวิชาภาษาไทยเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถให้แก่เด็กเรียนที่ไม่มีสิทธิที่จะเลือกเกิด แต่มีสิทธิที่จะเลือกในการศึกษาหาความรู้ให้ตนเองได้

นายบุรชิต จันเต็ม

คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย (กศ.บ.)

นิสิต นักศึกษามีใช้แต่จะศึกษาหาความรู้ภายในมหาวิทยาลัยเท่านั้น เพราะสิ่งที่เราเรียนอยู่ในทุกวันนี้ เป็นเพียงเลี้ยวหนึ่งแห่งการใช้ชีวิตเท่านั้น นิสิตนักศึกษา นั้น ถือว่าเป็นความหวังของคนทั้งชาติ ที่จะช่วยเหลือ นำพาประเทศชาติให้อยู่ได้ ให้พัฒนาได้ต่อไปในอนาคต นิสิต นักศึกษาต้องตระหนักว่า ค่าเล่าเรียนของเรานั้น ส่วนหนึ่งมาจากภาษีของคนไทยทั่วประเทศ หาได้มาจากผู้ปกครองของเราเพียงส่วนเดียว ไม่ จึงต้องตระหนักถึงบุญคุณของคนไทย ต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เป็นคนดี และทำประโยชน์เพื่อสังคม และประเทศชาติ

นิสิตนักศึกษานั้นปัจจุบันนี้ได้หลงลืมหน้าที่ที่สำคัญของตนไป หน้าที่สำคัญ อันนี้คือ การช่วยเหลือสังคม ทำประโยชน์เพื่อประเทศชาติไม่ว่าจะมากหรือน้อย เป็นคนดีของสังคม ไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคม และเป็นแบบอย่างที่ดีให้สมกับเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาที่สูง นิสิต นักศึกษาจะต้องไม่ลืมหน้าที่ของตน

ได้มีคำกล่าวว่า ประเทศไทยที่แท้จริงนั้นไม่ได้อยู่ที่กรุงเทพฯ หากอยู่ในต่างจังหวัด อยู่ในถิ่นที่ทุรกันดาร ดังนั้น นิสิต นักศึกษา จะต้องหาทางช่วยเหลือ ทำประโยชน์ให้ ถ้าหากนิสิต นักศึกษาที่ทำให้สิ่งที่เป็นประโยชน์แก่สังคม ก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ได้อย่างดียิ่ง

ผมเป็นนิสิตคนหนึ่งที่จะช่วยเหลือ และทำประโยชน์ให้แก่บุคคล และสังคม ที่ด้อยโอกาสเหล่านั้นอย่างเต็มที่เมื่อมีโอกาส เพราะเป็นการทำหน้าที่ที่สำคัญของนิสิต นักศึกษา

สรุปแบบสอบถาม

โตขึ้นอยากเป็นอะไร

- ...นักวาดภาพ บิ๊กเอ็ม ป.6
- ...คุณครู นฤมล คำภาเคน ป.1
- ...ทหาร ตูทิแพง
- ...นักฟุตบอล วัฒนา ชานู ป.1
- ...หมอ สมฤทัย ดาแว่น
- ...นักวิชาการ ภาณุพงษ์ เปี้ยวัฒน์ ป.6
- ...นักกีฬาทีมชาติ ลลิตา ขวัญยืน
- ...นักวิทยาศาสตร์ ธีรยุทธ น้อยแก้ว โย ป.1

อยากมีเงินกี่บาทถ้ามีเงินจะเอาไปทำอะไร

- ...อยากมีเงิน 3 บาทเอาไปซื้อขนม
- ...100 บาท ให้พ่อแม่ซื้ออาหารกิน ยงยุทธ แสนคำอ้วน โจ ป.1
- ...20 บาท ไว้ไปซื้อของเล่นและนั่งชิงช้าสวรรค์ที่งานดอกฝ้าย วัฒนา ชานู ป.1

อยากได้อะไรจากนายกรัฐมนตรีบ้าง

- ...ผ้าห่ม วัฒนา ชานู ป.1
- ...เสื้อผ้า ยงยุทธ แสนคำอ้วน โจ ป.1
- ...ทำบัตรคนไทย ตูทิแพง
- ...อยากได้ความดีของนายก

รู้จักรัฐประหารหรือไม่

...ไม่รู้

...ใครทำผิดกฎหมายถูกประหารชีวิต

...บวมตาย

ถ้าขอพรได้ 1 ข้อ

...ขอให้หนูเรียนหนังสือเก่ง นฤมล ป.1

...ขอให้พระเจ้าอยู่หัวมีความสุข เกศมณี ปุ๊กโสม

...ขอให้พ่อแม่มีความสุข มณีรัตน์ ยาต่อ ป.2

...ขอให้ตตินักกีฬาทีมชาติ สิ้นชัย อินทร์บริสุทธิ์

...อยากได้พ่อแม่ เพราะพ่อแม่กำลังจะไปกรุงเทพฯ ต้องอยู่กับยาย เมธา วิอุทัย

...อยากได้บ้าน

...ให้พี่ๆ มาอีก

...ขอให้บ้านไม่ยากจน,

...ขอให้บ้านมีดอกไม้

...ขอหนู 1 ตัว

โครงการนำร่อง :

ศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม เพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบาย
การจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน
โดยมีกิจกรรมเป็นกระบวนการ

(1) ชื่อโครงการ

โครงการนำร่อง : ศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม เพื่อ
เป็นแนวทางกำหนดนโยบายการจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน โดยมี
กิจกรรมเป็นกระบวนการ

(2) หน่วยงานรับผิดชอบ

โครงการมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน เทิดพระเกียรติ ฯ (บก.9)

คณะมนุษยศาสตร์

คณะศิลปกรรมศาสตร์

(3) ผู้รับผิดชอบโครงการ

ประธานยุทธศาสตร์การจัดการความรู้เพื่อสังคม

(4) หลักการและเหตุผล

เจตนารมณ์ของโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับปริญญาตรี
(หลักสูตร 5 ปี) ก็เพื่อตอบสนอง พรบ.การปฏิรูปการศึกษา และยุทธศาสตร์การ
ปฏิรูปครูและบุคลากรทางการศึกษา 3 ด้าน ได้แก่ ยุทธศาสตร์การฟื้นฟูศรัทธา
วิชาชีพครู ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพครู และยุทธศาสตร์การผลิตครูแนวใหม่
โดยเฉพาะยุทธศาสตร์การผลิตครูแนวใหม่ หรือการผลิตครูเก่งและมีความ

สามารถในวิชาชีพ มีความรอบรู้เท่าทันกระแสโลก เป็นครูดี มีระบบคิดและจิตสำนึกต่อชีวิต ชุมชน สังคมและสิ่งแวดล้อม

ซึ่งการจะดำเนินการดังกล่าวให้บรรลุผล จำต้องอาศัยกระบวนการหล่อหลอมเรียนรู้อย่างเป็นรูปธรรมและการปฏิบัติจริง

โครงการนำร่อง : ศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูลชุมชนภาคสนาม เพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบายการจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน (จ.อุตรดิตถ์) โดยมีกิจกรรมเป็นกระบวนการ ถือเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ควบคู่กับการกระทำจริง ที่จะทำให้เกิดการพัฒนาไปสู่เจตนารมณ์ที่ตั้งไว้

(5) วัตถุประสงค์

5.1 เพื่อเฉลิมฉลองในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช มีพระชนมายุ ครบ 80 พรรษา

5.2 เพื่อศึกษาเรียนรู้แนวคิดการจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน ภายใต้หลักการการเคารพกฎธรรมชาติ วิถีจริยธรรม ปรัชญาพอเพียง และการจัดการที่เน้นมนุษย์และชุมชนเป็นจุดหมาย

5.3 เพื่อสร้างกระบวนการจิตอาสาสมัครให้เกิดขึ้นกับนิสิตโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี หลักสูตร 5 ปี

5.4 เพื่อเผยแพร่ผลงานการทำกิจกรรมโครงการนำร่อง : ศึกษาเรียนรู้การสร้างฐานข้อมูล ชุมชนภาคสนามต่อสาธารณชน

6. จำนวนผู้เข้าร่วมโครงการ

6.1 นิสิตโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐาน (หลักสูตร 5 ปี) คณะศิลปกรรมศาสตร์และ คณะมนุษยศาสตร์ รวมจำนวน 106 คน

6.2 พระ ครู และผู้นำชุมชน 2 หมู่บ้าน รวมจำนวน 50 คน

6.3 เด็กและเยาวชนโรงเรียน ตชด. บุญธรรม-บุญพริ้ง และโรงเรียน ตชด.ยอดโพธิ์ทอง ชั้น ป.1 – ป.6 รวม 125 คน

6.4 ผู้บริหาร คณาจารย์และข้าราชการ จาก มศว รวม จำนวน 15 คน

7. กิจกรรมโครงการ

7.1 จัดทำฐานข้อมูลชุมชนชั้นพื้นฐานร่วมกับผู้นำหมู่บ้านห้วยไผ่ และบ้าน
ภูต่าง (นิสิตแยกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 10 – 15 คน)

7.2 จัดฐานกิจกรรมเพื่อเด็กและเยาวชนผู้ด้อยโอกาสในพื้นที่โรงเรียน
ตชด.ยอดโพธิ์ทอง 1 และโรงเรียน ตชด. บุญธรรม – บุญพริ้ง

7.3 จูงน้องส่งบ้านและเยี่ยมบ้านเด็กและเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรม

7.4 เสวนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์และประเมินผล 4 กลุ่มงาน

7.5 รับฟังปาฐกถา ฯพณฯ นายอำพล เสนาณรงค์ องคมนตรี (ที่ห้อง
ประชุมเขื่อนสิริกิติ์)

7.6 นิสิต 2 คณะร่วมจัดทำต้นฉบับจัดพิมพ์เอกสารชุดความเป็นคนความ
เป็นครู 4

7.7 เปิดนิทรรศการโครงการวันครู 16 มกราคม 2550

8. การดำเนินงาน

ครั้งที่ 1 วันที่ 17 – 18 ตุลาคม 2549 สำรวจพื้นที่เตรียมความพร้อมของ
โครงการ

ครั้งที่ 2 วันที่ 5 – 7 ธันวาคม 2549 กิจกรรมลงพื้นที่ภาคสนาม

ครั้งที่ 3 วันที่ 16 มกราคม 2550 (วันครู) เปิดนิทรรศการโครงการ

9. สถานที่

9.1 บ้านห้วยไผ่ ตำบลบ่อเบี้ย จังหวัดอุดรดิตถ์ และโรงเรียน ตชด.
บุญธรรม – บุญพริ้ง

9.2 บ้านภูต่าง ตำบลบ่อเบี้ย จังหวัดอุดรดิตถ์ และโรงเรียน ตชด. ยอดโพธิ์
ทอง 1

10. งบประมาณ

งบประมาณ จากโครงการจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ตรอน จังหวัด
อุดรดิตถ์

10.1 ค่าจ้างเหมารถปรับอากาศ		
จำนวน 2 คัน ๆ ละ 40,000 บาท	80,000	บาท
10.2 ค่าน้ำมันเชื้อเพลิงและค่าทางด่วน (รถตู้)	7,000	บาท
10.3 ค่าอาหารนิตติ ผู้บริหาร คณาจารย์ และ ข้าราชการจาก มศว 3 วัน อัตราวันละ 200 บาท		
จำนวน 121 คน เป็นเงิน	72,600	บาท
10.4 ค่าที่พักจำนวน 121 คน		
ระยะเวลา 2 คืน (เหมาจ่าย)	7,000	บาท
10.5 ค่าตอบแทนวิทยากร	4,000	บาท
10.6 ค่าวัสดุ เครื่องเขียน และอุปกรณ์	9,000	บาท
10.7 ค่าล้าง ขัดขยายภาพกล้องดิจิตอล	5,000	บาท
10.8 ค่าจัดพิมพ์หนังสือความเป็นคน ความเป็นครู 4 1000 เล่ม	98,000	บาท
10.9 ค่าใช้จ่ายในการจัดการนิทรรศการ		
โครงการวันครู 16 มกราคม 2550	65,000	บาท
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น	347,600	บาท
(สามแสนเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยบาทถ้วน)		

11. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นไปตามวัตถุประสงค์

กำหนดการโครงการนำร่อง :การสร้างฐานข้อมูลชุมชนเพื่อเป็นแนวทางกำหนดนโยบาย การจัดตั้งมหาวิทยาลัยชุมชน มศว ดรอน โดยมีกิจกรรมเป็นกระบวนการ วันที่ 5-7 ธันวาคม 2549

วันอังคารที่ 5 ธันวาคม 2549

- 05.30 น. ออกเดินทางจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
โดยรถบัส
- 07.30 น. รับประทานอาหารกล่องในรถ
- 09.00 น. พักที่ จ.นครสวรรค์
- 12.00 น. รับประทานอาหารกลางวันที่ จ.อุตรดิตถ์
- 15.30 น. ถึงโรงเรียนตชด. ยอดโพธิ์ทอง 1 และโรงเรียนตชด. บุญธรรม
บุญพริ้ง
- 16.00 น. สำรวจพื้นที่ทำกิจกรรม
- 17.00 น. พักผ่อน
- 18.00 น. รับประทานอาหารเย็น
- 19.00 น. รับฟังคำบรรยายสรุปสภาพพื้นที่พอสังเขป จากครูใหญ่
โรงเรียนตชด. และประชุมทบทวนแผนกิจกรรม
- 21.00 น. พักผ่อน

วันพุธที่ 6 ธันวาคม 2549

- 06.00 น. ตื่นนอน
- 07.00 น. รับประทานอาหาร
- 08.00 น. เข้าแถวร่วมร้องเพลงชาติ สวดมนต์ ร่วมกับนักเรียนและ
ครูโรงเรียน
- 08.30น. - แยกกลุ่มทำกิจกรรมหมุนเวียนแต่ละฐานของนิสิต
คณะมนุษยศาสตร์ และนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์
- แยกกลุ่มพบผู้นำชุมชนห้วยไผ่และชุมชนภูต้าง เพื่อสร้าง
ฐานข้อมูลชุมชน

- 12.00 น. รับประทานอาหารกลางวัน
- 13.00 น. ทำกิจกรรมต่อ
- 16.00 น. พิธีปิดกิจกรรม
- 16.30 น. นิสิตพานักเรียนส่งบ้านและเยี่ยมบ้านเด็กและเยาวชน
ห้วยไผ่และชุมชนภูต๋าง
- 18.00 น. รับประทานอาหาร
- 19.00 น. ร่วมเสวนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและสรุปผลการทำงาน
กิจกรรมและการบ้าน(วางแผนเรื่องหนังสือและกิจกรรม
นิทรรศการ)
- 21.00 น. ชมดวงดาวทอแสงกลางผืนฟ้าที่ไร่คว้น
- 21.30 น. พักผ่อน

วันพฤหัสบดีที่ 7 ธันวาคม 2549

- 06.00 น. ตื่นนอน
- 06.30 น. ออกเดินทาง
- 08.30 น. ถึงเขื่อนสิริกิติ์ และรับประทานอาหารเช้า
- 09.00 น. เข้าร่วมรับฟังปาฐกถา ฯ พณ ฯ อำพล เสนาณรงค์ องคมนตรี
- 10.30 น. รับประทานอาหารว่าง และเดินทางกลับ
- 12.00 น. รับประทานอาหารกลางวัน
- 13.00 น. เข้าร่วมงานสัมมนา(ต่อ)
- 17.00 น. รับประทานอาหารเย็น
- 18.00 น. เดินทางกลับ
- 23.00 น. ถึงกรุงเทพฯ โดยสวัสดิภาพ

วันอังคารที่ 12 ธันวาคม 2549

- ส่งต้นฉบับ(ต้นฉบับพิสูจน์อักษรแล้ว)
- คณะบรรณาธิการดำเนินการออกแบบและจัดพิมพ์
- นัดหมายประชุมร่วม

วันอังคารที่ 16 มกราคม 2550 (วันครู)

ร่วมเปิดนิทรรศการโครงการ ณ หอศิลปกรรมศรีนครินทรวิโรฒ

ท้ายเล่ม

ช่วงที่ผมได้รับโอกาสให้ทำหน้าที่เป็นกองบรรณาธิการวารสาร มศว ชุมชน และ มศว พลวัต (ประมาณต้นปี พ.ศ. 2548) ครั้งหนึ่งได้รับมอบหมายจาก บรรณาธิการให้ไปสัมภาษณ์พูดคุยกับคุณโสภณ สุภาพงษ์ ซึ่งท่านเป็นกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิ สภามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บ่ายวันนั้น ผมได้พูดคุย ได้ซักถามและรับฟังทัศนะหลายด้านจากคุณโสภณ ไม่ว่าจะเป็นต่อประเด็นด้านการศึกษา มหาวิทยาลัย สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ ชุมชน ล่วงเลยไปกระทั่งเรื่อง สถานการณ์ทางการเมืองทั้งในระดับประเทศและโลก

ยังจำได้ว่า ช่วงหนึ่ง คุณโสภณ กล่าวแสดงทัศนะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการศึกษา ผมฟังในวันนั้น และยังจำทัศนะของคุณโสภณได้จนถึงวันนี้ ซึ่งพอจะสรุปใจความ ได้ว่า

“ วิชามันเป็นแค่ดาบ แต่การศึกษามันเป็นกระบวนการเรียนรู้ด้วยจิต การศึกษามันสอนให้เราใช้ชีวิตที่มีเสรีภาพ รู้ว่าแม้แต่ความตายก็เป็นธรรมชาติ เป็นปกติ เพียงแต่ว่าก่อนตายต่างหาก เราได้พบสิ่งที่ควรจะทำแล้วหรือยัง การศึกษาสอนให้เราได้ใช้ชีวิตที่ถูกต้อง การที่จะสอนเด็กออกไปแล้ววัดผล ปัจจุบันนี้ เขาวัดผลกันที่คุณภาพภายนอก ซึ่งผมไม่ชอบและคิดว่าผิด วัดผลที่ว่าหนึ่ง ได้ก็เปอร์เซ็นต์ สอง นายจ้างชอบไหม? สาม วิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษหรือเปล่า สี่ ปริญาโท วัดจากสี่ตัวนี้ คุณภาพภายนอก คุณภาพนักศึกษา คือ คุณเป็น ทาส เป็นทาสได้ดีหรือเปล่า วัดแค่นั้นใช่ไหม ? ที่จริงนักศึกษา ต้องรู้ว่า บริษัทที่นักศึกษาจะไปทำงานให้มัน มันได้ปล้น ได้ฆ่า ได้ทำลายสิ่งแวดล้อม ทำลายความเป็นมนุษย์ โกงหรือเปล่า นักศึกษาควรจะต้องรู้สิ่งเหล่านี้ต่างหาก เพื่อไปสร้างสังคมใหม่ที่มีบริษัทค้าขายที่ดี ไม่ใช่ไปรับใช้ใคร รับใช้หนักการเมืองเลวๆ ก็ต้องเรียนรู้ก่อน จบว่าบริษัทไหนแล้ว ไม่ใช่บริษัทไหนจ้างแล้วเราก็อิ่ม”

ได้รับฟังทัศนะจากคุณโสภณในวันนั้น อย่างน้อยก็ทำให้ผมทราบว่า มิติของมหาวิทยาลัยหรือการศึกษา ถ้าเราไม่เข้าข้างตนเองจนเกินไป อาจจะพบว่า ณ วันนี้ สภาพะของความล่มสลายในหลายๆด้านของสังคม มหาวิทยาลัยหรืออำนาจของความรู้ก็มีส่วนไม่น้อยที่ทำให้โลกต้องเผชิญกับภาวะวิกฤติ ส่วนหนึ่งต้องยอมรับว่า เป็นเพราะอำนาจของความรู้ที่เรามอบแก่บัณฑิต มิได้ถูกนำไปใช้เพื่อการช่วยเหลือหรือผานผู้คนในสังคมส่วนรวมเสมอไป แต่หลายครั้งเป็นการใช้อำนาจความรู้ที่มีอยู่ในการตักตวงผลประโยชน์ใส่ตนหรือพวกพ้องในกลุ่มเล็กๆ โดยใช้ความรู้ที่มีนั้นจัดการหรือจัดระบบระเบียบให้คนในสังคมอีกหลายคนหลายส่วนกลายสภาพเป็นเพียงวัตถุที่ไม่สามารถจะเรียกร้องสิ่งใดได้ ไปฉกฉวยเอาจากเขา จากครอบครัว จากสังคม ชุมชน มากไม่น้อย ยังไม่รวมถึงตัวของ “ความรู้” เอง ซึ่งบางชุดความรู้ ชุดความคิด ที่ยิ่งเรียน ยิ่งรู้ ก็ยิ่งเพิ่มเติมประสิทธิภาพเชิงอำนาจในการจัดการ กดขี่ ปิดกั้น คนในสังคมที่ต้องเผชิญกับสภาพความแร้นแค้นเป็นจำนวนมาก

ในที่นี่ หากมองจากทัศนะของคุณโสภณ ที่ว่า วิชามันเป็นแค่ดาบ ก็น่าจะคิดต่อไปได้อีกว่า มิติของวิชาก็มีใช่เพียงแต่ที่บรรจุอยู่ในตำรา ตามแค่ว่ามีผู้เขียนบัญญัติไว้เท่านั้น มิติของวิชาและมิติของการศึกษา มีอยู่ในทุกพื้นที่ มีอยู่ในทุกบริบท มีอยู่ในทุกความขัดแย้งหรือความสอดคล้องต้องกัน มีอยู่ถ้าเราไม่เข้าข้างตนเองว่าเราเป็นน้ำที่เต็มแก้วแล้ว มีอยู่ถ้าเราตระหนักเสมอว่า เราเองในหลายๆพื้นที่ ไม่ว่าจะทำอะไร ก็มีบทบาทเป็นได้แค่เพียง “คนอื่น” มีอยู่ถ้าเราเป็น “คนอื่น” ที่มีความเคารพต่อความหลากหลาย ความต่างต่างนั้นอย่างเท่าเทียม และมีอยู่ถ้าเราไม่เอาแต่ทุนมาเป็นตัวตั้งในการคิดจะทำสิ่งนั้นสิ่งนี้แต่เพียงอย่างเดียว

ในหนังสือความเป็นคน ความเป็นครู ที่พิมพ์ออกมาบัดนี้เป็นฉบับที่ 4 ดังที่ท่านผู้อ่านได้ผ่านพบกับเนื้อหา เรื่องราวต่างๆจากกิจกรรมการลงพื้นที่ชุมชนและกิจกรรมปฏิบัติการฐานความรู้ทั้งในองค์ความรู้ด้านศิลปกรรมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นั้น เรา หมายถึงทางคณะผู้จัดทำ รวมไปถึง นิติสในโครงการผลิตครูชั้นพื้นฐาน (ครู 5 ปี) ทุกคน จากคณะศิลปกรรมศาสตร์และคณะมนุษยศาสตร์ ได้

พยายามนำเสนอข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ ที่มาจากการจัดกิจกรรม แม้ว่าจะเป็น การค้นคว้าหรือการจัดกิจกรรมในบทบาทของ “คนอื่น” แต่ก็พยายามเป็นอย่างยิ่ง ที่จะใช้กระบวนการในการศึกษา ค้นคว้า เรียบเรียง และนำเสนอความรู้ที่ได้จาก ชุมชนนั้น ด้วยการมองและการปฏิบัติที่เคารพต่อมิติที่แตกต่างหลากหลายของ “วิชา” หรืออีกนัยหนึ่งคือ “ชุมชน” ที่เราไปทำกิจกรรมและสัมผัสมา ซึ่งในที่นี้คือชุมชน บ้านภูต่าง และ ชุมชนบ้านห้วยไผ่ ตำบลบ่อเบี้ย อำเภอบ้านโคก จังหวัดอุดรธานี ผ่านการทำกิจกรรมด้านศิลปะและภาษากับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน บุญธรรม-บุญพริ้ง และ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนยอดโพธิ์ทอง ซึ่งแม้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่เราไปดำเนินกิจกรรมกับสองโรงเรียนนี้ แต่ทุกครั้งก็มีความแตกต่าง ความเปลี่ยนแปลงมากมาย ที่เปลี่ยนไม่ใช่โรงเรียนเปลี่ยน แต่คือ “ผู้ศึกษา” ทุกคนต่างหากที่ค่อยๆ เปิดและเปลี่ยนมิติทางความคิดและประสบการณ์ในรูปแบบ ทางเลือกที่ไม่ยอมจำนนหรือยึดติดต่อตำราเรียนหรือกรอบกำแพงทางความคิดใน รั้วมหาวิทยาลัยเพียงอย่างเดียว

วันหนึ่งก็ได้แต่หวังเพียงว่า พวกเขา / เธอ จะไม่ได้เป็นเพียงแค่ “คน” และเป็นเพียงแค่ “ครู” แต่จะบรรลุไปด้วย “ความเป็นคน” และ “ความเป็นครู” ที่ผสมผสาน แนบแน่นอยู่ในตนเอง

เรา หมายถึง คณะผู้จัดทำหนังสือความเป็นคน ความเป็นครู ในที่นี้และ ต่อๆไป หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านผู้อ่านจะได้รับประโยชน์และความรู้จากการทำงาน ของนิสิตในโครงการ ครู 5 ปี ไม่มากนักน้อย

สิทธิเดช โรหิตะสุข

ธันวาคม 2549

วงรอบคุณ

พันตำรวจตรีสุชาติ หนองหานพิทักษ์ ผู้บังคับกองร้อย ตชด.312

กำนันภาณุวัฒน์ มาอุ้น

ดาบตำรวจยันต์ แก้วบุญมา รักษาการอาจารย์ใหญ่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบุญธรรม-บุญพรุ่ง

ว่าที่ร้อยตำรวจตรีวานิช ปั่นหยวก อาจารย์ใหญ่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนยอดโพธิ์ทอง
ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม

รองศาสตราจารย์พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมิดา แสนคำเครือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์บังอร พารทอง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดารณี สักดีศิริผล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ คูทวีกุล

อาจารย์ ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ

อาจารย์พิชญา สาทวง

อาจารย์ประพิมพ์พงศ์ วัฒนะรัตน์

อาจารย์ภัทราพร เจริญรัตน์

อาจารย์สุภาภักตร์ ปรมาศิกุล

อาจารย์ธนา มรรษทวี

อาจารย์วนิดา ยานรักษา

อาจารย์ชนิดา มิตวานันท์

อาจารย์กรรณิกา เพชรเหลี่ยม

อาจารย์มรกต อารียะ

อาจารย์พิทักษ์ วัฒนวิทย์กรรม

อาจารย์จารุวรรณ พลอยดวงรัตน์

อาจารย์พัชนี โชติกเสถียร

อาจารย์เรณูชาติ ประสิทธิเกตุ

อาจารย์ณฤมล พัทธปิยะกุล

อาจารย์ชนิดา มิตวานันท์

อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี

อาจารย์สุพัตรา ทองกัลยา

อาจารย์ศิรินันท์ ศรีเนาวรัตน์

